

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 28

Dijous, 31 d'octubre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 22, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i nou minuts.

- **1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades** (Tram. 302-00040/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)
- Presentació:* Sr. Clofent i Rosique (S). 1700
- **2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infra-estructures hidràuliques** (Tram. 302-00041/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)
- Presentació:* Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 1701
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 a 4), a la Moció corresponent al punt setzè de l'ordre del dia
- Torn a favor:* Sr. Camp i Batalla. 1703
- Posició del G. Mixt:* Sr. Bosch i Garcia. 1705
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Ausàs i Coll. 1706
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Ros i Casas. 1701
- Posició del grup presentant:* Sr. Clofent i Rosique (S). 1708
- Posició del grup presentant:* Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 1709
- Votació de la Moció corresponent al punt setzè de l'ordre del dia, amb les esmenes incorporades:* aprovada per unanimitat. 1709
- Votació dels apartats a a g de la Moció corresponent al punt dissetè de l'ordre del dia:* rebutjats per 19 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions. 1709
- Votació de l'apartat h de la Moció corresponent al punt dissetè de l'ordre del dia:* rebutjat per 44 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció. 1709
- **3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports** (Tram. 302-00042/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)
- Presentació:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 1709
- Esmenes del G. Socialista (núms. 1 a 3)
- Torn a favor:* Sr. Terradellas i Redon. 1710
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 a 5)
- Torn a favor:* Sr. Vilaseca i Guasch. 1711
- Posició del G. Mixt:* Sr. Morera i Tanyà. 1713
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Benach i Pascual. 1713
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Bonet i Palau. 1715
- Posició del grup presentant:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), que anuncia la retirada del paràgraf primer del punt primer en favor d'una esmena transaccional entre l'esmena núm. 1 del Grup Socialista i l'esmena núm. 2 del G. P. de Convergència i Unió. 1716
- Posició del grup esmenant:* Sr. Terradellas i Redon (S), que anuncia la retirada de l'esmena núm. 2.
- Votació de la Moció, amb les esmenes incorporades:* aprovada per unanimitat. 1717
- Votació de l'esmena núm. 3 del G. Socialista:* rebutjada per 44 vots a favor, 49 en contra i 12 abstencions. 1717
- **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari** (Tram. 302-00043/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)
- Presentació:* Sr. Oliart i Pons (S). 1717
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)
- Torn a favor:* Sr. Fuentes i Navarro. 1718
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1 a 3)
- Torn a favor:* Sr. Ridao i Martín. 1719
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2)
- Torn a favor:* Sr. Orriols i Sendra. 1720
- Posició del G. Mixt:* Sr. Tugues i Boliart. 1721
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Bonet i Palau. 1722
- Posició del grup presentant:* Sr. Oliart i Pons (S), que anuncia la presentació d'un text transaccional. 1722

El secretari primer llegeix el text transaccional. 1723
Votació del text transaccional: aprovat per assentiment. 1723

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme (Tram. 302-00044/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 1723
 — Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2)
Torn a favor: Sra. Neras i Plaja. 1725
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 1726
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 1726
Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 1727
Posició del G. Socialista: Sr. Clofent i Rosique. 1728
Posició del grup presentant: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 1729
Votació del punt primer de la Moció, amb l'esmena núm. 1 incorporada: aprovat per unanimitat. 1729
Votació dels punts segon i tercer de la Moció: rebutjats per 39 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció. 1729

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals (Tram. 302-00045/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 1730
Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 1730
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Gimeno i Sanz. 1732
Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez. 1732
Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva. 1732
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas. 1733
Posició del grup presentant: Sr. Bargalló i Valls (ERC), que anuncia la retirada de la Moció. 1733

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat (Tram. 302-00046/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 1734
 — Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo. 1735
 — Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Camp i Batalla. 1737
El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) intervé per contradiccions. 1739
 — Esmena del G. Mixt (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart. 1739
Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 1741
Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 1742
Posició del grup presentant: Sr. Huguet i Biosca (ERC), que proposa un text transaccional entre el text de la Moció i les esmenes del G. P. de Convergència i Unió i del G. Mixt. 1743
Posició del grup esmenant: Sr. Tugues i Boliart (M). 1744
Posició del grup esmenant: Sr. Camp i Batalla (CiU). 1744
Votació dels punts segon i tercer del text transaccional: aprovats per 82 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció. 1744
Votació del punt primer del text transaccional: aprovat per 55 vots a favor, 10 en contra i 27 abstencions. 1744
Votació del punt quart del text transaccional: aprovat per 80 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions. 1744

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i tres minuts.

1700

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 22.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades

El setzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades, i el dissetè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques, per comú consens entre els dos diputats interpellants, els farem en un sol debat.

Per tant, cada un dels dos interpellants, en la seva intervenció, haurà, a més, de fixar posició sobre la moció presentada per l'altre Grup.

Per expressar la seva Moció, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Clofent, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer ple vàiem una interpellació on, en nom del Grup Socialista, en el debat amb el conseller de Política Territorial, pretenia que condicionés el seu posicionament respecte al tema de les rierades del Maresme i del Pla de rieres a partir dels resultats d'anàlitzar la realitat de cada dia, dels aiguats, els efectes dels aiguats i del que és un clam en el conjunt de la zona, en el conjunt del Maresme, respecte de l'opinió que la gent té sobre la necessitat d'accelerar, dintre dels marges possibles, totes les actuacions previstes en el Pla d'avingudes del Maresme. Durant el debat amb el conseller, procurava argumentar-li i demostrar-li diferents aspectes que ara repetiré.

Primer aspecte: els aiguats ens han anat demostrant, un darrere l'altre, que és probable que alguna de les obres fetes tal vegada no s'ajusti del tot, en el seu funcionament, al previst. Fa la impressió, per la forma en què s'ha comportat alguna de les obres, que algun problema hi deu haver en el seu funcionament. Per tant, calia fer el compromís d'endegar un procés de revisió sobre les obres fetes.

Deia a continuació, també, que la construcció d'algunes infraestructures –concretament l'allargament de l'autopista A-19– venia a agreujar encara més el problema dels aiguats, i la constant urbanització, pel que representa d'impermeabilització del sòl, també era un

altre element més que ens obligava a dir: home!, mireu el que estem fent, si ho estem fent d'una forma correcta i si el que està previst també està previst de forma suficient i de forma correcta, perquè també s'havia donat, en els aiguats del mes de setembre, la paradoxa que havien fet mal, precisament, en punts no previstos en el Pla de rieres i, per tant, ens feia pensar que és necessària la revisió del Pla des de la perspectiva de veure si les actuacions previstes són exactament les que feien falta.

I a continuació argumentava sobre els compromisos contrets per part del Departament al llarg dels anys des de l'any 92, en la realització d'aquestes obres, que fa que el temps necessari per a la construcció d'aquestes..., en el moment que puguin coincidir amb desgràcies, la gent s'exclama; el conjunt de ciutadans reclama més celeritat. Semblava, en el moment del debat, que, en aquest punt, amb el conseller no acabàvem de posar-nos d'acord; semblava que ell deia durant el debat que s'havia seguit un ritme adequat en la realització de les obres. Vaig veure, amb sorpresa i amb satisfacció, a la premsa, l'endemà mateix, en un diari d'àmbit comarcal, concretament *El Punt*, que reconeixia que probablement els últims anys no s'havia actuat amb suficient celeritat.

Aquests són els punts que avui traduïm exactament en la Moció, afegint-hi un tercer, un quart, un cinquè: exactament és el d'un programa específic per al manteniment de les lleres, perquè no n'hi ha prou només amb fer obres, i bones obres, que permetin pal·liar els efectes dels aiguats, sobretot en el transcurs de l'aigua per casc urbà, sinó que també cal que el manteniment de les lleres faci que aquestes obres actuïn de manera suficient. Si no tenim un programa de neteja de lleres i allà s'hi acumulen runes i s'hi acumulen trastos i mobles vells, és molt probable que els aiguats ens tapin els accessos, les sortides d'aigua en les seves canalitzacions, i provoquin, precisament, l'efecte contrari del que es pretén.

Per tant, aquest era un dels punts que vaig estar argumentant al llarg de la interpellació i que hem convertit en punts en la Moció que diuen literalment: «Primer; comprovar l'eficàcia, d'acord amb la realitat de les rierades, de les actuacions ja realitzades al Pla protector contra les avingudes del Maresme.

»Segon; revisar el Pla contra les avingudes del Maresme, d'acord amb els ajuntaments, per tal d'adequar-lo a la nova realitat viària i urbanística, i a la previsió de creixement urbanístic de futur.

»Tercer; adequar el Pla protector contra les avingudes del Maresme al resultat de les dues actuacions anteriorment citades, amb una nova previsió de calendari i costos de les actuacions a realitzar.

»Quart; realitzar, amb els ajuntaments o el Consell Comarcal del Maresme, un programa de manteniment de les lleres i dels marges de les rieres.

»Cinquè; prioritzar en el pressupost de la Junta d'Aiguës per a l'any 1997 una dotació econòmica destinada a les obres del Pla de rieres no inferior a 1.000 milions.»

Aquesta Moció, els la presento amb la convicció profunda que fa falta, però, a més a més, amb l'afegit que durant aquestes setmanes el conjunt d'ajuntaments del Maresme, format pels colors polítics de l'arc parlamentari, s'ha expressat pràcticament amb unanimitat en aquests mateixos punts. Per tant, no es tracta només d'una intervenció que es pot considerar legítimament amb caràcter partidari, sinó que respon, com després hem anat veient, a un clam del conjunt de forces polítiques del Maresme, que vénen a reclamar al Govern de la Generalitat que compleixi els seus compromisos adquirits a l'entorn de la redacció i aprovació del Pla de rieres.

Aprofitant el torn també per posicionar-me respecte a la Moció d'Iniciativa per Catalunya, doncs, home, el Grup Socialista, en principi, no veu arguments per oposar-s'hi, tot i que algun dels aspectes, entenem –al nostre entendre–, com així també ho diem en la nostra intervenció i en la nostra Moció, no toquen del tot aquest tema en concret. Nosaltres vam fer una intervenció en el sentit de dir: escolti, tenim problemes a les rieres, i per descomptat que hi ha problemes urbanístics –per descomptat. Per tant, en la forma que el diputat els planteja, no hi estem en desacord. Estem en desacord que es plantegin tal com s'ha fet, perquè entenem que aquest és un debat previ que hi ha d'haver als ajuntaments.

No és per atzar ni és per desídia ni és per una mala política urbanística que hi ha l'urbanisme que hi ha al Maresme. No només per això. Al Maresme hi han unes necessitats, configurades al llarg de la història, que han anat fent un urbanisme determinat. La configuració del territori, en la franja del litoral, amb la carena de la costa al darrere, amb les muntanyes, en ser una zona d'activitat turística o ser una zona d'activitat agrícola, en ser una zona d'economia o de serveis, configura també un model d'urbanisme. En el moment que a l'entorn metropolità hi ha expulsió de ciutadans cap a les zones de l'entorn, és una zona que es veu sotmesa a pressió urbanística, i per tant aquests són elements que condicionen el model urbanístic de la zona.

I, per tant, sense estar en desacord en el que vostè planteja, senyor Boada, que sigui un tema a realitzar, no entenem que sigui precisament per la via del Parlament, sinó per la via dels ajuntaments, en alguns en què, per exemple, vostès hi governen, i hi governen amb aquestes responsabilitats. I em consta la sensibilitat en aquests temes, em consta. Però em sembla que més enllà del tema específic del Pla de rieres, no ens sembla el lloc ni el moment més oportú per a la discussió en aquest moment.

Per tant, sense més, si vostè al llarg de la seva exposició ens dóna alguna raó més, nosaltres anunciarem a continuació quin serà el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques

Per presentar la Moció número 17, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Boada, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, en el debat que es va produir arran de la interpellació al Govern sobre les infraestructures hidràuliques al Maresme i al Besòs, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el conseller de Política Territorial ens deia que ja es feien moltes coses en el Maresme, en el Besòs, que ja s'hi intervenia per solucionar el problema. Però nosaltres creiem que s'hi intervenia poc i, al cim, força malament, en el sentit que no solament s'han de tenir en compte les intervencions que es fan a posteriori, sinó que durant molt de temps, i sobretot des que el Govern de Convergència té competències en el tema d'urbanisme, el tema d'infraestructures, es deixa construir en aquestes zones fins al límit dels rius i rieres, es defineixen infraestructures viàries sense tenir en compte l'impacte sobre el territori, no es posa límit al creixement urbanístic; es deixa fer –al nostre entendre– sense massa control, i després s'han de fer obres per solucionar els problemes creats.

El sistema del Govern de la Generalitat de dissenyar el territori és: primer, executar; si reben pressions dels grups polítics o de la ciutadania, estudien i avaluen l'impacte ambiental, i finalment, fan una petita actuació o cap. L'exemple és l'autopista A-19; un altre exemple fora del Maresme i en la zona del Bages és la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat al seu pas per Sant Joan de Vilatorrada, i concretament el paratge del torrent Fondo, on s'han carregat una zona d'aiguamolls, un bosc, i aixequen un talús de sis metres que provoca un impacte visual; després actuen per solucionar aquesta aberració urbanística que s'ha fet en el territori. O qui en té la responsabilitat, de construir una escola pública al mig de la riera de Caldes, a Palau de Plegamans? O qui té responsabilitat per deixar construir un restaurant, el restaurant de Camarasa, a cinquanta centímetres de la zona de policia al riu Segre? Aquests em sembla que són elements que mostren que no només és l'aigua que és responsable de les inundacions al Maresme, sinó l'actuació del Govern de la Generalitat.

Nosaltres defensem un altre tipus de model territorial, un model progressista, equilibrador i sostenible; un model que creu que les actuacions de l'home sobre el territori s'han de limitar i que s'ha de posar fre al creixement incontrolat en alguns punts del territori nacional, que porta a una situació d'insostenibilitat; un model que es basa en el planejament global de tot el territori nacional fent viable el desenvolupament amb el respecte a l'entorn. I aquest concepte que jo acabo d'explicar s'hauria d'aplicar també a les zones del Maresme i a la conca del Besòs; també, certament, a altres zones del territori nacional. Es produeixen inundacions perquè plou; sort que el senyor Mas ens va fer veure la llum. Però l'agreujament d'aquest efecte no és

producte del líquid element, sinó que ve determinat per la desforestació, la impermeabilització del sòl, la urbanització residencial i industrial i les infraestructures viàries i ferroviàries. Una vegada explicat tot això, algú serà responsable d'aquestes actuacions. La reducció dels efectes de les inundacions s'ha de produir des d'una visió integral del territori; no es pot acceptar que les úniques actuacions passin per posar formigó a les rieres, tal com plantegen el Govern de la Generalitat i el de l'Estat; s'han de fomentar les actuacions menys agressives per al territori i que tinguin en compte el paisatge, la reserva dels aqüífers i la relació de l'home amb l'entorn.

Per tot això el Grup d'Iniciativa - Els Verds presentem tot un seguit de propostes en la Moció i prioritats —com deia el senyor Mas que ens exigia— amb l'objectiu de potenciar un desenvolupament sostenible del territori i, concretament, una actuació a les zones del Maresme i la conca del Besòs. En primer lloc i en el nostre punt plantejàvem la revisió del Pla de protecció contra avingudes del Maresme; el Pla actual es centra en unes intervencions correctores a les rieres, però no intervé sobre les causes que agreugen les avingudes ni té una òptica global sobre la conca hidrogràfica; no hi ha estudis d'avaluació de l'impacte ambiental del Pla, i la informació és nul·la al conjunt de la població de la comarca. Fins i tot el director de les Conques del Centre de la Junta d'Aigües de la Generalitat demanava en un diari comarcal que es revisi el Pla, ja que el territori ha canviat, ha augmentat la urbanització i el Pla s'ha quedat desfasat. En definitiva, molta urbanització i poca planificació.

Creiem que qualsevol pla destinat a disminuir els efectes catastròfics de les rierades s'ha de basar principalment en els fenòmens i les causes que agreugen el problema, a part d'aquelles intervencions en punts concrets. Cal tenir en compte que les rieres són sistemes naturals amb una diversitat biològica que cal mantenir i recuperar: els boscos de ribera, les comunitats aquàtiques en els trams d'aigua permanent, la fauna associada, etcètera. Són espais, les rieres, de relació ecològica entre la plana i la serralada, corredors biològics que pateixen una pressió molt forta i sovint es troben en un estat molt degradat, sobretot els espais propers als nuclis urbans que, per tal de regenerar-los i recuperar-los, se'ls urbanitza. Quina contradicció! S'arriba a aquesta situació tan contradictòria. Un pla que es basi en la recuperació de la capacitat d'absorció de l'aigua tot mantenint la funció natural de les rieres. S'ha de fer —i aquest és un element importantíssim i que s'oblida constantment— un tractament individualitzat i integral de cada una de les conques dels rials i rieres.

Mirin, aquest document que els ensenya ara, *Diagnosi ambiental, els rierals d'Arenys*, és una experiència que vol portar a terme el Grup Municipal d'Iniciativa - Els Verds d'Arenys de Mar. Es fa una anàlisi i diagnosi de cada un dels rials de la població i les actuacions que cal fer per recuperar-los: recuperació de vegetació autòctona allà on es pugui —els alocars, que quasi han desaparegut a la comarca—; petites obres de regeneració de lleres i marges; creació d'un itinerari cultural tot estudiant els rials a través de les referències del poeta

Salvador Espriu en la seva Sinera literària, sempre, sempre tenint en compte que els rials formen part de la manera de viure i de ser dels homes i dones del Maresme. El senyor Mas deia que fer d'oposició és còmode; doncs, miri, li posem sobre la taula un estudi que li dona solucions perquè el Govern actuï i l'eixampli a la resta de comarques i a la resta del territori on hi hagi aquesta problemàtica.

També demanem en la Moció elaborar un pla integral de condicionament, manteniment i neteja de les rieres amb dotació de recursos; ho dic perquè sovint es fan plantejaments d'aquest tipus i els recursos brillen per la seva absència o en dotacions successives que no saben mai quan seran. S'ha de fer conjuntament amb els ajuntaments i consells comarcals, tenint en compte que condicionar i mantenir vol dir aconseguir la regeneració del llit i marge de les rieres i dels seus freàtics i que netejar vol dir extreure els abocaments de deixalles i runes, i no pas estassar la vegetació o rebaixar el llit sorrenc.

En un altre punt demanem la revisió de la planificació urbanística d'aquells municipis afectats per avingudes i posem tot un seguit de condicions que s'haurien de portar a terme. La urbanització desenfrenada en el Maresme i també en algunes zones del Besòs provoca o agreuja la situació de les inundacions, i això ho sap tothom. Per això nosaltres proposem tot un seguit d'acions: retirar o adaptar les instal·lacions permanents en zones inundables; conjuntament amb els ajuntaments, delimitar clarament una zona de policia on no es pugui fer cap tipus d'edificació i deixar l'espai com a zona inundable i reguladora de les crescudes de les rieres; condicionar l'aprovació del planejament urbanístic a l'elaboració d'estudis vinculants d'impacte sobre la xarxa hidrogràfica natural de l'entorn; es poden exigir normatives urbanístiques específiques a urbanitzacions situades en territoris sensibles, com és en aquest cas el Maresme: coeficients d'absorció de la pluja superior als estàndards, zones verdes inundables, xarxa de clavegueram que permeti una millor absorció de les aigües pluvials, etcètera. Són elements que es poden posar sobre la taula, que poden utilitzar els ajuntaments en la seva planificació i, evidentment, també el Departament de Política Territorial.

En aquest sentit pensem nosaltres que el Pla territorial parcial de la Regió I ha de reflectir totes aquestes premisses, tots aquests condicionants, si veritablement volem equilibrar el territori i respectar-lo. Quasi un 30% del territori està urbanitzat al Maresme; caldrà plantejar-se, doncs, si ja s'ha superat la capacitat ecològica d'acollida i, per tant, limitar dràsticament la urbanització de la comarca. Al mateix temps, tenint en compte que un altre dels agents que agreugen els efectes de les inundacions és l'erosió dels terrenys, s'hauria de dissenyar un pla de reforestació del Maresme tot prohibint noves rompudes i portant a terme una gestió forestal amb criteris d'aprofitament sostenible, millora de les masses forestals, regeneració del bosc natural, gestió cap a bosc gros, etcètera.

En un altre punt de la Moció diem que s'ha d'actuar amb decisió per corregir els efectes devastadors de les infraestructures ja construïdes en el territori. En relació

amb l'autopista A-19, s'ha d'elaborar un projecte de mesures correctores per paliar els efectes negatius de tot ordre que produeix sobre el territori, un projecte global i integral i finançat per la pròpia concessionària; a més a més, mentre continuï produint danys, sobretot al sector de la pagesia, que s'iniciïn d'ofici sense esperar les denúncies els procediments de responsabilitat patrimonial amb la finalitat d'indemnitzar adequadament les persones afectades, que sempre són els mateixos, que tothom en sap quina és la responsabilitat, i llavors no caldran ni les denúncies ni la declaració de zones catastròfiques, sinó que immediatament s'haurà d'indemnitzar les persones afectades.

Aquest projecte de mesures correctores, també l'hauria d'elaborar el Govern central, per corregir les deficiències en la permeabilització i desguàs de la carretera nacional II i la via del tren al seu pas per la comarca del Maresme, ampliant la secció hidràulica als passos per sota les vies, ampliant els sistemes d'evacuació d'aigües pluvials i ampliant també la intersecció de les vies de comunicació amb les rieres. Caldrà revisar també tota la política de regeneració de platges, ja que en molts casos el que fan és obstruir la sortida natural de la riera, creant un altre tap en el desguàs que agreuja l'efecte de les riudes.

En relació amb les mesures preventives, que també preveu la nostra Moció, caldrà implementar d'una manera definitiva i eficaç el sistema automàtic d'informació hidrològica, millorar el sistema Previmet i elaborar el Pla especial d'inundacions que es deriva del Pla territorial de protecció civil, que ja ha arribat tard i encara més tard està arribant aquest Pla especial d'inundacions que obliga a fer a partir del Pla territorial de protecció civil. És poc seriós que a les portes del segle XXI i en una Catalunya moderna i preparada per a rebre la benedicció de Maastricht el sistema més eficaç per a prevenir i avisar de les riudes sigui les campanes de les esglésies. Per últim, la Junta d'Aigües hauria de presentar al Parlament, ha de presentar al Parlament un Pla de protecció contra avingudes amb els criteris abans esmentats per a la conca del Besòs.

Per acabar, en el passat ple el conseller Mas ens exigia una prioritització a l'hora d'executar les infraestructures. Doncs nosaltres hem presentat un pla integral que intenta solucionar el problema de les inundacions al Maresme i al Besòs, un pla que no es pot fer en tres dies, però sí que permet albirar en un futur proper solucions definitives a l'agreujament de les riudes per factors humans; un pla basat en criteris de sostenibilitat, que es pot realitzar amb la voluntat política dels governs de la Generalitat i el Govern central, amb la col·laboració dels ens locals i la complicitat positiva dels homes i dones del Maresme i de la conca del Besòs.

Per tot això esperem el vot favorable a aquesta Moció de les senyores diputades i els senyors diputats. I aprofito, en el poc temps que em queda, per avançar que la Moció presentada pel Grup Socialista, tot i avançar en el sentit de revisar el Pla contra avingudes del Maresme i l'elaboració d'un pla director de neteja de lleres, que en aquest cas...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar perquè se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, acabo en trenta segons; gràcies, senyor president...que presentaran en les mocions de Convergència i Unió, pensem nosaltres que és insuficient, perquè ens sembla que és un simple pedaç a la situació que hi ha ara, un pedaç que evidentment està format per formigó i asfalt una vegada més a les rieres, i que no va a l'arrel del problema. De totes maneres és un avanç, és un petit avanç, són elements que s'han de tenir en compte, però que veritablement no és una proposta integral com la que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentada una esmena per part del Grup de Convergència i Unió. Pel grup esmenant, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès han pogut observar, han estat dues les mocions subsegüents a les interpellacions que sobre el tema del Pla d'avingudes del Maresme i sobre temes hidrogràfics s'han presentat per ser debatudes en la sessió d'avui: la del Grup d'Iniciativa, que el senyor Boada acaba de presentar, i la presentada pel Grup Socialista, pel diputat senyor Cloment.

Nosaltres, en analitzar quina havia de ser la posició del nostre Grup Parlamentari, com a conseqüència del debat que en el seu dia es va substanciar entre els interpellants i el conseller Mas, vam veure que s'esqueia millor a la filosofia que portava a la motivació de les interpellacions, que era parlar del Pla d'avingudes del Maresme, ens semblava que la presentada pel Grup Socialista centrava de forma molt més directa i fins i tot molt més amb detall el que podia donar de si aquest debat; i, per tant, vam treballar, vam fer unes esmenes entorn d'aquesta Moció del Grup Socialista en la línia de poder arribar a un acord que esperem i desitgem que es pugui materialitzar amb la votació que després hauré de fer.

Si això fos així, després de la presentació que faré d'aquestes esmenes, i degut als mateixos continguts de la Proposta de resolució que es posarà a votació en el seu moment, sí que ja des d'ara anuncio que demanaríem que el Grup d'Iniciativa sigui conscient d'aquest esforç, d'aquest posicionament, d'aquest pas endavant que el senyor Boada ara mateix deia que es feia, i que es plantejés la possibilitat de la retirada de la seva Moció. De fet, no seria gaire escaient que el mateix dia, sobre la mateixa qüestió pràcticament, el Parlament es veiés obligat a fer pronunciaments diferents. És a dir, ja que hi ha una coincidència de debat, una coincidència de temàtica, bo seria també que hi hagués una coinci-

dència de votació final sobre el tema que estem debatent en aquests moments, quant als textos que es posaran a consideració de tots vostès.

En aquest sentit..., i aquí ara no es tracta ni de reproduir el debat de l'altre dia, que van tenir els interpellants amb el Govern, ni tampoc entrar en profunditat en algunes de les coses que s'han plantejat, sinó que el que cal en aquests moments és justificar quin és el posicionament del nostre Grup i quines són les propostes que nosaltres plantejem bàsicament al Grup Socialista, de fer correccions en la seva Moció per tal de poder votar finalment de forma conjunta aquest tema.

No entraré, per tant, a parlar aquí ara de coses que s'han dit que fan referència a la mateixa orografia del terreny de la comarca del Maresme, que vostès coneixen bé i que, per tant, és consubstancial a l'existència de rieres; i això, per més plans que fem i per més obres que fem, sempre hi haurà aquesta característica, i és una característica important de la comarca. I també, l'altra característica és un assentament urbà considerable, en el qual tenen responsabilitats, en aquests assentaments urbans, no tan sols la història de com s'han fet, no..., ni la setmana passada ni la setmana que ve, sinó la història dels assentaments urbans de la comarca del Maresme, que és el que és, i s'han construït les ciutats com estan construïdes, i els pobles sobre, moltes vegades, i a l'entorn de, precisament, rierals dels que estem avui comentant. Però també és evident que les competències urbanístiques no tan sols són en una part de l'Administració de la Generalitat, sinó també en una part molt important dels mateixos ajuntaments. I a vegades, escoltant segons qui, dóna la impressió que tot això sigui exclusivament competència de l'Administració de la Generalitat. Hi ha una competència molt important, que vostès saben, que és la pròpia municipal, que és la que determina, la que impulsa, la que orienta el propi desenvolupament dels municipis de la comarca, i, per tant, conseqüència d'aquests assentaments urbans després poden haver-hi problemes amb alguns d'aquests cursos hidràulics, que ens portin incomoditats i a vegades, malauradament, desgràcies a la població.

La voluntat d'actuar sobre aquesta qüestió, s'ha demostrat des de fa molt de temps. La mateixa existència del Pla contra avingudes del Maresme demostra que hi ha hagut sempre una voluntat d'actuar aquí; hi ha estat sempre, des del moment que es va plantejar el Pla, fins i tot abans també, perquè, evidentment, la història —com dèiem ara fa un moment— no s'inicia l'any 89 ni l'any 90: d'actuacions hidràuliques al Maresme, fa molts anys que n'existeixen; fins i tot també s'haurien pogut fer actuacions els anys anteriors per part de les administracions competents en aquell moment, i que no tan sols era l'Administració de la Generalitat: també hi havia l'Administració de l'Estat i les mateixes administracions locals.

L'existència del Pla demostra, per tant, una voluntat d'actuar en un front molt ampli i amb una envergadura considerable: hi han més de cent seixanta conques hidrogràfiques en el Maresme, i el conjunt del Pla contempla aquelles principals en les quals s'han de fer algunes actuacions que evitin situacions d'emergència com les que es produeixen de tant en tant. I, tot i així

—l'altre dia el conseller Mas ho deia—, tot i haver desenvolupat i desenvolupar encara més aquest Pla, quan estigui tot ell fet, també, segur que encara hi haurà problemes amb les rieres del Maresme, perquè això és consubstancial a la mateixa naturalesa de les coses, i hi haurà problemes. El que hem d'evitar en el possible és que aquests problemes tinguin les característiques actuals, que són característiques certament, a vegades, greus.

D'actuacions, se n'han fet en aquest sentit; d'actuacions, se n'han fet —ja es van dir en el seu dia—, actuacions en dues línies: en obres i en projectes. I en el tema d'obres, en aquests moments, hem de recordar que tenim ara en aquests moments dues obres molt importants que fan referència a aquest Pla, que són l'obra de cobertura de la riera d'Arenys de Mar i la d'Alella, que són dues obres molt importants, eh? Que dirà: «Oh!, però és que estan finançades per l'Estat.» És igual; en aquest cas, formen part del Pla i formen part de l'impuls que hem de donar tots plegats perquè aquest Pla es pugui desenvolupar. I, per altra banda, també hi han actuacions que s'han fet darrerament a Vilassar de Mar i a la mateixa riera d'Argentona que tenen una importància considerable.

L'Administració de la Generalitat, a part d'obres com aquestes que acabo de dir darrerament, què ha fet també en aquest tema? Ha fet tots els projectes de les obres que li correspon, pel conveni que es va signar, que li correspon executar; projectes que pugen de l'ordre dels 500 milions de pessetes i que, per tant, és un pas realment considerable per poder estar en condicions de poder licitar les obres i executar-les en el moment que les disponibilitats pressupostàries ho permetin.

La Moció del Grup Socialista planteja en el primer punt la conveniència de revisar l'eficàcia de les obres fetes. Bé, jo crec que aquest és un d'aquells temes que sempre s'ha d'estar atent a la mateixa característica de les obres i que aquestes obres serveixin per al que han estat dissenyades. I en aquest sentit nosaltres no tindrem cap problema a votar favorablement aquest punt, i recordar que les dues obres que s'han fet darrerament, que fan referència a aquest Pla de rieres, situades concretament al terme municipal de Vilassar de Mar, que són la riera d'en Cintet i la de la Muralla, han funcionat correctament. I si a més a més, doncs, cal acabar de revisar coses, doncs, revisem-ho; cap problema en aquest sentit.

Al segon punt de la Moció del Grup Socialista nosaltres havíem presentat una esmena, perquè ens sembla que el que caldria és actualitzar el Pla. Aquí, entorn al concepte de «revisar» o «actualitzar», hi ha hagut de vegades polèmiques que s'han originat que francament no entenem. És a dir, qualsevol pla —qualsevol pla—, per la mateixa definició d'aquest, ha d'estar sempre subjecte a revisió o a actualització; és a dir, el mateix planejament urbanístic contempla unes actualitzacions periòdiques, i qualsevol pla, que és un instrument de planificació, ha d'estar sotmès sempre a aquesta actualització. En aquests moments, després de sis anys de la seva redacció, fer-ne una actualització no té cap inconvenient, no representa cap problema. Nosaltres creiem que, certament, és bo fer aquesta actualització. L'esmena

nostra va en aquesta línia, i això fer-ho, a més a més, escoltats els organismes territorials de la zona; per tant, els ajuntaments i el consell comarcal.

El punt tercer de la Moció, que plantejava adequar el Pla protector contra les avingudes del Maresme a la comprovació de l'eficàcia i a aquesta actualització, ens sembla, aquesta revisió que plantejava, ens sembla que en aquest cas és sobrer, perquè la mateixa actualització del Pla farà que aquest Pla s'hi adequi. Per tant, nosaltres aquí hem posat simplement una supressió, però que és als efectes de recordatori i d'ordenació del debat. Jo crec que del mateix debat ja es dedueix la necessitat de contemplar-ho inclòs en els dos punts, aquest punt tercer que feia referència ara.

I, quant al punt quart —que ha sortit aquí repetides vegades—, que fa referència a tot el tema de neteja de lleres a les rieres i els rierals, nosaltres hi hem volgut donar una dimensió més enllà de l'estrictament de la comarca del Maresme, i en aquest sentit plantejem la conveniència d'iniciar uns estudis per poder desenvolupar un pla director a Catalunya de neteja de lleres, sigui al Maresme, sigui on sigui, que permeti millorar la capacitat de desguàs de les lleres públiques. I això, evidentment, és un tema que tots vostès coincidiran amb mi que és interessant, en tant que —com s'ha dit— a vegades en les lleres trobem tota mena d'objectes, però també de vegetació, és a dir, de residus d'altres avingudes, que tenen conseqüència..., poden tenir conseqüències greus en cas d'emergència, d'excés de capacitat d'aigua.

I per concretar-ho, en el cas concret, en aquests moments, del Maresme, plantejem també en la Moció, en la modificació de la Moció, en el punt quart, que es faci, com a aplicació d'aquest Pla general director de Catalunya, una prova pilot a la comarca del Maresme, és a dir, estudiar la possibilitat de fer una prova pilot a la comarca del Maresme relacionada amb el tema de neteges de lleres, i que també s'analitzi, lògicament, la participació d'altres administracions en aquest tema, perquè la competència d'actuar sobre aquest tema és una competència també que s'estén a altres administracions.

Un darrer punt important és el cinquè punt de la Moció socialista, en el qual plantejava una sèrie de prioritzacions, fins i tot de quantificacions econòmiques, per impulsar aquest Pla, i al qual nosaltres hem fet una esmena en el sentit que quedi clara la voluntat política, que és la d'impulsar el Pla de protecció contra les avingudes del Maresme. Impulsar-lo en quin sentit? Home, per tal d'assegurar-ne un desenvolupament continuat, és a dir, per tal que no quedi aturat aquest Pla —per tal que no quedi aturat. Evidentment, no podem entrar aquí ara a xifrar i a posar quantitats, perquè això ja és objecte del mateix debat pressupostari que en el seu dia s'haurà de fer. El que crec que és interessant és que quedi constància a la cambra que per part del nostre Grup hi ha aquesta voluntat d'impulsar a tots nivells, fins i tot l'econòmic, el Pla de protecció contra les avingudes del Maresme. Aquest impuls passa per un impuls polític, que es pot fer aquí, a l'Administració de la Generalitat, que potser és bo fer-lo en altres administracions que participen en aquest Pla, i que aquest impuls

s'haurà de traduir en una..., en fi, en una vessant econòmica, i, aquesta vessant econòmica, l'hauré de concretar en els mateixos debats pressupostaris i en els successius debats pressupostaris. Evidentment, aquest és un pla que no podem pensar que es faci en tres o en quatre dies, en tres o en quatre exercicis; és un Pla que necessita un desenvolupament llarg en el temps, però el que hem d'assegurar és que aquest desenvolupament sigui —com dèiem nosaltres aquí— continuat, que no s'aturi. Uns anys podrà ser més, els altres podrà ser menys; però allò importat és que hi hagi sempre aquesta voluntat de desenvolupar el Pla contra les avingudes del Maresme.

Aquest sentit és el sentit en què hem fet les esmenes, que ens semblen, doncs, un pas endavant —com s'ha reconegut aquí—, i que, si són acceptades pel Grup Socialista, doncs, portarien a la nostra votació favorable, i crec sincerament que justificara sobrerament també, una vegada exposat el que ha exposat el senyor Boada, la retirada de la d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels respectius grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, per un espai màxim, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan el passat 2 de setembre unes gotes de més van provocar els aiguats al baix Maresme, amb els consegüents danys materials elevats i alhora també danys personals —en aquest cas, dos morts—, va sonar a tots els nivells l'alarma. Es va veure de forma pràctica que la comarca continuava sense estar preparada per absorbir pluges com aquella i que fins i tot els sistemes de prevenció i alarma no eren els adients.

Des de molts sectors de la població de la zona va créixer la preocupació per aquesta situació i va començar a haver-hi moviments. Tothom entén que els aiguats són en certa manera inevitables; les pluges no són controlables i les condicions orogràfiques de la zona del Maresme afavoreixen les rierades. Però alhora també tothom entén que es poden fer moltes coses que en aquests moments no es fan.

Hi ha un pla de protecció contra les avingudes del Maresme, aprovat pel Govern el febrer del 94, però que considerem que no s'ha adaptat a les necessitats actuals. Per exemple, no hi ha, per ara, un pla complementari de manteniment i neteja de torrents i rieres. Tampoc no es coneix cap directiva que reguli i controli la construcció d'urbanitzacions, i fins i tot en les grans infraestructures que s'han fet darrerament no s'ha tingut prou en compte el problema de les rierades. També es dubta de l'eficàcia del servei Previmet, que molt sovint ha informat de pluges intenses quan ja havia deixat de ploure, i també es creu que cal millorar-lo amb les degudes inversions pressupostàries.

Davant de totes aquestes propostes, el Govern sempre ha contestat el mateix: tot va al seu ritme i no podem fer anar les coses més de pressa del que van pel simple fet que hagi passat allò que es pretén evitar, els aiguats destructius. Fins i tot el senyor conseller, en la resposta a la interpellació dels diputats Clofent i Boada a l'anterior Ple, deia literalment: «Jo els puc assegurar que el Govern està actuant en el Maresme, i hi està actuant més que mai. El Maresme sempre ha tingut el mateix problema, i mai com ara el Govern hi estava actuant.»

És per aquest motiu que puc qualificar de bona notícia que el Grup de Convergència i Unió hagi presentat esmenes a la Moció del Grup Socialista, ja que això demostra un canvi d'actitud i plantejament. Reconeixen que la cosa es pot millorar, i això ho compartim tots, com també compartim l'evidència que, de coses, se n'han fet, tot i que entenem que no són les suficients. De fet, el que cal acordar per sobre de tot és quin pressupost destinem a resoldre aquest problema i amb quins terminis es podran executar els diferents plans. Possiblement aquest és un tema per discutir d'aquí a poques setmanes, quan el Govern ens presenti el seu projecte de pressupostos, cosa que, evidentment, haurem de fer.

Mentrestant, avui, aquest Parlament donarà una petita alegria a les ciutadanes i als ciutadans del Maresme, si, finalment, aprovem una moció sobre el tema, on es diu, entre altres coses –i tal com ens ha explicat el senyor Camp fa un moment–, que cal actualitzar el Pla de protecció contra les avingudes del Maresme, i també adequar-lo a la nova realitat viària i urbanística, que cal impulsar aquest Pla i, també, que cal iniciar els estudis per fer un pla de neteja de lleres, i fer-ne una prova pilot al Maresme. Una bona notícia per al Maresme, que esperem que tingui continuïtat amb noves notícies o noves decisions per l'estil.

Avui el meu Grup Parlamentari votarà a favor de les mocions –de totes dues–, i si almenys se n'aprova una, tal com acabo de comentar, haurem fet un petit pas endavant. Confiam que aquest pas no sigui l'últim.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ausàs, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presentació per part del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el passat Ple, de sengles interpellacions sobre el programa d'actuacions respecte a les rierades, ens porta a manifestar una vegada més la conveniència d'actuar decididament per tal de protegir contra les avingudes indrets afectats i, de manera molt especial, la comarca del Maresme.

Efectivament, el Govern de la Generalitat ha actuat en aquesta matèria, i va redactar un pla de prevenció per a les avingudes, i va signar un conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques l'any 94 per tal d'actuar amb caràc-

ter urgent a setze rieres específiques del Maresme. Això és cert, i el Govern de la Generalitat ha actuat, però ho ha fet de manera molt tímida. El Govern fa molt de temps que ha anunciat actuacions prioritàries, anuncis que, en gran mesura, s'han incomplert una vegada i una altra, amb les conseqüències que han comportat aquests reiterats incompliments. És bo, però, en aquests moments, deixar de banda les promeses incomplertes i plantejar de nou propostes concretes, acompanyades –això sí– de les corresponents dotacions pressupostàries.

La Moció que presenta el Grup Socialista i que avui es posa a debat i votació aposta per arrancar del Govern compromisos concrets amb dotacions pressupostàries també definides. Es parla d'una dotació econòmica destinada a les obres del Pla de rieres no inferior als 1.000 milions de pessetes. És ben cert que la sobreconcentració humana a l'entorn metropolità i, per tant, també a la comarca del Maresme, ha motivat que aquells aiguats que, d'altra banda, sempre s'han produït, avui dia tinguin unes conseqüències molt més dramàtiques i causin unes desgràcies molt més considerables que no pas abans. En aquest sentit, la construcció de l'autopista A-19 –com s'ha repetit aquí, i han dit els diversos grups– i, per tant, la millora de la comunicació amb Barcelona, amb el consegüent estalvi de temps, ha motivat que en pocs anys, a la comarca del Maresme i a tota la serralada de Marina, hi hagin aparegut gran nombre d'urbanitzacions, i amb aquestes urbanitzacions hi hagin aparegut també seriosos problemes de desaparició de bosc i de sotabosc, i, per tant, també, d'impermeabilització.

Es dona la circumstància, com bé saben les senyores diputades i els senyors diputats, que el Govern de la Generalitat té aprovat un pla protector contra les avingudes del Maresme, un pla que sorgeix –com no podia ser d'altra manera– de la necessitat de resoldre aquest problema, i també pel fet que l'any 1991 apareix un estudi d'interacció entre els usos del territori i el sistema hidrològic del Maresme. Tècnicament es calcula com a hipòtesi les pluges del mil·lenni, allò que pugui ploure dins d'un termini de mil anys. Allò que pugui ploure, la quantitat d'aigua que pugui caure en el termini de mil anys, cal considerar-ho, doncs, com la pauta que marca les necessitats que cal preveure a les infraestructures hidràuliques. El pla protector contra les avingudes del Maresme, en la seva part ja realitzada, ha demostrat eficàcia? Heus aquí una pregunta que ens imposa la racionalitat: han existit desviacions entre les previsions i la realitat de les darreres pluges? No cal dir que, un cop feta aquesta constatació, i un cop revisada la seva eficàcia, és ben lògica l'exigència d'una adequació a les experiències que s'han viscut i que s'han patit. És absolutament lògic, doncs, per altra banda, la proposta de fer una nova previsió contra les rierades i les inundacions a la vista de l'eficàcia d'allò que, sobre el paper, s'havia previst. Estem a favor, doncs, que aquest Pla protector no sigui únicament un estudi de laboratori i, en la seva revisió, i si cal, modificació, hi intervinguin tant els ajuntaments com el consell comarcal, per tal d'aportar-hi aquella visió de l'experiència i el coneixement palpable de la realitat.

Estem, doncs, a favor d'afrontar amb total entusiasme la lluita contra les inundacions. Aquesta lluita és una tasca, és una feina dels estats, i el nostre estat és la Generalitat. La defensa dels ciutadans contra les contingències de la pluviometria és una tasca imperiosa que no podem defugir. D'altra banda, i pel que fa a la Moció que sobre infraestructures hidràuliques presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hem de dir que el condicionament dels rius i la defensa de les inundacions és un tema que tradicionalment ha estat de transcendental interès per a la vida social. És per això que la Generalitat hauria de posar una remarcable atenció sobre tots aquests punts negres que encara subsisteixen a la nostra geografia. És també per això que ens estranya que la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, malgrat que té un títol molt global, en el seu desenvolupament pràctic només faci referència a les seculars inundacions del Maresme. S'hi troben a faltar altres conques fluvials, com ara els problemes que pateixen a la part baixa del Francolí, o bé les inundacions periòdiques al baix Ter, a causa de la manca d'endegament del riu Daró.

Tot i aquestes mancances, trobem encertades, força encertades, les propostes d'elaborar un pla integral de condicionament de totes les rieres, i també revisar la planificació urbanística dels indrets afectats per avingudes, i que la Junta d'Aigües presenti en aquest Parlament un pla de protecció contra les avingudes a la conca del riu Besòs. Totes aquestes propostes, les trobem encertades i les creiem necessàries per tal de preveure qualsevol contingència de cara al futur.

És per tot això, i malgrat aquella parcialitat de què fèiem esment de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, doncs, que també, naturalment, com no podia ser d'altra manera, hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, pel Grup Popular té la paraula el diputat senyor Víctor Ros, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ros i Casas

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el tema a tractar avui, d'aquestes dues mocions, presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pel Grup Socialista, per a aquest diputat, en nom del Grup Parlamentari Popular, a l'hora de manifestar-se, de marcar els seus posicionaments, són temes d'una enorme sensibilitat, perquè, com tots vostès saben, a part de diputat, també sóc alcalde de Sant Andreu de Llavaneres, que és una població de la comarca del Maresme, i, per tant, coneixedor d'aquesta problemàtica i, al mateix temps, molt sensible a totes aquestes qüestions quan afecten la nostra comarca.

Aquesta és una qüestió que ja fa molt de temps, aquesta problemàtica de l'aigua, que està succeint a través de les rierades que passen en el Maresme. No és una qüestió d'ara, ni d'aquestes darreres pluges, sinó que en el transcurs dels temps ha anat succeint. El que passa és que, darrerament, aquestes pluges –que han estat unes

pluges molt més fortes del normal– han provocat unes situacions que, realment, moltes poblacions n'han pagat les conseqüències, i ciutadans de la nostra comarca.

Hi han dues mocions presentades, una d'Iniciativa - Els Verds i, l'altra, la del Grup Socialista, i el posicionament del Grup Parlamentari Popular serà..., quant a la d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no hi darem suport. No hi darem suport perquè considerem que, sobre el mateix tema i en el mateix plenari, i havent-ne presentada una el Grup Socialista..., que, al nostre entendre, és molt més correcta en la situació actual del moment, i que a més a més és una moció de cinc punts que, pràcticament, aquests cinc punts, no diria jo que són exclusivament del Grup Socialista: és una moció treta dels acords de diferents municipis i ajuntaments de la comarca del Maresme, i és un acord, també, en el qual ha intervingut el Consell Comarcal, és un acord que és sensible, és un acord que tothom de la comarca del Maresme reivindica. Jo tinc una discrepància en un punt que..., espero que, les esmenes presentades pel Grup de Convergència, el Grup Socialista les accepti, i aleshores votarem la totalitat de la Moció socialista a favor; si no s'acceptés, aleshores demanaríem votació separada del punt cinquè –i ara explicaré per què–, però la Moció que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenta, des de la nostra perspectiva –i ho ha comentat abans algun diputat intervinent–, és una moció en la qual necessàriament, per respecte a l'autonomia municipal, hi hauria d'haver un debat previ en la nostra comarca, fonamentalment, dintre de tots i entre tots els ajuntaments, i també en el Consell Comarcal.

Per tant, per respecte a l'autonomia municipal..., perquè vostè, per exemple, Iniciativa per Catalunya, en l'apartat c del punt segon diu: «Revisar la planificació urbanística d'aquells municipis afectats per avingudes...» Home, al nostre entendre, la planificació urbanística, la decideix el municipi, que fa la seva proposta a la Comissió Provincial d'Urbanisme, que, al final, és qui l'aprova o qui no l'aprova, qui en té la competència. Per tant, ja hi ha una intervenció, en aquest cas concret. I jo li recordo que tots els municipis, siguin del color polític que siguin, quan tiren endavant, quan proposen una modificació de normativa urbanística, de pla general, l'aprovació d'un pla parcial, qualsevol qüestió d'aquestes característiques, té molt en compte aquesta situació que està succeint a la comarca del Maresme. I, a més, són les persones, al meu entendre, a l'entendre del Grup Parlamentari Popular, amb més força moral per planificar la seva població perquè, com a mínim, estan elegits d'una manera directa pels ciutadans, i són els que després han de donar compte d'això. Al contrari: nosaltres som més partidaris, fins i tot, d'una descentralització en el tema urbanístic, i passar més competències en aquesta qüestió als municipis. I no només nosaltres, sinó la majoria dels grups parlamentaris crec que pensem així.

Per tant, aquesta Moció, en la qual entra molt de fons, en la major part de la seva intervenció, tant en la interpellació com posteriorment, també, en l'explicació de la Moció, és un punt, per nosaltres molt important, en què no coincidim, que respectem, però que no hi coincidim gens.

Ho repeteixo: la proposta presentada pel Grup Socialista és una proposta que tots els municipis..., i darrerament, vostè sap que aquesta setmana, l'illustre diputat proponent sap que aquesta darrera setmana hi ha hagut una reunió de cinc municipis de la comarca, dels més afectats: els dos Vilassar, Vilassar de Mar, Vilassar de Dalt, Premià de Dalt, Premià de Mar, i també Cabrils, per estudiar mesures concretes i urgents, i això és un tema important. Aleshores, en la interpellació, quan vostè va interpellar el conseller Mas, jo recordo, en un moment determinat, que vostè li va treure allò del pla d'actuació concret, i ell va dir que era un document intern. Jo aquí sí que diria que, bé, que es digui que és un document intern a tots els llocs, en tots els moments i en totes les circumstàncies, perquè hi ha vegades que es diu que és un document intern en un lloc determinat, com pot ser el Ple del Parlament, però quan ve campanya electoral, en diferents actes públics, allò no es diu que és un document intern, i això el senyor Ramon Camp ho sap perfectament, que és així, que això de les rieres...

De totes formes, seria faltar a la veritat si no reconeguéssim que en la comarca del Maresme –per diferents raons i per diferents motius, però per un d'essencial– s'estan portant a terme actuacions importants en el tema de les rieres. I això s'ha de dir, i és important que es digui, també, des de l'oposició, perquè aleshores un està, després, més legitimat per poder fer una crítica.

I dic que aquestes actuacions van ser per acords unànims de tothom, i que tothom hi va participar, i que aquest és un tema essencial i fonamental. Essencial i fonamental per a poder tirar endavant actuacions concretes. Per això jo sí que demano al Grup Socialista que accepti les esmenes del Grup de Convergència, perquè vostè sap perfectament que, per poder tirar endavant..., i li ho demano per una raó essencial i fonamental: hi ha una estratègia política dintre de la manera d'actuar en els parlaments que, de vegades, els grups que donen suport al Govern introdueixen unes esmenes perquè la Moció, pràcticament, quedi sense contingut, i aquest no és el cas. En aquest cas concret, el Grup de la majoria minoritària ha presentat unes esmenes en les quals no dilueixen, ni molt menys, el text de la seva Moció, de la Moció presentada pel Grup Socialista, sinó ben al contrari, des de la perspectiva del Grup Parlamentari Popular, el que fan és reforçar-la.

Hi ha la discrepància del punt quint; crec que queda solucionat amb el nou redactat que vam pactar els dos grups. Al nostre entendre, també aquest punt quint, de col·locar aquí una quantitat determinada, considerem que no és el moment en base a una moció, sinó després, ja en el Ple de pressupostos, i, la sortida que ha donat el Grup de Convergència, la considero coherent.

Crec que la comarca del Maresme, crec que tots els municipis del Maresme, crec que tots els ciutadans de la comarca del Maresme agrairan el fet que s'arribi aquí a un acord per unanimitat en la Moció que ha presentat el Grup Socialista, acceptant les esmenes de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre l'esmena, té la paraula el proponent de la Moció, el diputat senyor Clofent, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president; segurament en menys temps. Senyores i senyors diputats, senyors diputats intervinents en les mocions, moltes gràcies a tots els que s'han pronunciat favorablement a la nostra proposta. I aprofito per comentar les esmenes –lògic, és el que em toca fer– que ens proposa el Grup de Convergència i Unió. No modifiquen pràcticament res, fora del darrer punt, el que plantejava el Grup Socialista, i no em dol dir que, en un aspecte concret, el millora. En el moment que nosaltres demanem, en la Moció, que hi hagi una actuació específica en el Maresme per elaborar un pla de manteniment de lleres i marges, o que vostès ens proposin aprovar no només això, que es convertiria en un pla pilot, sinó aquest mateix pla director per a tot Catalunya, ens sembla un encert i no em dol reconèixer-ho, al contrari, en aquest sentit.

Senyor Camp, el punt que vostè em planteja que desaparegui és el punt tercer. A vegades el sentit de les paraules fa innecessàries moltes més paraules. L'actualització que vostè ens proposa com a canvi en el punt segon ja ve a determinar tot el que demanava el punt tercer, que era l'actualització. Per tant, no hi ha contradicció; senzillament, un estalvi en funció d'una definició millor.

Ara bé, avui, el Parlament assumeix, com a cambra catalana, el Pla de rieres. Fins ara era una actuació molt d'àmbit local, d'àmbit comarcal. S'havia gestat entre els ajuntaments, Consell Comarcal..., començava i s'acabava en el Maresme. Avui, «el Parlament insta el Consell Executiu...», punt en què el Grup Socialista té dificultats, senyor Víctor Ros; hem de fer un esforç per voler interpretar que el darrer punt que se'ns proposa, que és impulsar a tots nivells, fins i tot l'econòmic..., hem de voler interpretar que el Pla de rieres es dotarà d'una forma suficient. I que es doti d'una forma suficient vol dir que només es pot dotar d'una forma *suficient*. Perquè, si d'una forma suficient és com s'ha fet fins ara i se'ns ha volgut vendre que ja era suficient, he de manifestar que no és suficient. Portem un llarg retard en la realització de les obres.

Per tant, avui, acceptem les esmenes, però, senyor Ramon Camp, senyor Víctor Ros, senyors dels diferents grups que recolzaran la Moció, sàpiguen que acceptem impulsar dos nivells, fins i tot l'econòmic. El Grup Socialista interpreta que aquest any, sense cap mena de dubte, els Pressupostos de la Generalitat contemplaran, en la mesura del possible, dotacions que siguin *efectivament* suficients, no per justificar el que es vol fer.

Moltes gràcies a tothom. Crec, senyor Víctor Ros –com vostè manifestava–, senyor Ramon Camp, que la sensibilitat expressada per vostès no és aliena al fet que pateixen en persona també els problemes, i crec que avui la decisió que prendrà el Parlament de Catalunya és una bona notícia per als ciutadans del Maresme.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Clofent. Té la paraula el diputat senyor Boada, suposo, pel suggeriment de la retirada o no-retirada de la seva Moció.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Nosaltres no retirarem la nostra Moció; pensem que la nostra proposta és un altre model territorial, és una proposta més integral, globalitzadora, i que té en compte, sobretot, el desenvolupament sostenible. Ens sembla que va molt més a l'arrel del problema i que proposa tot un ventall de propostes que milloren la seguretat i la qualitat de vida dels homes i dones del Maresme i de la conca del Besòs.

L'altra proposta ens sembla que és un altre model; de totes maneres, sí que... No soluciona el problema: hi fa uns pedaços. De totes maneres, avança una mica, i per tal cosa nosaltres el votarem a favor, més que res perquè és un petit pas endavant, potser en fals, a la llarga, i del tot insuficient.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem ara a la votació, primer de la Moció número 16, evidentment, votada amb les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i assumides pel Grup Socialista. La número 16, la socialista, del Grup Socialista.

Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin degudament per desenvolupar la votació.

Comença la votació.

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a la cambra.

Passarem ara a votar la Moció següent, la Moció número 17, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; la Moció 17.

Demana la paraula el senyor Clotas?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president, per demanar votació separada del conjunt de la Moció llevat del punt h, que és el darrer punt; aquest per separat.

El president

Hi ha alguna petició més de votacions separades? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Procedirem, doncs, d'acord amb la sol·licitud.

Votarem, en primer lloc, el conjunt de la Moció sense el punt h.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació és el següent: 19 vots a favor, 58 vots en contra i 25 abstencions.

Procedirem ara a votar el punt h de la mateixa Moció.

S'inicia la votació.

El punt h ha sigut refusat per 44 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció. En definitiva, doncs, la Moció número 17 ha quedat refusada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'esports; per presentar la Moció, té la paraula el diputat del Grup d'Iniciativa - Els Verds Ignasi Riera. (*Remor de veus. Pausa.*)

Les senyores diputades i els senyors diputats que vulguin sortir de l'hemicicle que ho facin de pressa i sense fer converses perquè puguem continuar el nostre debat.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, presento la Moció subsegüent a la interpellació sobre política d'esports. Aquesta interpellació es va basar en tres eixos. El primer era el que ens portava a revisar els acords aprovats per la Llei de l'esport de 1988 i les conclusions del Congrés de l'Esport Català de 1993 i 1994, un referent, per tant, de llei i un referent d'una àmplia participació dels agents de l'esport català.

El segon eix era el contrast entre la incidència social de l'esport com a espectacle però també com a pràctica, i el debat polític sobre les polítiques de l'esport. Ens sorprenia i ens sorprèn que hi hagi hagut tan poca atenció en aquesta cambra al que ha estat la pràctica de la política esportiva en tots els seus àmbits, que en són molts.

El tercer eix de la nostra interpellació venia, naixia de les dràstiques retallades pressupostàries en el Pressupost per al 1996. Dient-ho així, en xifres més o menys aproximades –o sigui, aproximades–, hi havia hagut una retallada del 28% a federacions i associacions; del 27% a esport escolar; del 75,5% a noves instal·lacions esportives municipals, i d'un 60% a iniciatives professionals i a la promoció d'un tema, que sempre ha estat objecte d'especial atenció pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que és la promoció de l'esport per a tothom.

Ens preocupava, per tant, aquesta retallada pressupostària per al Pressupost del 96 i ens preocupa que continuï aquest sentit de la retallada pressupostària per al Pressupost de 1997, i és per això que diem que aquesta interpellació, més la compareixença anunciada del conseller de Cultura, que assumeix ara les responsabilitats també de la política esportiva, abans dels nous pressupostos, poden ser importants. I ho diem en paraules ben clares: creiem que són dos punts, dos tocs d'aten-

1710

ció possibles abans que es perpetrin uns pressupostos que puguin ser regressius en relació amb una política esportiva que hem qualificat, globalment, de correcta.

I és per això que en el marc de la interpellació no ens va saber gens de greu fer un reconeixement personal i polític a una persona que ara ocupa un escó als rengles de Convergència i Unió en aquesta cambra i que ha estat el responsable de la política esportiva de la Generalitat aquests darrers anys. Dic de passada que em penso que això és clar, que, quan alguna vegada ens acusen de no matisar, crec que, en canvi, el nostre Grup tendeix a matisar, i molt, tant en els seus reconeixements com en les seves condemnes.

A partir d'això, presentem una moció subsegüent a la interpellació que justament parteix del que són les propostes nascudes sigui en el Congrés de l'Esport Català o sigui de la Llei de l'esport.

El punt número 1 és adequar els Pressupostos de 1997 al programa de política esportiva dissenyat tant per la Llei de l'esport de 1988 com a les conclusions del Congrés Català de l'Esport del 94, d'acord amb els eixos programàtics marcats per la Secretaria General d'Esports: a), posar a l'abast de la societat catalana els mitjans necessaris per a incrementar les activitats i la pràctica esportiva que porten a terme els clubs i les federacions; b), dotar el col·lectiu de l'esport de suport tècnic i científic de qualitat; c), posar a l'abast del país, mitjançant les iniciatives de la mateixa Generalitat, les corporacions locals, les entitats esportives, les escoles, etcètera, una infraestructura d'instal·lacions i equipaments que respongui a la necessitat i a la demanda esportiva de la societat catalana.

El punt número 2 de la Moció insistia en la necessitat d'elaborar i presentar al més aviat possible, en col·laboració amb els representants dels ens locals, el pla de les noves instal·lacions esportives municipals per als propers quatre anys.

El punt número 3 deia: «Incrementar els mitjans tècnics i humans per tal de continuar aplicant l'article 48 de la Llei de l'esport, de desenvolupament de les activitats físiques per a persones amb discapacitats.» Els recordo que avui, precisament a Reus, té lloc una cita importantíssima, que va molt més enllà del nostre àmbit nacional català, que té relació amb l'esport per a discapacitats, en aquest cas per a discapacitats psíquics, i que crec que és molt important que s'escaigui que avui en aquest Parlament puguem parlar de política esportiva i de l'atenció especial que mereix aquest col·lectiu en la seva pràctica de l'esport.

Finalment, el punt número 4 de la Moció deia: «Garantir recursos suficients per a l'organització i promoció, en tot el territori nacional, dels jocs escolars de Catalunya».

En aquesta Moció s'han presentat esmenes, que ja des d'ara agraeixo, perquè em penso que han suposat en tot cas una anàlisi seriosa, rigorosa, del que nosaltres proposàvem, i que suposo que ens permetran arribar a una moció final molt més rica que la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades dues esmenes. La primera, pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, tota la cambra, i jo crec que tots els grups polítics, coincidíem que l'esport de Catalunya té una bona salut, i aquest és un mèrit de totes les administracions, de totes les entitats, de tots els governs que hi han participat, des de l'Administració de la Generalitat, des de les administracions locals del mateix sector esportiu i, per què no dir-ho?, també dels mateixos Jocs Olímpics, que varen ser un catalitzador d'esforços, però, curiosament, els mateixos Jocs Olímpics, en lloc de ser el final d'un procés que després podia decaure a la pràctica esportiva, sortosament el que han fet és generar-ne encara més. D'aquí potser neix el motiu d'aquesta interpellació, que tenim un bon nivell de demanda de pràctica esportiva i, en canvi, veiem perillar la seva continuïtat com a bona pràctica, com a bon nivell de l'esport en el nostre país.

La tramitació d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció neix en un moment on hi ha una inquietud i un cert malestar en el sector de l'esport; i això és evident. Hi ha hagut canvis governamentals —com deia el senyor Riera, i jo m'hi afegeixo—: el canvi del senyor Vilaseca en la seva funció governamental davant de l'esport català; després passa a dependre del conseller Trias; finalment el conseller Pujals; de la Secretaria General, adscrita a Presidència, passa a Cultura; encara no hi ha direcció general anomenada... Tot això fa que el sector de l'esport, que vol referències també en els governs, tingui moments de dubtes i moments de certa inquietud.

La retallada pressupostària és evident. No hi ha cap sector que pugui aguantar tranquil·lament una retallada d'un 37,5%. Com s'ha esmentat aquí, quedar sense tres quartes parts dels recursos per a instal·lacions és senzillament molt greu; o al 60% per a les activitats o els consells, que en principi era un 25, però finalment ha quedat amb un 18%; o una quarta part retallada de l'esport federat. Tot això, aquesta retallada pressupostària s'afegeix també a uns canvis a nivell del que en diríem «el món de l'esport». Perquè no podem dir que el món de l'esport no tingui recursos, bé prou que ho veiem pels mitjans de comunicació: xifres milionàries que estan a l'entorn del món de l'esport. Però cada vegada és més evident que hi ha una distància més gran entre els grans recursos que van sobretot per al que en diríem «l'esport espectacle», el gran esport espectacle, i en canvi tantes desigualtats del que en diríem «l'esport de base». És aquí on es fa més necessari que mai, precisament, el paper de l'Administració. D'aquí la inquietud del sector de l'esport. Però bé, quan no hi ha prou recursos, cal més que mai diàleg i bona gestió. I el diàleg i la bona gestió ho han de ser entre els grups governamentals, entre els grups polítics i entre el Govern i el sector de l'esport. I aquest diàleg, tot i que hi és —n'hi ha hagut durant un temps—, o tot i que hi ha estat en el passat, durant un temps, això ha trontollat. Jo espero i

desitjo que millori; d'aquí la voluntat de les esmenes presentades. Però cal il·lusionar, cal retornar la il·lusió al sector de l'esport. I cal millorar la gestió. Cal millorar, cal acabar amb sistemes massa burocratitzats. Cal demanar la col·laboració, col·laborar amb les diverses administracions. Cal eliminar, si no hi ha recursos, cal eliminar aquelles noses de gestió que fan que no es puguin optimitzar els recursos.

Es va convocar el mes de maig –ho publica el *Diari Oficial de la Generalitat* en el número 2228–, es va publicar l'Ordre de concessió de les subvencions, d'obertura de concessió de les subvencions. Es donava un mes perquè es poguessin presentar recursos, i es diu que entre els beneficiaris ho són els centres escolars. Home, tothom sap que si es presenta una sol·licitud de presentar demandes per a activitats esportives durant el mes de juliol, lògicament, el que ha passat és que molts centres escolars no han pogut acollir-s'hi. Aquests són aquells problemes que en època que no hi ha prou recursos econòmics cal esmerçar-hi el màxim d'esforços.

És en aquest sentit que demanem, a través d'unes esmenes, intentar millorar la proposta de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya. Avui no ho arreglarem tot, però en base a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya, el nostre Grup presenta tres esmenes: la primera d'elles és en aquell apartat on es fa referència que s'han de posar a l'abast de la societat catalana els mitjans necessaris per a incrementar l'activitat esportiva, i es diu: «la que porten a terme els clubs i les federacions.» Òbviament, qui ha de discutir que el paper dels ajuntaments en aquest camp ha estat fonamental?; i, per tant, també són mereixedors d'aquesta atenció i per això demanem que hi siguin inclosos.

Per altra banda, presentem una altra proposta de modificació, una esmena a la proposta d'Iniciativa per Catalunya en l'apartat que fa referència al punt 2, que diu, la proposta d'Iniciativa demana que «s'elabori i es presenti al més aviat possible, en col·laboració dels representants dels ens locals, el Pla de noves instal·lacions esportives». Està pendent, perquè s'ha treballat –jo crec que exageradament, en el temps l'hem dilatat massa– la presentació, l'elaboració del Pla d'instal·lacions esportives, que ha de ser el mapa que ens ha de permetre a tots plegats de saber quins són els llocs on fa falta que l'Administració atorgui subvencions. En base als dèficits que hi ha, la nostra esmena el que demana és que es presenti precisament aquest Pla al més aviat possible i a partir d'aquí, en consens amb els ens locals, es pugui elaborar un pla d'actuacions, tal com demana la Moció, per als propers temps.

I l'última: es tracta també d'una voluntat política de reclamar –és una addició nova– que els serveis educatius de Catalunya tinguin els recursos humans i els mitjans tècnics i el suport econòmic per fer efectiva l'educació física i l'esport a l'escola, d'acord amb el que diu la Llei de l'esport. Senyores i senyors diputats, és veritat –i ho reconeixem– l'esforç que han fet des dels àmbits educatius i des dels mateixos professors per posar-se al dia i poder garantir un bon servei d'educació física a les escoles, però ni de bon tros, encara, ho tenim cobert al cent per cent. I, per altra banda, la pràctica de l'esport a les escoles és una voluntat del nostre

Grup que, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona està intentant impulsar, i, per tant, ens sembla a nosaltres que és millorable la Moció en el seu conjunt afegint-hi aquesta esmena, per a la qual els demano el vot favorable. Si Iniciativa per Catalunya ens ho recull, perfecte; si no ens ho recull, no li girarem pas l'esquena, perquè, en definitiva, del que es tracta és d'avançar una mica amb el màxim consens possible. Jo crec que el món de l'esport, que sempre ha demanat que no hi hagi politització, ens ho agrairà.

Vull fer, senyores i senyors diputats, en els últims minuts, una referència –tal com ha fet el senyor Riera, també– ajustada, digna, en el sentit del reconeixement i de l'especial atenció que hem de tenir aquest cap de setmana per aquest esdeveniment esportiu de la gent amb discapacitats. Potser és aquests dies a Reus que hi haurà la millor oportunitat de tornar a veure un dels valors més positius que té l'esport: dels valors de la solidaritat amb la gent que té discapacitats, com és en aquest cas. Per tant, el nostre agraïment en nom del Grup Socialista a totes aquelles persones que fan possible aquest esdeveniment, i els millors èxits, que suposo que compartim la immensa majoria de gent d'aquesta cambra, per a aquests Jocs.

Res més, senyores i senyors diputats. Esperar que aquesta Moció serveixi –tal com molt bé deia el senyor Riera– per a aconseguir que les paraules es tradueixin en fets, i això ho veurem d'aquí a uns dies en els pressupostos. No només en els pressupostos, que ja és important i necessari, sinó en l'actitud del nou conseller, per tant, de la nova Administració esportiva. Nosaltres hi estarem –com no?– vigilants; de fet, ja tenim alguna iniciativa parlamentària presentada, però –això sí– poden comptar, com sempre, amb la millor de les col·laboracions.

Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar la segona esmena, que és del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Vilaseca, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, permetin-me que expressi de forma pública el meu agraïment per les paraules que m'ha dedicat i va dedicar-me el diputat senyor Ignasi Riera en la seva intervenció, quan interpellava l'honorable conseller de Cultura, senyor Pujals, en el Ple del passat dia 3 d'octubre, sobre política d'esports, i que ha donat lloc a la Moció que avui substanciem.

Agraïment, amb més èmfasi, tenint en compte que el senyor Riera, en representació aleshores del Partit Socialista Unificat de Catalunya, va actuar com a ponent, l'any 1988, en el debat de la Llei de l'esport, essent molt dur i crític amb el Projecte de llei que va aprovar-se i que s'ha demostrat, al llarg d'aquests set anys, que ha estat l'instrument legal adequat i òptim per a recolzar l'esport català en uns anys jo crec que fructí-

1712

fers per al conjunt de l'esport, que ha experimentat un creixement, tant qualitatiu com quantitatiu, espectacular.

Precisament ha estat la mateixa societat catalana que ha entès l'esport com un estil de vida, comprnent els beneficis de tot ordre que genera, que ha impulsat l'activitat esportiva i ha induït, a través dels clubs i entitats esportives de tota mena, que les institucions catalanes recolzessin l'esport sense reserves i ajudessin en tot allò que la mateixa societat civil no abastés. Amb la Llei de l'esport com a marc jurídic, i amb la Generalitat al davant, ajuntaments, diputacions, consells comarcals, escoles i entitats privades, d'una manera natural i coordinada, s'ha aconseguit una xarxa d'instal·lacions que ha possibilitat la pràctica esportiva d'una forma equilibrada i proporcionada en tot el nostre territori.

Malgrat els més de dos mil espais esportius inaugurats els darrers quinze anys, els estudis realitzats ens indiquen que encara queda molta feina per fer, sobretot en la xarxa bàsica. S'ha demostrat, sorprenent-nos agrada-blement, que la construcció de tants equipaments esportius ha generat molta més pràctica. Crec que això comporta noves necessitats d'infraestructura. I el mateix ha passat en el terreny de l'activitat esportiva, que ha anat creixent d'una manera no vegetativa sinó extraordinària, molt més enllà de les possibilitats, progressivament, tant de la mateixa iniciativa privada com de les mateixes institucions.

I és lògic que, en un moment de recessió pressupostària general, aquests sectors que han tingut un creixement tan notable es trobin afectats, com s'hi troben també els clubs, entitats i federacions, que han de trampejar els temps difícils procurant no anar endarrere, però admetent que no poden créixer amb el mateix ritme i empena com ho fèiem, propiciada més per l'eufòria creada pel gran esdeveniment esportiu que vàrem celebrar l'any 92, que tan beneficis ha estat no només per a l'esport, sinó també per a la infraestructura general del país, i per l'ànim col·lectiu i l'autoestima que va crear tenir el reconeixement de tot el món, tant en el moment de la celebració dels Jocs com en la revàlida passada fa ben poc en els Jocs d'Atlanta.

Vull dir amb aquesta petita explicació, senyores i senyors diputats, que, si bé és cert que la reducció pressupostària afecta l'esport, les mesures que prendrà la Secretaria General de l'Esport de la Conselleria de Cultura reduiran i mitigarán l'impacte negatiu que ens pugués produir. Per això estem d'acord amb el contingut del primer punt de la Moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, perquè entenem que, si el Govern ha fixat uns eixos programàtics, marcats per la mateixa Conselleria de Cultura, farà tot el possible perquè en el Pressupost de 1997 es disposi dels recursos suficients per a afrontar aquesta política esportiva. Tanmateix, en l'apartat a del punt primer, hem presentat l'esmena d'addició dels consells esportius, que, com vostès saben, són les entitats que organitzen i promouen l'esport en edat escolar i de lleure; aquests estan formats per representants dels ajuntaments, escoles i clubs, i han demostrat que la seva creació ha estat una eina indispensable per a fer arribar l'esport a tot Catalunya.

Quant al segon punt de la Moció, el nostre Grup, Convergència i Unió, ha presentat l'esmena de modificació número 3, amb el següent redactat: «Elaborar i presentar al més aviat possible el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya, tot valorant en la seva tramitació les aportacions de tots els ens implicats.» És evident que l'esmena, recollint l'esperit de la Moció, va més enllà que la mateixa Moció, ja que urgeix el Pla director de Catalunya previst en la Llei de l'esport, que està en avançat tràmit en la seva gestació. I, aquest Pla, l'ha d'aprovar el Consell Executiu de la Generalitat, segons determina la Llei de l'esport, després de ser tramitat per la Secretaria General, la qual l'ha de sotmetre a informe previ, no només de les entitats locals, com proposa el text de la Moció i l'esmena presentada pel Grup Socialista de Catalunya, sinó també per les entitats comarcals, per altres organismes públics als quals pot interessar per raó de llurs activitats o competències, i, així mateix, ha de passar, el Pla d'instal·lacions, a informe de la Unió de Federacions Esportives Catalanes i del Consell Català de l'Esport. Em sembla, doncs, que queda àmpliament garantida la col·laboració de tots els estaments implicats en l'esport, segons estableix l'article 54 de la Llei de l'esport i les resolucions del secretari general de l'Esport de 18 de desembre del 91 i de 23 de març del 93, sobre l'elaboració del PIEC.

Amb relació al punt tercer de la Moció, que fa referència al desenvolupament de les activitats físiques per persones amb discapacitats, hem presentat l'esmena de modificació número 4, proposant «continuar» —tota vegada que ja s'està fent— «donant suport al desenvolupament d'activitats físiques per a persones amb discapacitats, d'acord amb les previsions contingudes a l'article 48 de la Llei de l'esport». El diputat senyor Riera demana en la Moció incrementar els mitjans tècnics i humans per a persones discapacitades, i en aquest sentit voldria manifestar-li que les aportacions fetes per la Secretaria General de l'Esport l'any 95 varen ser de 39 milions de pessetes, i aquest any, que com sabem ha estat de retallada general, l'aportació ha estat de 34.416.000 pessetes. Aquestes aportacions inclouen les subvencions a la Federació Catalana d'Esports per a Minusvàlids Físics, Agrupació Esportiva de Sords de Catalunya, Aspace i ACELL —ACELL, precisament, és aquella entitat que tan d'impuls li vàrem donar, que avui iniciarà els Special Olympics, a la ciutat de Reus. Jo els asseguro, senyores i senyors diputats, que els col·lectius catalans de l'esport per a incapacitats han valorat sempre molt positivament els ajuts de tot ordre que la Secretaria General de l'Esport els ha atorgat, en especial quan les relacionem amb les entitats homòlogues de l'Estat espanyol.

Estic d'acord amb el senyor Riera, com explicava en la interpellació, que hauria d'anar-se adaptant, en les diferents normes legals administratives i jurídiques, el nom de les persones, i col·lectius, de les persones amb problemes físics o psíquics i sensorials. Pensem, però, que els mateixos col·lectius interessats no es posen d'acord en la forma d'anomenar-los: l'any 80 parlaven de minusvàlids, després de persones amb disminucions, i ara es parla de persones amb discapacitats. En aquest tema mai renyirem, perquè crec que tots voldríem en-

certar la denominació que els interessats consideressin més adient.

Quant al quart punt de la Moció, hem presentat l'esmena número 5, de modificació, perquè no podem deixar fora les altres administracions que ja hi participen, com són els ajuntaments i consells comarcals, i en aquest sentit proposem el següent text: «Garantir, conjuntament amb les altres administracions que hi participen, l'existència de recursos suficients per a l'organització i promoció en tot el territori nacional dels Jocs Esportius Escolars de Catalunya.»

Haig de referir-me a l'esmena d'addició del nou punt, el cinquè, per part del Grup dels Socialistes de Catalunya –acceptada per via transaccional, m'han dit, pel Grup proponent de la Moció, Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, que diu: «Dotar els serveis educatius de Catalunya de recursos humans, mitjans tècnics i suport econòmic per fer efectiva l'educació física i l'esport a l'escola, d'acord amb el títol tercer de la Llei 8/88.» Aquesta proposta d'addició, la votarem en contra, no perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè la Conselleria d'Ensenyament ja ho compleix, i si votéssim afirmativament equivaldria a reconèixer un fet innecessari. Les plantilles de personal docent, i en concret l'educació física i esportiva, dels serveis educatius de Catalunya compleixen ja les previsions de la LOGSE i de la Llei de l'esport, segons el seu calendari d'implantació i els pactes de plantilla signats amb els sindicats majoritaris. Per aquests motius, hi votarem en contra, sense que signifiqui, com ja he dit, un desacord conceptual.

Aquest és el posicionament del Grup de Convergència i Unió, encara que considero que la Moció que avui substanciem, subsegüent a la interpellació al conseller de Cultura, ha esdevingut prematura en el temps, tota vegada que el mateix conseller té demanada, des del 13 de setembre, la compareixença davant d'aquest Parlament per informar a bastament de tots els aspectes de la Conselleria, dins dels quals es troba l'esport.

Al conseller, senyor Pujals, li he d'agrair les seves paraules tan amables, que va dedicar-me també en contestar la interpellació. Estic plenament convençut que la seva vàlua personal i la illusió que ha posat en l'esport, així com l'eficàcia demostrada pel secretari general de l'Esport que ha nomenat, supliran amb escreix les dificultats que poden sorgir dels ajustos pressupostaris que puguin presentar-se.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera. Ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanya

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix. Bé, el nostre Grup ja anuncia el vot favorable a la Moció que presenta avui Iniciativa per Catalunya - Els

Verds, perquè entenem que tampoc podria ser d'una altra manera. Nosaltres, en la Moció, hi veiem grans virtuts i alguns petits defectes, però en qualsevol cas les virtuts són de molt més pes que aquests petits defectes, que en tot cas comentaré molt ràpidament.

Les virtuts que nosaltres veiem en aquesta Moció és que desgrana d'una forma general i àmplia les mateixes propostes i previsions dels dos grans referents de l'esport català en el camp legal i en el camp programàtic: la Llei de l'esport del 88 i les conclusions del Congrés de l'Esport Català de l'any 93 i 94. Aquestes prescripcions, que són, jo diria, genèriques, àmplies, van des d'incrementar les activitats i la pràctica de l'esport a partir de més recursos; dotar el col·lectiu de l'esport de suport tècnic i científic; ampliar les instal·lacions i equipaments que cobreixin la demanda de la societat en el terreny de l'esport; elaborar un pla de noves instal·lacions esportives municipals; més mitjans per a l'esport de les persones discapacitades, i, finalment, garantir els recursos, de cara als pressupostos de l'any vinent, per als Jocs Escolars de Catalunya. Com he dit, nosaltres hi veiem grans virtuts, grans avantatges, que és purament i simplement perquè recull, jo diria que en alguns casos de forma literal, les prescripcions que s'esmercen a la mateixa Llei de l'esport.

En tot cas, l'inconvenient que nosaltres veiem és que probablement trobem a faltar..., una manca de concreció evident en alguns aspectes, que podria comportar uns majors compromisos, en el cas d'aprovar-se, per part del Govern de la Generalitat en la seva política esportiva. En qualsevol cas, sí que de forma indirecta això mateix posa de manifest que, uns vuit anys després de l'aprovació de la Llei de l'esport de Catalunya, encara queda per fer i per realitzar un llarg camí pel que fa al compliment de moltes de les prescripcions que ja he citat, que van des de les noves instal·lacions esportives fins al suport tècnic i científic, fins al suport de les persones discapacitades en aquest terreny.

En qualsevol cas, nosaltres ja anunciem, per tant, com he dit al principi, el vot favorable, perquè entenem que és un pas..., tot i ser en alguns casos massa genèric, però que és un pas endavant. Esperem i desitgem que, pel bé de l'esport català, s'aprovi definitivament aquesta Moció, que el mateix ponent ja ha comentat que incorporarà algunes de les esmenes que es presenten, però nosaltres entenem que, sigui en el cas que sigui, serà, al nostre entendre, un avenç significatiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo voldria començar aquesta intervenció precisament per un tema que ja han tractat els diversos ponents que m'han precedit i que fa referència al tercer punt de la Moció presentada per Iniciativa - Els Verds, i ho voldria fer –tot i que no és costum– fent referència a una persona: avui hi ha una

nena, que es diu Lola, que és una nena que és de Reus, que és una nena que té la síndrome de Down i que fa uns quants dies que està molt trasbalsada, i està molt trasbalsada perquè avui precisament, aquesta tarda, encendrà el peveter dels Special Olympics al Pavelló Olímpic Municipal de Reus, i d'alguna manera això li ha canviat d'una manera important els seus hàbits, i jo diria que fins i tot la seva vida. I és precisament coincidint amb la data d'avui, del començament de fet, i de la inauguració, dels Special Olympics, que es debat aquesta Moció aquí al Parlament. Penso que no seria just no fer-hi referència, perquè d'alguna manera la il·lusió, la força, l'esperança, la solidaritat, la superació que implica per a tota la gent que participa d'una manera activa en aquests Jocs..., i tenint en compte l'oportunitat de la Moció d'Iniciativa, en aquest sentit, d'explicitar en un punt el suport a les persones que tenen discapacitats i que practiquen l'esport, crec que era just fer-ho així. Per tant, jo voldria començar la meua intervenció amb aquest sentit homenatge a la Lola i a tots els que avui i durant aquests dies participaran en els Special Olympics, i d'alguna manera vincular-ho clarament al fet que avui, en el Parlament de Catalunya, es pugui debatre aquesta Moció.

Feta aquesta introducció, dir també que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I dir que per nosaltres ha estat una moció..., o una interpellació, i per tant una moció, oportuna. En dos sentits. Un, el que ja hem comentat. I l'altre segurament perquè efectivament aquest és un tema, com el senyor Riera deia en la seva interpellació, és un tema que contrasta la gran quantitat de notícies, de presència en els mitjans de comunicació, de tot àmbit, que impliquen els esports –gairebé en tots els aspectes de la vida hi ha presència del món esportiu–, i, en canvi, en el Parlament de Catalunya se'n parla molt poc –se'n parla un parell de cops l'any, amb prou feines, i evidentment quan hi ha els pressupostos, i tampoc amb una profunditat molt gran. Per tant, la interpellació és oportuna. Estàvem pendents de la presència, de la compareixença del conseller de Cultura en la Comissió de Política Cultural per parlar de política esportiva: esperem aquesta compareixença amb interès, i veurem com va. En qualsevol cas, és evident que el fet que se'n parli poc, o relativament poc, no vol dir que el tema no sigui important, i segurament que ho és molt més del que en aquests moments se li està donant.

Nosaltres entenem també que des del punt de vista de pressupostos... I aquesta és una reflexió que s'ha fet des de diversos grups: s'ha dit que, home, quan hi ha restriccions, resulta que s'ha de retallar per tot arreu... Però, és clar, hi ha una pregunta prèvia, hi ha una pregunta important prèvia, que és: és just, el pressupost, el percentatge que té sobre el global del pressupost la política esportiva de la Generalitat? O és inferior al que hauria de ser? Aquesta també és una pregunta interessant i que, en tot cas, ens determina clarament si després les retallades són o no són suficients o són o no són justes. Nosaltres entenem que, segurament –segurament– caldria un percentatge bastant superior per al que és la política esportiva de la Generalitat, precisament per tot el que comentàvem abans: per la gran influència que té en diversos àmbits de la societat.

Pel que fa a la Moció pròpiament, ja he dit abans que hi donaríem suport; en tot cas, algunes matisacions. Pel que fa al punt 1.a que presentava el diputat Ignasi Riera, que era «posar a l'abast de la societat catalana els mitjans necessaris per a incrementar les activitats i la pràctica esportiva que porten a terme els clubs i les federacions», evidentment que hi estem d'acord, no? Però, d'alguna manera, voldria remarcar una mica el cas de les federacions esportives, que ja van expressar la seva preocupació amb l'aprovació del pressupost que es va aprovar ara fa poc, de l'any 96, i que, d'alguna manera, jo crec que, aquesta preocupació que tenien el 96, la traslladaran al 97 i, si les coses no canvien, la continuaran traslladant.

El senyor Riera també manifestava en la seva interpellació el que ell deia o presentava com una excessiva dependència del que eren les federacions respecte a les administracions, i en aquest cas, evidentment, a la Secretaria General de l'Esport. Però, és clar, d'alguna manera, s'ha fet molta referència a la Llei de l'esport; el senyor Vilaseca deia que era l'instrument legal òptim. Segurament que és un instrument legal, no sé si òptim o no, és un instrument legal que ha fet una funció, però el que és evident és que, des del punt de vista econòmic, no resol res, no resol absolutament res. Hi han exemples d'altres països europeus que amb la legislació a la mà que tenen sí que poden plantejar-se una no-dependència clara de les federacions, de les institucions esportives respecte de les administracions. I això a casa nostra no passa –no passa.

Per tant, el tema aquest és extraordinàriament important perquè, en definitiva, les federacions formen part..., les federacions esportives són un dels pilars en els quals se sustenta l'esport a casa nostra.

Un altre aspecte important que em sembla a mi que remarcava la Moció és el tema de les infraestructures, que, d'alguna manera, doncs, s'han fet esmenes i transaccions. A veure, segurament que aquest és un tema en el qual cal una racionalització molt gran. Racionalització que a hores d'ara es fa difícil de fer per al que ja ha passat; és a dir, allò que ha passat, ha passat i està fet, i, per tant, en tot cas s'ha de plantejar de cara al futur en el seu funcionament, no en la seva construcció, però sí que s'ha de fer de cara al futur. I en aquest sentit és evident que aquesta és, encara, una de les assignatures pendents a nivell de país, a nivell global. Es parla molt de l'esport escolar, de l'esport de base, de potenciar que es facin jocs escolars, però, és clar, si no hi ha instal·lacions esportives, d'esport, no se'n pot fer. I, d'alguna manera, per tant, què és primer: l'ou o la gallina? Tornem a estar amb la pregunta, doncs, màgica. D'alguna manera, tan important és potenciar els jocs escolars, potenciar l'esport de base, l'esport de lleure, com el fet que aquest es pugui practicar en les millors condicions possibles.

Finalment, dues reflexions. Una, que fa referència a la internacionalització de l'esport. El senyor Riera feia una introducció molt clara en aquest sentit; el senyor conseller contestava amb la mateixa ambigüitat que el Grup que dona suport al Govern o els grups que donen suport al Govern han manifestat constantment des del primer dia, és a dir, «sí, però no», «vull, però no puc,

i, a més a més, al final no em deixen», no? I al final no acabes d'aclarir ben bé quin és el criteri i si realment ho aconseguirem mai o no, perquè és clar, per aconseguir una cosa el primer que s'ha de fer és voler-la i posar les bases perquè tiri endavant. I això és el que aquí no s'ha fet mai.

En aquest sentit, aquesta renúncia a la internacionalització de l'esport català en les seves diverses formes –no només del Comitè Olímpic de Catalunya; també hi han altres opcions, com podia ser el fet de tenir seleccions esportives d'un cert nivell pròpies, etcètera– es palesa en l'esperit de la interpellació que es va substanciar. No tant pel que deia el senyor Riera, que més aviat seria el contrari, sinó per la resposta del conseller, i sobretot també per l'actitud dels grups. El mirall aquell que comentava abans el senyor Terradellas dels Jocs Olímpics ha servit per moltes coses, però dissortadament per a això no ha servit, quan era un dels compromisos, fins i tot, explicitats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que a partir dels Jocs Olímpics en parlàvem i que això era la sortida. Mirin, en aquest tema, dissortadament, nacionalment s'ha claudicat, i, si no s'hi posa remei, aquest és un tren que ja no agafarem mai més, insisteixo, desgraciadament.

I, finalment, una reflexió també una mica en funció de tot el que s'ha dit, i sobretot per una frase que ha dit el senyor Terradellas. Vostè diu: «El món de l'esport agrairà que no es polititzi.» Però, perdoni, això és una fallàcia. L'esport, com tot, és política també, i malament rai si no ho expliquem –i malament rai si no ho expliquem–, perquè llavors resulta que el que fan uns és bo i el que fan els altres no és bo. I el que fa el Govern és política, i el que fa l'oposició també és política. I hem de començar a explicar a la gent que tots plegats –tots plegats– el que estem fent és política, i que si es fa una política esportiva al país és perquè és política esportiva. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres voldríem que quedés clar això, i sobretot en la relació amb les federacions, amb les associacions, amb tots els protagonistes de l'esport a casa nostra.

Per tant, anuncio el nostre vot favorable, malgrat les esmenes i transaccions que hi pugui haver, que també les votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Abans de defensar el posicionament del nostre Grup en aquesta Moció sobre política d'esports, voldria, igual que varen fer al seu dia l'honorable conseller senyor Pujals i el diputat senyor Riera, felicitar l'avui diputat senyor Vilaseca per la gran labor desenvolupada durant els anys que va ser secretari general de l'Esport, per l'impuls que va donar a aquest i per ser un dels impulsors del Congrés Català de l'Esport.

Parlar d'esport pot semblar una cosa sense massa profunditat, potser perquè estem massa acostumats que parlar d'esport sigui parlar de futbol, cosa de la qual ja se'n parla prou i avui dia, fins i tot, se'n veu massa, o d'altres esports d'elit. Però el més important de l'esport no és el que es parla, sinó els beneficis de la pràctica d'aquest. La pràctica de l'esport, en general, hauria de ser, i de fet ho és, una recomanació per la millora de la qualitat de vida dels ciutadans, que no té res a veure amb l'estat del benestar, sinó amb la salut de la població. Els metges no ens cansem de recordar que la pràctica de l'esport, adequat a cada edat, és la millor forma d'estar en forma, tant física com mental, i de poder arribar a la vellesa en una bona forma física. D'acord que l'esport no és la panacea de la salut, ja que hi han factors en les malalties que no tenen res a veure amb la pràctica esportiva, però, si en fem un bon ús des de la infantesa, és evident que la nostra qualitat de vida serà millor.

Hi ha un fet important en el foment de la pràctica de l'esport en la infància i joventut, perquè, si aconseguim que els nostres joves estiguin preocupats per la pràctica de l'esport, és evident que deixaran de preocupar-se per fer altres coses que van en contra de la seva pròpia salut. L'esport és fonamental en la formació, i hem d'afavorir la seva pràctica als col·legis i als barris, i per a assolir aquest fet és important la sensibilitat de l'Administració per tal que aquesta pràctica sigui la pedra de l'esport d'alta competició.

Partint de la base que Catalunya és capdavantera tant en l'esport amateur com en l'esport professional..., i això és degut a dos factors fonamentals. El primer, l'essència esportiva de la societat catalana, que ja a la fi del segle XIX viu un esclat esportiu gràcies a dos fets cabdals a casa nostra: el voluntarisme de la iniciativa privada i el poder de l'associacionisme. Es varen fundar clubs tant de futbol, tennis, automobilisme, motociclisme, natació, etcètera. Durant molts anys, han sorgit camps internacionals sense un suport tècnic equiparable al d'altres països en moltes disciplines esportives, tant amateurs com professionals. Aquest esperit de sacrifici i de la pràctica esportiva, combinat amb un segon factor, que és l'interès de l'Administració catalana i el suport donat durant els darrers anys tant pel que fa a mitjans tècnics com humans, ens ha permès arribar a cotes d'èxit esportiu, com vàrem comprovar als Jocs Olímpics de Barcelona i d'Atlanta, sense oblidar, també, els èxits dels nostres esportius disminuïts. Aquest segon factor queda palès en el fet que molts esportistes de la resta de l'Estat espanyol desenvolupen i culminen la seva carrera esportiva a instal·lacions del nostre país. I tot això no és una casualitat. Per això estem orgullosos del funcionament del Centre d'Alt Rendiment Esportiu, de l'INEF, etcètera. Una dada significativa és el nombre de llicències federatives en la majoria de disciplines esportives, que és superior a la resta de l'Estat. Si hem de fer la comparació de portes endins, podem afirmar sense cap mena de rubor que som capdavaners, però, si ho fem de portes enfora, ens queda molt camí per recórrer. Per això no ens podem adormir i hem de continuar en la línia d'anar millorant les nostres polítiques esportives per tal de mantenir i superar el nivell assolit fins ara.

1716

Però per a tot això necessitem diners, i en uns moments de retallada pressupostària dins l'àmbit europeu, on tots els països fan un esforç de contenció en la despesa per tal d'assolir els criteris de convergència, hem d'ésser conscients que juguem –per utilitzar una terminologia esportiva– «en camp contrari». En uns pressupostos que han de ser restrictius, és evident que hi han prioritats, i, evidentment, l'esport no serà la primera. I haurérem de suplir la manca financera amb imaginació i bona disposició envers els nostres esportistes, que s'ho mereixen de bon tros.

El nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Moció en tots els seus punts, amb les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Permeti'm, per acabar, senyor president, fer una cita de l'*Oda a l'esport* escrita pel baró Pierre de Coubertin en el seu punt vuitè, que recull l'esperit –penso– de la meua intervenció: «Oh, esport!, ets el progrés. Per servir-te bé, cal que l'home es superi en cos i ànima. Tu imposes l'observança d'una higiene superior. Li exigeixes que es guardi dels excessos. Tu ensenyes regles assenyades per aconseguir un esforç de màxima intensitat, que respecti, però, l'equilibri de la salut.»

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor diputat proposant de la Moció, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president...

El president

Té cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Em posicionaré sobre les esmenes, i, com que assumirem moltes de les esmenes, una part important de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista, si li sembla bé, senyor president, ho aniré seguint a partir del text de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, dient, cada punt, com el substitueixo.

Permeti'm, però, senyor president, abans de posicionar-me sobre aquestes esmenes, fer-li una petició, crec que en nom de tots els grups polítics d'aquesta cambra, que és que a través de vostè el Parlament de Catalunya expressi el seu suport als Special Olympics que seran inaugurats aquesta tarda a Reus.

El president

Senyor diputat, ho faré amb molt d'honor immediatament que acabi el Ple.

El Sr. Riera i Gassiot

Moltes gràcies. Pel que fa a l'esmena..., al punt..., acceptaríem, en primer lloc, l'esmena número 1 del Grup de Convergència i Unió, que substituiria, per tant, el punt número 1 fins a «la Secretaria General d'Esports» de la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Pel que fa al punt 1.a de la nostra Moció, quedaria substituït per una esmena transaccional entre l'esmena número 1 del Grup Socialista i l'esmena número 2 del Grup de Convergència i Unió. El text a votar seria el següent, pel que fa al número 1, lletra a, de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds: «a) Posar a l'abast de la societat catalana els mitjans necessaris per a incrementar les activitats i la pràctica esportiva que porten a terme els clubs, els consells esportius, les federacions i els ens locals.» Signada pels diferents grups implicats, la faré arribar immediatament al president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Riera i Gassiot

Demanaria al Grup Socialista si volgués retirar la seva esmena segona, perquè, en tot cas, si no, seria incompatible amb una altra esmena que acceptaríem i amb el text proposat.

Acceptem les esmenes 4 i 5 de Convergència i Unió, que substituirien els punts 3 i 4 de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

I, finalment, acceptem l'esmena 3 del Grup Socialista. Atès que el portaveu del Grup de Convergència i Unió ha dit que, cas que fos acceptada, no la votarien, goso suggerir, senyor president, que hi hagués votació separada d'aquest número 5 de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Si em permet, vol repetir-me..., sobre el número 1 de la Moció?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, el número 1 de la Moció queda substituït, el número 1, fins a «la Secretaria General d'Esports», és a dir, fins abans de les lletres, per l'esmena número 1 del Grup de Convergència i Unió.

El president

D'acord; moltes gràcies. El senyor Vilaseca em demana la paraula, i la té.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Senyor Riera, ha parlat de l'esmena de la lletra a, i s'ha descuidat el primer punt, que canviàvem la paraula «adequar» per «elaborar».

El president

Torni, torni al pòdium, senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, crec que ho he dit –potser no ho he dit–, que, com que acceptàvem l'esmena de Convergència i Unió, quedava substituït «acceptar» per «elaborar».

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant... Sí, el senyor Daniel Terradellas em demana la paraula, i la té.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, molt honorable president. És que el senyor Riera m'ha suggerit, o m'ha demanat la possibilitat de retirar l'esmena número 2, i ho fem, li fem cas.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. A veure si puc precisar els termes de la votació. Pel que fa al número 1 de la Moció, hi hauria la modificació de Convergència i Unió, l'esmena de modificació de Convergència i Unió, que ha sigut acceptada pel diputat senyor Riera. Per al número 1.a, hi hauria la transaccional, que ha sigut acceptada per tots els grups i que ha llegit el senyor Riera en la seva intervenció. El número c no té esmenes. En el número 2, retirada l'esmena socialista, hi hauria l'esmena de modificació de Convergència i Unió, que ha sigut acceptada pel senyor Riera. En el número 3 i el número 4 serien assumides les modificacions de les esmenes de Convergència i Unió –en el 3 i el 4. S'accepta la número 3 dels socialistes també, s'accepta la número 3, que seria el número 5, que seria votació separada.

Per tant, podríem votar la número 1 amb les seves lletres, la 2 i la 3, i la 4, conjuntament, amb les esmenes assumides, i votar separatament l'esmena número 5. Estan conformes els portaveus amb els termes de la votació? (Pausa.)

Doncs, començarem per votar els termes del conjunt de la Moció, llevat de l'esmena número 5 socialista.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

El conjunt de la Moció ha sigut aprovat per unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Anem ara a votar el punt número 5; el punt número 5, l'esmena 3 socialista.

Iniciem la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 49 vots en contra, 44 a favor i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari

Passem al punt dinovè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari, presentada pel Grup Socialista; té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré breu perquè crec que la situació de l'organització del treball penitenciari ja va quedar molt palesa en el decurs del debat que vam tenir en la interpellació amb la senyora consellera, i no és la voluntat d'aquest diputat repetir aquell debat. No obstant, abans d'entrar a defensar puntualment els punts de la Moció que presento, voldria fer dues consideracions prèvies.

La primera és remarcar la importància cabdal del treball en el procés de reinserció dels presos. Crec que seria creure en els contes de fades si penséssim que les persones que surten de la presó poguessin reinserir-se a la societat si no estan capacitades per a poder treballar i, en conseqüència, no tenen una professió o tenen un ofici que els permeti fer això.

L'altra consideració és que el text que avui presento davant de vostès és amb una voluntat de consens i està redactat amb aquesta intencionalitat, perquè creiem que el més important és obtenir del Parlament un pronunciament en el sentit de donar-li la importància que té al treball penitenciari. Creiem, doncs, que això és un element positiu i que està per sobre de qualsevol altra consideració. I també perquè creiem que un pronunciament del Parlament en aquest sentit és un reforç també de la política de reinserció i que fins i tot és un reforç de la política que pugui dur a terme el mateix Consell Executiu i, dins el Consell Executiu, la consellera de Justícia, perquè la reforça també, ja que suposo que està d'acord –i em sembla que sí, per les esmenes que s'han presentat– amb els criteris generals d'aquesta Moció.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que no fem esment de la situació actual de l'organització del treball penitenciari en els nostres centres, malgrat que és manifestament millorable, sinó que fem propostes positives que poden ser fàcilment assumibles, d'acord amb el que nosaltres pensem, naturalment.

El primer punt és una declaració de principis; o sigui, demanem una declaració de principis al Parlament en sentit similar a declaracions del Parlament Europeu i del Consell d'Europa, en el sentit de considerar el treball productiu de caràcter formatiu com un element bàsic del tractament penitenciari; és també una manifestació clara del Parlament que assenyala un criteri prioritari a la política de ressocialització del pres.

En el segon punt demanem una cosa que venim demanant reiteradament en el decurs dels anys, i sobretot cada vegada que hi ha els debats pressupostaris, que és un increment dels recursos humans, tècnics i pressupostaris per ocupar els interns en un treball productiu el

temps de durada normal d'una jornada de treball, i que aquest treball pugui ser ocupat per tots els interns que així ho demanin. Dissortadament estem molt lluny d'aquesta situació, ho hem pogut comprovar una altra vegada en les visites que actualment està fent la Comissió de Justícia als diversos centres penitenciaris i també donant una ullada als pressupostos del Cire d'enguany.

I en el tercer punt demanem una sèrie de..., bé, establim una sèrie de criteris perquè el Consell Executiu els segueixi. El primer d'ells seria l'establiment d'un salari/hora i un mínim garantit —és una vella aspiració de tots els interns—, perquè no saben mai què és el que guanyaran, depèn del treball que facin i, indubtablement, tampoc no estan ocupats durant tot el dia, aquells que estan treballant. Demanem també que es doni una opció, que es doni una preferència a la fabricació pròpia dins del Cire perquè d'aquesta manera tindrem menys dependència de les empreses de l'exterior, i també la possibilitat que els treballs no siguin de simple manipulació, sinó que siguin més formatius.

Creació també de llocs de treball exteriors —aquest és un altre dels criteris que demanem en aquesta Moció—, sobretot adreçats, lògicament, a aquells presos o interns que estan en règim obert o en llibertat condicional i que, lògicament, això els ha d'afavorir en aquest procés final ja de reinserció en la societat.

I en aquest mateix sentit un altre criteri, que seria afavorir amb tots els mitjans possibles la formació de cooperatives de treball penitenciari.

Tots aquests criteris, senyores i senyors diputats, són els que estan continguts en la Moció que acabo de defensar, i amb motiu dels quals, d'aquests criteris, els demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha tres esmenes presentades. La primera d'elles, del Grup d'Iniciativa - Els Verds; per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament ja en la interpellació el senyor Oliart va expressar la situació en què es troba el treball penitenciari, i, per tant, del que es tracta avui és de posicionar-nos respecte a la Moció que s'ha presentat i defensar també l'esmena que nosaltres hem fet amb la intenció de complementar els elements essencials d'aquesta Moció.

Hem de recordar, de tota manera, que la reinserció social dels penats és l'objectiu fonamental que assenyalava la Constitució quant a les penes privatives de llibertat. Sabem tots que és un objectiu difícil de complir, però el mateix Reglament penitenciari, en el seu article 132, assenyalava que els treballs penitenciaris tenen tres elements essencials: per una part, es defineixen com un dret dels presos, per tant, com una facultat a la qual tots

han de poder accedir; alhora, és també un element essencial per a la formació, per a la capacitació, per a possibilitar la reinserció dels presos i, naturalment, per a preparar-los millor a l'hora d'accedir al mercat de treball. Tot això s'ha de fer, naturalment, respectant la dignitat dels presos en tots els sentits i també en un aspecte, que és fonamental, com és el retributiu, que es toca en aquesta Moció. Perquè, a més, amb l'aplicació del nou Codi penal ens trobem un element afegit, que és que aquest caràcter que ja tenia el treball penitenciari, a més a més amb el d'instrument de redempció automàtica de les penes, en el nou Codi penal es configura d'una altra manera i, per tant, aquest caràcter, el perd, i és imprescindible millorar els instruments de motivació, d'incentivació, de participació dels presos voluntàriament en aquesta tasca perquè pugui, hi insisteixo, arribar a complir aquesta funció.

Tot això és el que recull —nosaltres pensem que encertadament— la Moció quan comença demanant aquest pronunciament del Parlament de Catalunya, valorant adequadament aquesta funció del treball en els centres penitenciaris i demanant tres coses que ens semblen fonamentals, que és: més treball, més possibilitats de treballar; millor qualitat del treball, és a dir, que el treball no sigui simplement un element reiteratiu com és ara en molts casos, sinó que sigui un element d'ajut a la formació, a la preparació, i, naturalment, més retribució. Més retribució no únicament perquè aquesta és una forma d'incentivar —que ho és— els interns, que ara perdran o poden perdre aquella motivació derivada del caràcter que tenien fins ara de redempció automàtica de les penes, sinó perquè és un element de justícia. El que no podem acceptar mai és que el treball sigui un instrument d'explotació dels presos, i amb els salaris —si se'n pot dir salaris— que avui en dia, amb les retribucions que avui en dia es paguen aquest és un element en molts casos d'explotació d'aquest treball.

Per tant, aquests elements que comporta la Moció, de reconeixement del Parlament, de més recursos, de millor treball, d'impossibilitar també el treball extern i els mecanismes de treball propis dels presos mitjançant la creació de cooperatives o —com diu, jo crec que també encertadament, l'esmena que s'ha presentat— altres formes, com poden ser la societat anònima laboral, en definitiva fórmules anàlogues, ens sembla, hi insisteixo, adequat.

Què hem fet nosaltres en la nostra esmena? La nostra esmena el que pretén introduir, com hem fet ja en altres proposicions no de llei que hem presentat nosaltres, és quelcom que també recull el Reglament penitenciari en l'article 55 i següents, que és la participació dels presos. Els presos han de participar en l'organització del treball, en l'organització de tots els aspectes de la presó, no únicament del treball; però aquí estem parlant concretament del treball, i això està previst en el Reglament i és important des de tots els punts de vista, però també quant a la motivació. Això és el que hem pretès nosaltres amb la nostra esmena: introduir aquest aspecte, per tant, de la participació dels presos.

Hem de dir també, perquè alhora ens volem posicionar sobre les altres esmenes, que ens sembla que l'esmena que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya,

sobretot pel que fa referència a la formació professional, és una esmena important perquè sens dubte és un element essencial també del treball que vagi acompanyat d'una millor formació per poder afrontar aquesta situació difícil, que és reinserir-se en el món laboral a la sortida del centre penitenciari. Com també ens semblen adequades les esmenes –una d'elles més de caràcter tècnic, i l'altra, de complementar el text– presentades pel mateix Grup.

Naturalment, hi ha també altres esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió que nosaltres pensem que van en la línia habitual d'intentar, doncs, rebaixar una mica el compromís del Govern, però que, en qualsevol cas, nosaltres pensem que seria positiu que, encara que fos rebaixant una mica les aspiracions que havia plantejat el senyor Oliart i que nosaltres compartim totalment, però que seria positiu que poguéssim arribar –com crec, sens dubte, que arribarem– a una esmena que recollís allò essencial de totes les nostres aportacions, començant pel text inicial de la Moció, les esmenes que hem presentat, perquè podria ser un pas important en la consecució d'aquest difícil objectiu –difícil objectiu, però al qual mai no hem de renunciar– que és la reinserció social dels presos.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Joan Ridao. Temps: deu minuts com a màxim.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. El nostre Grup donarà el seu suport –i, per tant, la nostra intenció és votar-hi favorablement– a la Moció presentada pel Grup Socialista sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari a Catalunya. I el nostre suport i vot favorable se sustenta, doncs, en el mateix text de la resolució que se'ns presenta, en tant que toca els aspectes que, al nostre entendre, són, evidentment, els més importants i els més substancials pel que fa a l'organització del treball penitenciari a Catalunya.

Molt concretament pel que fa al punt número 1 de la Moció, que constitueix, al nostre entendre, una veritable declaració general o de principis en la qual podem coincidir perfectament perquè expressa un desig i una voluntat que està consagrada en la mateixa Llei orgànica penitenciària, en el seu reglament que la desenvolupa, però també, molt especialment, en la Llei de creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, el Cire –una llei que va comptar amb un suport unànimе d'aquesta cambra quan va ser aprovada–, en el sentit que el treball productiu de caràcter formatiu constitueix, evidentment, un instrument bàsic i essencial per a la reinserció dels penats, i molt especialment, tal com deia també l'illustre diputat senyor Roc Fuentes fa uns instants, molt especialment en aquesta conjuntura o en aquest moment actual, en què la desaparició o la pràctica extinció de la redempció de les penes per treball de

manera automàtica, doncs, fa que en aquests moments aquesta qüestió, doncs, obtingui una vigència i una oportunitat importants. I perquè el treball productiu de caràcter formatiu, doncs, vol o pretén aspirar a preparar el penat per a la seva sortida tant en el pla professional com en el pla social, però també en el pla o en l'àmbit familiar. I també perquè, en definitiva, ha de permetre de millorar la qualitat de vida de l'intern, del penat i, fins i tot, constituir –com molt bé deia el senyor Oliart en substanciar la seva interpellació– la constitució d'un peculí de sortida.

El segon punt de la Moció que se'ns presenta, genèricament, parla de l'increment o la necessitat de l'increment tant dels recursos humans, tècnics i pressupostaris. L'exemple que posava el senyor Oliart l'altre dia en relació amb una visita que la Comissió de Justícia va efectuar al Centre Penitenciari de Brians, en relació amb la perruqueria i totes les dificultats que hi ha per fer una adequada formació professional i una adequada formació ocupacional..., doncs, sobra estendre'm sobre aquest particular; l'exemple és prou il·lustrador.

Sabem, però –i el senyor Oliart, segurament, ho comparteix–, la resta de diputats que han intervingut i intervindran segurament saben i són conscients de l'especificitat del món penitenciari a Catalunya, però arreu de l'Estat, i també de les conseqüències molt pernicioses que en l'actual situació econòmica, l'actual situació de crisi, condicionen, doncs, efectivament, la tasca dels poders públics; en aquest àmbit, evidentment, la tasca o l'activitat del Cire, de l'empresa pública. Però, malgrat tot, ens sembla que les dades que l'altre dia va anunciar la consellera..., el fet que un 28%, només un 28% de la població ocupada a Catalunya, doncs, estigui treballant actualment, ens sembla una dada prou significativa de les dificultats o de l'escassetat del treball a les presons de Catalunya; les deficiències també per a l'execució d'obres de condicionament en els tallers en alguns centres penitenciaris –concretament recordo, en el cas del centre de Ponent, com s'ha hagut d'habilitar un poliesportiu per fer aquestes activitats–; el fet, doncs, en definitiva, que la promoció de la formació professional, al nostre entendre, és insuficient, i una qüestió molt important, com ara és la retribució, l'assignació econòmica que reben els treballadors, que, al nostre entendre, és testimonial, i molt especialment perquè estem a l'espera, i el Departament suposo que deu esperar, doncs, amb una certa inquietud i preocupació, una sentència –que esperem que no es retardarà massa i que recaurà aviat– de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en relació amb una sentència d'una magistratura, d'un jutjat amb Barcelona que fixava, com a mínim, l'establiment d'una gratificació, d'una compensació econòmica equivalent al salari mínim interprofessional.

I això lliga i ho vinculo amb el punt 3 de la Moció presentada pel Grup Socialista i, molt especialment, amb la lletra a, amb la qual podem coincidir, que és la necessitat d'establir un salari / hora mínim, per tal de retribuir de manera adequada i suficient el treball productiu, amb el que això suposa, evidentment, de gratificació o d'estímul al treball, però també, com abans he dit, també per la necessitat que el mateix intern o el penat es-

tableixi un peculi o una quantitat econòmica que li permeti la seva pròpia supervivència quan surti del centre penitenciari.

Ens sembla que, pel que fa als punts b, c i d de la Moció, toquen aspectes que són absolutament necessaris, i em sembla que en aquest sentit podem coincidir, tant pel que fa a la creació de cooperatives o de figures anàlogues de treball associat, tant pel que fa a l'impuls necessari de la creació de llocs de treball tant a l'interior, però també a l'exterior dels mateixos recintes penitenciaris, i també pel que fa al foment o l'estímul de la fabricació pròpia en els tallers d'aquests centres.

Finalment, pel que fa a les esmenes que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha presentat, l'esmena número 1 és una esmena estrictament d'estil; ens sembla que, tècnicament, millora la redacció proposada pel Grup Socialista pel que fa a la denominació de la paraula «detingut». Evidentment que en un centre penitenciari no estan les persones detingudes, sinó que hi han persones que són internes, ja sigui penades o amb caràcter preventiu, però mai no són detinguts. Senzillament, és aquesta la intenció o la intencionalitat última de la nostra esmena.

Pel que fa a l'esmena número 2, ja ho ha dit també l'illustre senyor Roc Fuentes, que és un apartat, ens sembla, molt important, la promoció i la gestió adequada de la formació professional dels interns. Per tant, essent aquest un dels propòsits o objectius que ens hem de marcar en el món del treball penitenciari a Catalunya, calia una explicació i una menció molt expressa també en la resolució que se'ns proposa.

I finalment, pel que fa a l'esmena número 3 –també ja s'ha dit anteriorment pel diputat senyor Fuentes–, nosaltres insistim en el fet que no només hi han les figures de treball associat vinculades al món cooperatiu, sinó que altres figures, com les societats anònimes laborals, també tenen cabuda o incidència en aquest àmbit.

Res més, senyores i senyors diputats, i, si el senyor Joan Oliart, doncs, té a bé acceptar les nostres esmenes, reitero la nostra disposició a votar favorablement la Moció que ha presentat.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve Orriols, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., no els esgotarem, els deu minuts. De fet, anava a intervenir des de l'escó, però no he resistit la temptació de comprovar *in situ* les noves tecnologies de la tribuna.

Altres vegades, en relació amb la Moció que presentava el senyor Oliart, hem estat més lluny, hem discrepat més. En aquesta ocasió estem més a prop, em sembla que compartim bastant la filosofia de la Moció, i és en

aquest sentit que nosaltres hem presentat una esmena que respecta, bàsicament, l'esperit del que el senyor Oliart pretenia, i, com ha dit, doncs, és una declaració solemne del Parlament, referint-se a un aspecte molt important per a la vida dels interns, com és el treball penitenciari, per a la seva reinserció social, com el senyor Fuentes també explicava. Per tant, aquesta esmena respecta molt el seu text original.

L'única cosa que fa –i amb això sí que discreparia del senyor Fuentes– és, en qualsevol cas, ser més realista, i no és cap acusació, aquesta. És normal que l'oposició, doncs, procuri «apretar» al màxim el Govern en les seves obligacions, però el Govern també ha de ser realista en relació amb allò que pot fer. De fet, ahir el senyor Carnicer i el senyor Alavedra parlaven dels problemes que comporta, doncs, tot el finançament, i això té una traducció directa en molts apartats, també –també– en el de la Direcció General de Serveis Penitenciaris. Però no volia el nostre Grup deixar passar l'ocasió, també, d'afirmar-nos en la voluntat d'avançar, que a mi em sembla que és el que passarà després d'aprovar aquesta Moció, que s'haurà donat un pas, si més no, qualitatiu en l'esperit, per veure com i de quina manera podrem anar concretant més endavant les coses. És per això que nosaltres hem presentat aquesta esmena, que estic convençut que serà acceptada, perquè la voluntat –hi insisteixo– és la mateixa.

I després també em posicionaré sobre les esmenes d'Esquerra i d'Iniciativa, en el sentit que també en vam parlar amb els seus representants. Ens sembla que afavoreixen el contingut del text, sobretot el tema de la formació professional, que ha esmentat el senyor Ridao, i també la voluntat que es vagi incorporant en els mecanismes de participació dels interns, d'altra banda previst en el Reglament. El que passa és que això no és de fàcil consecució, eh? Per tant, jo diria que no hi ha cap voluntat contrària que això es produeixi; el que sí que hi ha són problemes específics per a portar-ho a terme.

En realitat, per què? Doncs, bàsicament, perquè la pressió no deixa de ser també una expressió de la societat, crec: hi ha problemes, doncs, de droga perquè hi ha droga al carrer i a la societat; hi ha problemes de treball perquè hi ha problemes de treball al carrer, no n'hi ha per a tothom. I, per tant, això també té una traducció dintre. Si a això hi afegim també el fet que, doncs, per la seva pròpia idiosincràcia, perquè és en molta mesura gent provinent de l'anomenat Quart Món, amb molts problemes socials, doncs, que no tenen uns hàbits determinats..., això també complica que aquesta participació sigui efectiva i sigui important, però val la pena deixar-ne constància, perquè també és en aquest terreny en el que hem d'avançar, no? Però, sobretot, per millorar aquestes coses, segurament caldrà temps, però passaria molt bàsicament també per un aspecte molt més elemental i essencial, que és –i justament aquest any, que n'és l'Any– l'eradicació de la pobresa, i influiria d'una manera decisiva i definitiva en el millorament de les condicions de vida de les persones que hagin delinquit.

Jo crec que la Moció, en termes generals, queda bé si s'accepten totes les esmenes presentades, i serà –hi in-

sisteixo— un pas qualitatiu important per a les nostres presons, que —encara que em faci pesat, deixin-m'ho dir— és l'única comunitat autònoma que en té les competències i que segurament els finançaments que hem anat rebent no han sigut d'acord amb les necessitats que tenia el traspass dels centres penitenciaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels seus grups, té en primer lloc la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam seguir amb atenció la interpellació i el debat subsegüent entre el senyor Oliart i la senyora consellera de Justícia, i en certa manera els dos tenien raó, la seva part de raó, i el senyor Oliart la tenia en posar damunt la taula les necessitats de la població reclusa pel que fa al treball com a instrument de reinserció, però en part la tenia també la consellera quan deia que en aquest tema s'havia avançat i exposava tot un seguit de circumstàncies que feien difícil que la realització d'un treball digne per part de la població reclusa, impulsat pel Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, fos un fet àmpliament estès.

Malgrat que el Cire vingui de més lluny, creiem que el nou Codi penal afavorirà la consideració i el desenvolupament del treball penitenciar com un instrument real de reinserció. De fet, el nou Codi penal introdueix, dins de la relació de penes privatives de drets, el treball en benefici de la comunitat, aplicable a segons quin tipus de fets delictius i, en qualsevol cas, requerint el consentiment del penat per a la seva aplicació.

Aquí, òbviament, estem parlant d'una altra cosa, però el cert és que, fins que no entra en vigor la Llei orgànica 10/95, de 23 de novembre, l'entusiasme de la població reclusa pel treball penitenciar venia condicionat pel mateix tracte que li donava l'antic Codi penal en el seu article 100, quan definia i fixava la redempció de pena pel treball, de manera que aquest es convertia en un factor de resta de condemna, més que en un real factor de reinserció. Aprendre un ofici era el de menys; allò important era fer coses: dos dies de treball, un menys de condemna, i això era l'únic que importava en la immensa majoria dels casos.

El nou Codi penal vol canviar, ni que sigui implícitament, aquest criteri, i en aquests moments el treball penitenciar s'ha de contemplar i s'ha de preveure i s'ha de proposar des de l'òptica exclusiva de donar una oportunitat a qui, sense voluntat de fer melodrama, pot ser que no n'hagi tingut mai cap; a banda de suposar la possibilitat per al reclus de guanyar un diners, de fet, un sou, que hauria de ser suficientment digne com per no permetre segons quines interpretacions.

I a partir d'aquesta constatació és que té sentit la interpellació del senyor Oliart i la seva Moció posterior, a la qual, per tant, donarem suport, tot i ser conscients

que no només les circumstàncies pressupostàries sinó les mateixes dificultats —que l'altre dia exposava la consellera i que en molts casos són certes— fan de vegades difícil una més ràpida evolució positiva d'aquest tema. Perquè és cert que estem parlant d'una escassa qualificació inicial de moltes persones empresonades, és cert que hi ha una manca notable d'hàbits laborals i és cert, per tant, que aquests factors i altres no menys importants —el mateix fet de la manca de llibertat— suposen que el nivell de productivitat sigui baix si es compara amb el que professionals del món lliure —per dir-ho d'alguna manera— poden obtenir.

Dit això, hem de dir immediatament que, justament perquè les coses són així, si no s'actua amb decisió, les possibilitats de reincidència en el delictes, quan el reclus surt al carrer, són més que reals. I, de fet, les coses poden anar millor; potser no cal que a curt termini esperem segons quins objectius, com passa per exemple en algunes presons del Canadà, els reclusos de les quals fabriquen mobles d'una qualitat tal que són els que es destinen a moblar les dependències de les més altes instàncies de l'Estat, els ministeris inclosos. Segurament no cal que aspirem a tant, però sí que podríem aspirar que persones que entren sabent rebentar portes, surtin sabent fer portes; o que els qui entren sabent fer el pont a un cotxe, surtin amb fonaments de mecànica o d'electricitat, o aprenguin determinats oficis que els permetin tornar al carrer, a la societat, amb alguna cosa més que unes necessitats vitals que complimentar.

Parlava el senyor Oliart de l'exemple de la presó de Can Brians i donava unes xifres: 28% de reclusos ocupats en treballs productius, que, de fet, és la mitjana aproximada de totes les presons del país. Al Centre Penitenciar de Ponent, per exemple, sobre una població reclusa de 900 persones, fan treballs productius 232. L'altra lectura és que sobre una població reclusa de 900 persones, no fan treballs productius 668. Cert que aquests poden fer altres activitats: cursets, manteniment, etcètera. Però, com deia el senyor Oliart, l'instrument bàsic de la inserció és el treball, i caldria garantir que tothom que volgués tingués la possibilitat, l'oportunitat de fer-ho, dins del recinte o fora del recinte. De fet, al centre de Ponent, un grup de reclusos —i no pas de tercer grau— surten cada dia a treballar a les finques d'una coneguda empresa de caves i vins. Per tant, dins o fora, treballant per a altres empreses o fent producció pròpia, el cas és que tothom qui vulgui en tingui l'oportunitat.

Segur que, si podem millorar en aquest tema, millorarem també el percentatge de reincidents, perquè, finalment: quin és el sentit de la pena?, el de càstig, només?, el que pot suposar d'exemplaritat per a tercers, només? Si aquest és el sentit, cada vegada tindrem les presons més plenes i ens podrem queixar eternament d'inseguretat ciutadana, amb tota la càrrega visceral que sovint això suposa. La pena, des de la nostra perspectiva —i em sembla que en això podríem estar tots d'acord—, ha de tenir, a més, la funció rehabilitadora del delinqüent, per tal que en sortir es pugui inserir realment a la societat.

La Moció que va presentar el senyor Oliart i, de fet, les esmenes que intenten millorar-la van en aquest sentit, i, per tant, hi donem suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a hores d'ara tots som conscients que la pena de privació de llibertat ha perdut els trets purament retributius que tenia en favor del procés de reinserció social del pres i, des d'aquest punt de vista, la importància del treball, així com la formació professional del reclus, són clau amb vista a la seva reentrada a la societat en condicions de competir en el gens fàcil món laboral actual. Així mateix, som conscients de la preocupació del pres pel manteniment de la seva família, i, per tant, pensem que, en la mesura del possible, s'hauria d'anar adequant la percepció d'honoraris al salari mínim interprofessional, tot intentant que això es pugui estendre a la major part de presos.

Ens sembla, també, la creació de productes propis, una forma d'estendre aquest treball, però hem de ser curosos, en aquest punt, del perill que té de convertir-se en competència deslleial i directa de les empreses que de vegades han estat col·laborant en aquest projecte. Per això defensaríem un augment de la col·laboració amb empreses i no la competència directa a aquestes.

Així doncs, i en resum, estem d'acord amb la potenciació del treball penitenciari, i molt especialment pel que fa a la formació professional del pres, vetllant en el possible per la seva col·locació un cop obté la llibertat, ja que, atesa la dificultat que presenta en aquest moment l'excés d'oferta de mà d'obra, una persona amb antecedents penals veu molt reduïdes les seves possibilitats d'obtenir un treball estable, o, com a mínim, un que li permeti sortir del medi social que l'empeny a delinquir.

Som també conscients dels esculls pressupostaris i de mercat que trobaran aquestes iniciatives i, per tant, que això no es pot portar a terme d'una forma immediata, sinó que s'ha d'anar treballant el seu encaix d'una manera progressiva.

El nostre Grup donarà suport a aquesta Moció amb la incorporació de l'esmena transaccional que sembla que es presentarà i que recollirà totes les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor diputat proposant de la Moció, el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, per les diverses intervencions que han tingut els representants dels grups parlamentaris, sembla que la

finalitat per la qual va ser presentada aquesta Moció, que és aconseguir un consens de tota la cambra, sembla que es va aconseguir, i d'alguna manera ja ens ho ha dit el senyor Bonet en el moment en què ja ha anunciat que hi hauria una esmena transaccional; esmena transaccional, senyor president, que, efectivament, està en el meu poder i que li passaré en acabar la meua intervenció.

Em posiciono, doncs, en les esmenes que han presentat els diferents grups. I començo per les esmenes del Grup de Convergència i Unió. El Grup de Convergència i Unió en el primer punt no fa cap esmena, és a dir, hi està completament d'acord, i sí que presenta esmenes en els dos altres punts. I aquestes esmenes no modifiquen l'estructura del text que nosaltres hem presentat, però sí que introdueixen cauteles com «segons les possibilitats pressupostàries» i altres fórmules a què ja ens té habitualment acostumats el Grup de Convergència i Unió; és a dir, en un sentit de treure concreció, i sobretot immediatesa, a la política que es pugui fer.

Bé, de totes maneres, nosaltres considerem que, encara que intenten eludir compromisos concrets a curt termini, no desvirtuen la intencionalitat política de la Moció que, per nosaltres, és la seva finalitat principal; i és per aquest motiu que nosaltres, doncs, les acceptem en la seva integritat.

Quant a les esmenes que ens ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, n'hi ha una que és de tipus terminològic, que ens diu que on nosaltres diem «detinguts», doncs es posi «presos i penats internats en els establiments penitenciaris de Catalunya». És clar, la nostra intenció en el moment de redactar el primer punt era de fer-lo molt universal i, aleshores, buscàvem un sol vocable, perquè, per altra banda, creiem que les persones que estan penades tenen dret naturalment –com diu el Reglament– al treball, però també pensem que les persones que estan en caràcter preventiu també han de poder treballar, sobretot tenint en compte que, donades les circumstàncies, hi han persones que estan en aquest caràcter de preventives durant molt de temps en els establiments penitenciaris. I és per això que buscàvem un terme just i havíem pensat que «detinguts» podia ser que abastés les dues concepcions. No obstant, estic d'acord que «detinguts», segurament, des d'un punt de vista estrictament jurídic no és el més adequat, i aleshores, acceptant la filosofia de l'esmena que ens presenta Esquerra Republicana, proposo de posar «intern» en lloc de «detingut». I, d'aquesta manera, «intern» també accepta tant els penats com els preventius.

En la segona esmena ens demana que, a més a més de les cooperatives de treball penitenciari, es contemplin també formes anàlogues. Hi estem completament d'acord, i ja s'ha fet esment, per part d'algun portaveu, de les SAL i altres formes que hi pugui haver; completament d'acord, i, per tant, també l'assumim.

Quant a l'esmena tercera, que és «promocionar i gestionar adequadament la formació professional dels interns», naturalment que hi estem d'acord. Els altres portaveus ja s'han pronunciat també afirmativament sobre aquesta esmena, i nosaltres, doncs, l'acceptem.

Quant a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya –i el senyor Roc Fuentes l'ha defensada molt bé– que ens demana «establir mecanismes de participació dels interns en l'organització i planificació del treball productiu en els establiments penitenciaris», nosaltres hi estem completament d'acord. Pensem que els interns, tal com mana el Reglament, o contempla el Reglament, han de poder intervenir en l'organització del treball penitenciari, i, malgrat que hi ha una figura, que és la de les comissions de presos que estan previstes en el Reglament, no obstant això, quedaria, en tot cas, eliminat, pels arguments que ha donat el portaveu de Convergència i Unió, i quedaria en tot cas la primera part.

I tenint en compte, doncs, que hem integrat i hem assumit totes les esmenes, li passo, senyor president, el text final consensuat per tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demano al secretari primer que, per al coneixement de tots els diputats, llegeixi l'esmena transaccional que serà, en definitiva, la que votarem.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'esmena que el senyor Oliart desitja que sigui posada a votació, si és que els grups presentadors de les esmenes no s'hi oposen, és la següent:

«1. El Parlament de Catalunya considera el treball productiu de caràcter formatiu com un element prioritari del tractament penitenciari i l'instrument bàsic que pot garantir la preparació i capacitació de l'intern a la seva sortida, tant en el pla social i professional com familiar.

»2. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a incrementar de manera progressiva els recursos humans i tècnics, segons les possibilitats pressupostàries, per tal de poder augmentar el treball productiu dels interns.

»3. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a:

»a) Establir de manera progressiva, segons les possibilitats pressupostàries, un salari mínim per a les activitats laborals productives que es facin en els centres penitenciaris. L'esmentat salari es fixarà prenent com a base el salari mínim interprofessional i d'acord amb la productivitat corresponent.

»b) Potenciar la fabricació pròpia d'articles als tallers del Cire per tal de disminuir la dependència de les empreses exteriors.

»c) Impulsar la creació de llocs de treball exteriors als recintes dels centres penitenciaris.

»d) Acollir les iniciatives que tinguin per finalitat la creació de cooperatives de treball penitenciari o anàlogues mitjançant convenis de col·laboració amb altres entitats socials, segons les possibilitats pressupostàries.

»e) Potenciar la formació professional dels interns.

»f) Estudiar i impulsar els mecanismes de participació dels interns en l'organització i planificació del treball productiu en els establiments penitenciaris.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Tenint en compte que aquesta esmena transaccional ha sigut presentada per tots els grups de la cambra, demano als senyors portaveus si pot ser assumida i votada per assentiment de tots els presents a la cambra. És així? *(Pausa.)*

Queda, doncs, aprovada l'esmena sobre la situació de l'organització del treball penitenciari per assentiment de tots els diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme

Passem al vintè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula per exposar la seva Moció el diputat senyor Joan Puigcercós.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades –de conseller, no n'hi ha cap–, aquesta Moció respon, com és natural, lògic, a la interpellació que va fer el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre els criteris de capteniment del Govern en planificació i infraestructures turístiques. Dèiem al principi i a l'inici de la interpellació que aquesta va ser presentada anteriorment a l'inici del que en podríem dir la temporada estival del turisme, o conegut com el turisme de costa. Un turisme que, en els diferents balanços que ha fet el Govern de la Generalitat, s'ha anat veient com ha perdut pistonada, ha perdut ocupació, ha perdut ingressos, i en el balanç global quedava compensat per l'augment, el creixement important, tant en ocupació també com en ingressos, del fenomen de turisme a Barcelona, el nou conegut com a fenomen que compensa, ho repeteixo, la baixada, puntualment, i la baixada concreta els últims deu anys, concretament de dotze punts, del turisme català.

Analitzàvem les diferències, els diferents punts crítics d'aquest turisme de costa; afirmàvem que hi havia valors positius, malgrat tot; en el cas de la Costa Brava, hi havia uns valors positius que encara eren la proximitat dels mercats, eren la marca en si, però que calien reformes estructurals; tant una reforma real de reducció de l'oferta per millorar-ne la qualitat, una millora de la formació del sector de l'hoteleria, del factor humà, millora també en la part de les infraestructures i equipaments, i eren, en definitiva, la necessitat d'una reforma també estructural.

Abordàvem les situacions diferents dels diferents territoris, tant la Costa Brava, el Garraf, el Maresme, com la Costa Daurada. Valoràvem, també, la descompensació que ha produït la implantació de Port Aventura a la Costa Daurada: Port Aventura és un complement important del model turístic de la Costa Daurada, però ha descompensat i ha creat una situació d'alarma entre els sectors productius, hotelers, restauradors i altres sectors implicats directament en el turisme, tant de la Costa Brava, del Maresme, com el Garraf.

Enteníem, doncs, que calia començar a posar algun tipus de remei, i la proposta d'Esquerra Republicana, del Grup d'Esquerra Republicana, era valorar el fet de la necessitat que en el si de la Costa Brava busquéssim elements de cohesió i de compensació. Enteníem, també, que no havia de ser inversió pública; de fet, Port Aventura, malgrat les gestions que va tenir al seu moment, gestió per part de la Generalitat i d'altres administracions, no va ser una inversió pública; és una inversió privada. Però sí que enteníem, potser, que un element que podia combinar i que podia ajudar i que podia, a més, millorar la formació en el sector turístic era la creació de la llicenciatura, a l'entorn de la Universitat de Girona, de turisme. Aquesta era una necessitat; aquesta especialitat ja es dona a la Universitat de les Illes Balears –evidentment, un lloc implicat directament en el sector–, i demanàvem per a Girona, com un element de compensació no només econòmic, sinó també de formació, la creació d'aquesta llicenciatura.

Enteníem també que l'experiència que es va produir i que s'ha produït a Mallorca, com el cas de Calvià, una experiència positiva, que s'ha esponjat l'oferta turística per afavorir la qualitat i la concentració, en aquest cas, era una experiència positiva; i que, malgrat els impediments de retallada pressupostària, malgrat els impediments, en aquests moments, de maniobra pressupostària per part del Govern de la Generalitat, com dels diferents governs implicats, era necessària la necessitat de començar a establir les bases perquè l'oferta turística a la Costa Brava millorés la qualitat. Perquè, si no, ens podríem trobar amb el fenomen conegut en aquests moments de deslocalització turística. Sovint parlem de deslocalització industrial, però en aquests moments ens trobem ja que hi ha altres mercats poderosos, en una situació de competència important –hi ha, en aquests moments, el Carib–, i potser perquè altres condicionants polítics, de geoestratègia política, fan que altres mercats no puguin ser, en aquests moments, prou atractius, com poden ser la costa turca o la costa d'Àlmat, o fins i tot una part important de Tunísia o el Magrib, però són mercats que en un moment donat poden establir una competència directa si només centrem l'oferta en un model obsolet, en un model cada cop –ho repeteixo– més tercermundista, que és l'oferta de sol i sorra.

Calien compensacions, calen complements i calia especificar i millorar la qualitat d'aquesta oferta. Enteníem, per tant, doncs, que era possible i necessari que la Generalitat posés damunt de la taula l'estudi d'un pla d'esponjament, la necessitat que es fessin *pools* privats, amb la iniciativa privada, però també amb el suport de la iniciativa pública per reduir l'oferta, per millorar-ne

la qualitat i, sobretot, millorar el factor humà i l'atenció.

Finalment, també abordàvem el tema dels apartaments. Avui, la majoria de l'oferta –concretament una part important de la Costa Brava, però també de la Costa Daurada, incloent-hi també el Garraf i el Maresme– és l'oferta d'apartaments. Supera amb escreix la suma de càmpings, d'hotels i de segones residències. Els apartaments és un problema que calia regular; a la Generalitat li ha faltat valentia en els diferents decrets que es van fer encara en l'època de política Alegre, i hi havia la necessitat de regular, de posar a la pràctica aquests dos decrets. No es va fer, hi havia certes reticències per part dels diferents sectors professionals implicats, però reiteradament –i així mateix ho va manifestar el nou director general de Turisme, el senyor Cortadellas–, la necessitat de regular la política dels apartaments... Només recordar xifres que produeixen calfreds. És a dir, la suma total d'apartaments desregularitzats –o, més ben dit, mai regularitzats– suma més que la suma d'oferta de capacitat dels càmpings, els hotels i els apartaments regularitzats. Aquesta xifra es produeix a zones com Roses o Platja d'Aro, i aquesta situació, ho repetim, calia, i en el punt 3 de la Moció demanem que es regularitzi i s'agiliti aquesta situació.

Repeteixo, doncs, els tres punts de la Moció. U, la necessitat de crear la llicenciatura. En aquests moments, el sector de formació del món turístic és el cul-de-sac de la precarització laboral. Diferents residus d'altres sectors que han quedat desocupats, en aquest sentit –i perdoneu-me l'expressió–, van a parar directament al sector de l'hoteleria. I pensem que aquí cal una inversió pública i un esforç per millorar la qualitat, per millorar l'oferta.

En segon lloc, la capacitat d'esponjar l'oferta. No podem caure en el cicle de declivi en què van caure al seu moment les primeres experiències turístiques a Anglaterra, com Blackpool, que són experiències ja estudiades i portades a la pràctica a les universitats. Estem en un moment de declivi, i l'única manera de rejuvenir l'oferta és, en definitiva, aquesta inversió, tant pública com privada, que sigui capaç d'esponjar l'oferta, millorar l'entorn i guanyar el paisatge. És a dir, la Costa Brava, bàsicament, va guanyar pel paisatge; no va guanyar perquè els hotels fossin més estandarditzats o perquè l'oferta fos millor, i, en aquests moments, el paisatge –diguem-ho clarament– no existeix.

I finalment, per acabar, la necessitat que es regularitzi, s'agiliti..., de fet, és veritat que la Direcció General hi està treballant, eh?, està treballant a actualitzar la normativa de control sobre la regularitat i la legalització de l'oferta d'apartaments, però això s'ha d'agilitar, i no podem estar una altra temporada turística sense que aquest aspecte es regularitzi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i

Unió..., o dues esmenes. Per argumentar-les, té la paraula la diputada il·lustre senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a defensar, doncs, les esmenes presentades per part del nostre Grup, i també, si m'ho permet, senyor president, a posicionar-me sobre la Moció, els tres punts de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Pel que fa al primer punt, em sembla que tots coincidim a dir que la incorporació dels estudis superiors de turisme a la Universitat ha estat una vella reivindicació dels estudiants del turisme, que finalment ha culminat en l'aprovació del Decret del Govern central –aprovat aquest mateix any–, en què s'estableix el títol universitari oficial de diplomaturista en turisme, i també les directrius pròpies dels seus plans d'estudi. En aquesta mateixa línia, senyor Puigercós, voldria deixar clar que, malgrat ser responsabilitat del Govern central la creació de noves llicenciatures, nosaltres no defugim d'incidir-hi per tal que al seu dia la llicenciatura d'estudis turístics pugui ser també una realitat. El que sí que creiem és que en aquests moments és prematur fer-ho. I dic que és prematur fer-ho perquè el que cal, a l'entendre del nostre Grup, és posar tots els esforços necessaris per tal de consolidar la recentment creada diplomatura de turisme. Sincerament, penso que no podem parlar de llicenciatura quan encara la Universitat de Girona no ha fet la integració de l'Escola Oficial de Turisme de la Generalitat. Per tant, som del parer que, l'escala, evidentment que cal pujar-la, però esglao per esglao. I, per tant, la nostra proposta és ara –i d'aquí la nostra esmena– que cal pujar, en primer lloc, el primer esglao, que és, com deia, el de la consolidació de la diplomatura en turisme.

D'aquí, doncs, que el sentit de la nostra esmena és instar el Govern a emprendre totes les iniciatives que calguin per tal que les universitats catalanes puguin endegar la nova diplomatura de turisme, i en especial, adoptar totes les mesures necessàries, també, tant d'organització, d'ubicació, com de dotació pressupostària per tal que la integració de l'Escola Oficial de Turisme de la Generalitat es faci efectiva a la Universitat de Girona en el termini més breu possible. Aquest és, al nostre entendre, al nostre parer, el primer graó que cal pujar, i que una vegada aconseguit aquest objectiu i un cop finalitzat aquest procés –per tant, consolidada la diplomatura–, no ho dubti, senyor diputat, ens trobarà sempre disposats a pujar el segon graó, com deia, per tal d'aconseguir la llicenciatura d'estudis turístics.

Pel que fa al segon punt de la Moció, i també de la nostra esmena, aquesta va encaminada a potenciar la millora de la qualitat de l'oferta turística i la seva progressiva adequació a la demanda. Jo diria que està en la línia, que vostè aquí ha argumentat, de la seva proposta, però ampliada a tota l'oferta turística, a tota l'oferta turística del país, senyor Puigercós. Evidentment que ens hem de preocupar de la Costa Brava, però em sembla que és voluntat del Govern ocupar-se de tota l'oferta turística del país, que pot tenir o té plantejats els mateixos problemes que pugui tenir plantejada la Costa Brava.

Per tant, jo diria, i si m'ho permet, que la nostra esmena no és tan dràstica com el punt que vostès ens proposen a la seva Moció. La nostra esmena va en la mateixa línia de treball que té previst endegar la Direcció General de Turisme, en el sentit de fer un estudi de la distribució de l'oferta en el territori per tal de detectar les situacions de deficiència, tant des del punt de vista qualitatiu com també quantitatiu. O bé detectar, també, possibles estats de saturació allà on es produeixin. En definitiva, es tracta d'elaborar un mapa turístic de Catalunya, de totes les zones turístiques, repeteixo. Per tant, penso jo, més ampli –com deia– que el que vostès demanen. Un mapa turístic de Catalunya a partir del qual es puguin adoptar les mesures jurídiques i econòmicament viables per tal de corregir les anomalies que es puguin detectar. I vull recalcar l'«econòmicament viables» perquè, si acceptàvem la seva proposta d'eliminació de l'oferta en males condicions, el que tots entenem pel cas Calvià o l'exemple Calvià, possiblement entràriem en un procés inviable econòmicament parlant. I em sembla que, d'això, en som conscients tots els grups i els membres de la cambra.

M'agradaria puntualitzar, però, que al concepte d'oferta en males condicions s'hi pot arribar per altres vies. En alguns casos es pot corregir amb una revisió de la categoria de l'establiment i, per tant, amb la consegüent rebaixa de categoria. D'altra banda, i sempre en un determinat context, la rebaixa de categoria d'un establiment pot posar-lo o bé en la situació d'haver de millorar l'oferta, per tant establiment, o bé de tancar les portes. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, ho repeteixo, la nostra esmena va en la línia que ja he expressat al principi, de demanar al Govern –com ja em consta que està fent– que adopti totes les mesures necessàries per tal d'aconseguir una millora de la qualitat d'aquells establiments turístics que, per les raons que siguin, no reuneixin les condicions exigibles. I no crec equivocar-me si dic que, en aquest objectiu, tots hi devem coincidir.

Pel que fa al darrer punt de la Moció, en la qual es demana establir la normativa d'ordenació i classificació dels apartaments turístics, aquí sí que li haig de dir, senyor diputat, que tal com vostè ja sap, i tal com vostè ha esmenat, aquesta normativa existeix. I, per tant, no té sentit demanar-la de nou. El que sí que li admeto –el que sí que li admeto– és que aquest sector dels apartaments turístics té una problemàtica difícil, i que fins i tot en alguns casos s'escapa del control del mateix Govern, i vostè ho sap molt bé. Hi han propietaris d'apartaments turístics que són propietaris estrangers i que fan el lloguer dels seus apartaments des del seu propi país d'origen. Per tant, aquest tipus d'apartaments turístics s'escapa totalment del control de l'Executiu. (*Remor de veus.*) Malgrat tot, i per a la seva tranquil·litat i també per a la de tots els grups i membres de la cambra, voldria dir-los que el Govern està sobre el tema. Senyor Puigercós, el Govern, li ho repeteixo per a la seva tranquil·litat, pel tema dels apartaments turístics, senyor Puigercós, el Govern està sobre el tema de la nova reglamentació dels apartaments turístics; està estudiant aquestes problemàtiques que generen aquest tipus d'apartaments per tal d'afinar –si em permet la paraula– o bé, si cal, modificar, la normativa existent.

1726

I acabaria ja la meua intervenció demanant al Grup d'Esquerra Republicana que vulgui acceptar les nostres esmenes als punts 1 i 2 de la Moció, entenent que van en la línia –com ja he dit– que vostès proposen, i demanar que vulguin retirar el tercer punt de la Moció, perquè –també com he dit–, a part d'existir aquesta normativa sobre els apartaments, hi ha la voluntat del Govern d'actualitzar-la o bé de modificar-la.

Crec que, d'acord amb les converses mantingudes entre l'illustre diputat senyor Puigcercós i jo mateixa, el nostre Grup ha fet un esforç a través de les esmenes presentades per tal d'apropar-nos al màxim a la finalitat de la seva Moció, i lamentaria, i li ho dic molt sincerament, lamentaria, senyor Puigcercós, que, després de l'esforç de diàleg i d'entesa que hem fet, aquestes no fossin acceptades per part del seu Grup i ens aboqués finalment a votar en contra de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició dels respectius grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula el diputat del Grup Mixt senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Breument. Bé, nosaltres hem estudiat detalladament la proposta que planteja el Grup d'Esquerra Republicana, i entenem, des de la nostra posició, que són absolutament assumibles els tres punts que se'ns presenten, no només per les expressions que encapçalen cada proposta, és a dir: «estudiar la viabilitat», «fer els estudis», «agilitar els tràmits», que ja s'entén per si mateix que arriba a un nivell de compromís i, per tant, de possibilitats d'assumir, jo diria, per la major part dels grups d'aquesta cambra.

Jo diria que la interpellació dedicada al món del turisme podria, en aquests moments actuals, incorporar noves propostes, nous temes, que són també de debat en aquest sector de la nostra economia, però que s'ha tingut en compte bàsicament la situació geogràfica o d'unes comarques molt en concret, i nosaltres entenem que les propostes que fan també són viables.

El fet d'estudiar la viabilitat de la creació de la llicenciatura d'estudis turístics a la Universitat de Girona no comporta necessàriament que s'hagi de fer de seguida, sinó que senzillament s'estudiï. O el tema de la reconversió de l'oferta turística..., jo mateix he tingut l'oportunitat de poder sentir en aquesta mateixa cambra, doncs, el penúltim conseller..., l'últim conseller de Turisme, vaja, i el nou conseller d'Indústria i Turisme, d'indicar que la voluntat del Govern de la Generalitat és precisament tirar cap a aquest cantó i d'intentar, de mica en mica, però amb una política, jo diria, molt en aquesta línia de tendir cap a la reconversió de l'oferta turística de costa del nostre país, i, per tant, nosaltres també entenem que va en aquesta línia.

I, per últim, el tema dels apartaments. Al nostre entendre, aquesta és una qüestió bastant més complexa, que s'hauria de complementar amb d'altres propostes que no només s'haurien de presentar en aquesta cambra, sinó a la cambra o a les Corts de Madrid, perquè aquí hi ha competències d'altres tipus de legislacions: dret privat internacional –com s'ha explicat abans–, o per exemple la legislació pel que fa a tot el tema de pisos i cases, lloguers bàsicament, però entenem que sobretot per la importància que té a casa nostra, i sobretot en el turisme de costa, el fenomen dels apartaments i la necessitat d'una millor regulació, també entenem que és una proposta absolutament assumible i, per tant, que el nostre Grup també la votarà a favor, independentment de si el ponent accepta les esmenes presentades pel Grup de Convergència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, ens pertoca avui pronunciar-nos sobre la Moció subsegüent a una interpellació que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme.

Penso que és un tema significat per la cambra, donada la importància que el turisme té per a l'economia d'aquest país, qüestió que vam posar en relleu nosaltres en el debat de pressupostos anterior. El turisme és la primera indústria d'aquest país; afecta el 12% del PIB i el 13% de l'ocupació; per tant és un tema seriós. En algunes comarques pot superar el 33% de la renda comarcal.

Ens trobem que, als anys vuitanta, la primera fase del turisme segons el cicle del producte, la fase del turisme massa, sol i platja, estava acabant-se; estava acabant-se per factors de demanda i per factors d'oferta –nous països oferien també turisme d'aquestes característiques– i per factors de demanda, perquè la demanda volia variació sobre aquests aspectes. El repte és seriós, i el problema era veure què fèiem amb el turisme en aquest país. Naturalment, segons la teoria del cicle del producte, el següent pas és la qualitat i la diversificació, la segmentació, en definitiva, com a forma de fer front a la competència.

I aprofito aquesta ocasió per dir que les administracions generals van reaccionar tard. Si a finals dels vuitanta es presenta aquest problema, els primers estudis sobre reformes del turisme, tant de l'Administració catalana com de l'Administració espanyola, són de principis dels noranta; va passar una dècada fins que les administracions públiques no van reaccionar al tema del turisme: deu anys perduts.

El futur del turisme, doncs, ha de ser en el tema de qualitat, que significa formació humana, serveis públics i infraestructura, comercialització, conservació del medi ambient i diversificació de la producció.

Quina és la situació del turisme a Catalunya? Segons estudis de tota solvència, tenim algunes dificultats amb: atomització de l'oferta, obsolescència de l'hoteleria, dèficit d'equipaments i serveis públics, dèficit de serveis complementaris al turisme i, especialment, una oferta d'apartaments que supera els set-cents mil, la major part dels quals, la immensa majoria dels quals no estan regulats.

Si nosaltres volem fer un turisme diferent, la regulació dels apartaments és un punt clau en la política turística d'aquest país. I per això el nostre Grup ja va parlar en el debat del Pressupost del 96 que vèiem difícil implantar totes les polítiques de turisme que havia estudiat el Departament, amb una despesa turística que aquest any ha estat rebaixada en un 50%.

L'any turístic sembla que no ha estat del tot bo: el grau d'ocupació hotelera, l'hem tingut en el 77%; les pernoctacions s'han reduït durant els mesos d'estiu prop del 2%, tot i que la facturació –cosa de la qual ens alegrem– ha augmentat d'un 1,4.

En definitiva, pensem que gran part dels reptes que aquest diagnòstic que els he fet planteja sobre el turisme estan pendants, tot i que reconeixem, naturalment, que s'ha fet un camí. Però no oblidem que portem deu anys de retard en el tema del turisme, a Espanya i a Catalunya; van passar deu anys fins que les administracions hi van intervenir decididament.

En aquesta situació se'ns ha presentat aquesta interpellació del Grup d'Esquerra Republicana, a la qual nosaltres veiem bastants virtuts. En primer lloc, si volem fer un turisme de qualitat, ens preguntem des del nostre Grup com és que fins ara no s'havien fet encara uns estudis turístics reglamentats per part de la universitat a Catalunya. Doncs no s'havia fet. Tenim la primera indústria del país, que el sector que hi ha de treballar no té estudis universitaris, fins ara. Pensem que és un problema molt seriós, per formació d'empresaris i de treballadors, i això aquí no estava resolt. Per tant, que es demani una llicenciatura a les comarques de Girona ens sembla del tot adequat i el nostre Grup ho recolzarà. Naturalment, pensem que potser no seria l'únic lloc on hi hauria d'haver estudis d'aquesta mena, i esperem que s'estenguin per tot el territori de Catalunya. Per exemple, sense anar més lluny, cap al sud de Barcelona pensem que hi ha una concentració turística que justificaria la implantació d'altres estudis turístics a les comarques tarragonines.

El segon tema que se'ns presenta és el de racionalitzar l'oferta a la Costa Brava. Podríem dir el mateix d'altres llocs, però ja que l'interpellant del Grup d'Esquerra Republicana ho situa en aquells indrets, estariem d'acord també que cal millorar la qualitat en aquelles zones, que cal estudiar l'oferta no regularitzada i que cal reconvertir-ho. Per tant, també donaríem suport a aquest segon punt.

I el tercer punt, que fa referència als apartaments, també té tot el nostre recolzament pel que significa de posició política del Parlament. És a dir, aquí fem lleis, però també marquem posicions polítiques, i pensem que en aquests moments la regulació dels apartaments a Catalunya és un tema –penso– clau per al turisme. Per

tant, tot el que es pugui fer sobre aquest tema serà benvingut, i recolzaríem també aquest tercer punt.

Respecte les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, dir-los a vostès que, si sembla ser que hi ha unes converses per a la implantació de la diplomatura de turisme a Girona, a nosaltres ens sembla perfecte, i en aquest sentit tindran vostès el nostre recolzament; que, naturalment, si això desemboca en una llicenciatura, millor que millor, i esperem que el Govern faci les gestions oportunes perquè no quedin només a les comarques de Girona, aquestes titulacions.

I, el segon punt, sí que els hem de dir que és genèric, al nostre entendre és massa genèric, jo li diria a vostè que és massa genèric. Aborda el tema a nivell català –feia vostè esment que Esquerra Republicana el situava a la Costa Brava–, és cert, però és un punt massa genèric. És a dir, hi ha un apartat de la manifestació d'Esquerra, al final del punt 2, que vostès no recullen i que a nosaltres ens semblaria d'interès.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem davant del primer producte d'aquest país, que és el turisme, amb uns problemes que abans he esmentat, que requereix algunes solucions. I pensem que, si bé s'ha fet un camí que es va iniciar tardà, aquest camí és insuficient; la Moció que presenta Esquerra Republicana aborda alguns d'aquests aspectes, i en aquest sentit té el recolzament del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Novella. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs. Des de l'escó; moltes gràcies.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, si em permet, des de l'escó mateix, intentant ser breu. Jo diria que compartim, evidentment, amb el senyor Puigercós la preocupació, no perquè la tingui ell, que ens semblen molt bé les seves preocupacions, sinó perquè és una preocupació del sector. És a dir, existeix aquesta preocupació; estem molt d'acord en part de la diagnosi d'aquest sector, li agraïm, a més a més, que introdueixi el turisme al Parlament –no és freqüent parlar de turisme al Parlament, curiosament; de fet, en aquesta legislatura no ha sigut gens freqüent–; entenem que Girona viu del turisme majoritàriament; entenem que, malgrat l'optimisme manifestat pel conseller en la interpellació, l'optimisme, en el fons, del Govern, per nosaltres el turisme és com la vaca seca –no la vaca cega, de Maragall, sinó seca–, atès que és una vaca que aviat no donarà absolutament res.

Entenem, per tant, que la primera inversió que s'ha de fer és la formació. Entendríem –hi insisteixo– la major part de la diagnosi que ha fet. També entenem que, d'ordinari, el Govern de la Generalitat no ha intervingut en el turisme, la qual cosa no és una cosa que ens sembli preocupant, sinó que fins i tot ens causa certa alegria. Nosaltres som partidaris políticament sempre d'intervencions molt discretes, perquè, en general,

quan les intervencions governatives no són discretes, moltes vegades ho solen espatllar, i, per tant, entenem que aquest sector potser també respira perquè no hi ha intervenció. Però, en canvi, no estem d'acord en el text, i en aquest sentit diria que no compartim els remeis.

Respecte al primer punt de la Moció, és una reivindicació del sector, la llicenciatura, però no només és una reivindicació de Girona i no només és una reivindicació la llicenciatura. Pensem que és important anar primer a la integració de l'Escola Oficial de Turisme, pensem que és important anar primer a l'establiment de les diplomatures arreu, i, per tant, aquí estaríem absolutament d'acord amb l'esmena de Convergència i Unió i la votariem a favor.

Quant al segon punt, no ens agrada que no sigui tota l'oferta turística i que només es parli del que és la Costa Brava. No estaríem en absolut a favor d'una solució del tipus Calvià. No ens agrada quan la iniciativa, la Moció parla «d'estudis i previsions per part del Govern»; preferim estudis i no previsions. I per tant estaríem d'acord, si acceptés l'esmena, que el compromís del Govern fos simplement fer el mapa turístic i no més intervencions, avui per avui.

I quant al tercer punt, el tema dels apartaments, entenem que fins i tot nosaltres pensem que és on hi ha la bossa de frau fiscal més gran al turisme, i per tant és un tema no solament important, sinó preocupant i complex. Entenem que ja hi ha una normativa, entenem que hi ha un compromís del Govern –han dit per afinar-la–, en tot cas, entenem que si aquest afinament no es produís mereixeria una iniciativa específica.

Per tant, la votació, la intenció de vot del Grup Popular serà votar a favor del primer punt, amb l'esmena de Convergència, i votar en contra del segon i del tercer punts.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista –i també veig que des de l'escó–, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. La Moció que ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana ens ve a dir tres coses. Una és respecte al tema de la titulació i dels estudis turístics, i l'altra és sobre el tema de la qualitat del sector de les instal·lacions turístiques i de la regulació del tema dels apartaments.

Respecte del primer punt, senyor Puigcercós, estem d'acord amb els matisos que ja li han fet des de diferents grups. Entenem que els estudis turístics, dintre del necessari equilibri territorial de Catalunya..., també el tema que hi juga la universitat és molt important; per tant, entenem que caldria generalitzar-ho allà on calgui. Però, més enllà de si llicenciatura o diplomatura, o conjuntament amb això, hi ha un altre tema que també hem de tenir present, que poden acabar mediatitzant un i l'altre, i és què en fem, de les actuals titulacions, i com

es poden equiparar amb els nous estudis i amb el nivell d'exigència que avui hi ha. Per tant, no és un tema gens senzill de resoldre. Per tant, ens sembla oportuna l'esmena en el sentit de dir: anem una mica més a poc a poc, perquè hi han més problemes dels anunciats només de passar de diplomatura a llicenciatura.

Respecte als altres punts, senyor Puigcercós, absolutament d'acord amb vostè; amb matisos, però en el fons absolutament d'acord amb vostè. Quin és el problema que té plantejat el turisme a Catalunya? Doncs el propi d'un creixement pensant-se que això no s'acabaria mai, d'uns anys determinats. Després, en una situació econòmica del país que feia que, venent molt car, era baratíssim per als que ens venien, però amb un problema afegit, i és que en un moment determinat els industrials turístics decideixen deixar de sortir a fora a vendre i queden en mans dels «tour operadors»; en el moment que això passa, la rendibilitat del sector entra en crisi, i en el moment que s'encareix el producte turístic a Catalunya apareixen en altres indrets del món noves ofertes turístiques molt més avantatjoses que les de Catalunya.

Quin és el nostre futur en turisme? Un únic: qualitat, qualitat, qualitat, qualitat. Per tant, tot el que no sigui que l'oferta que fem des de Catalunya vagi equiparada necessàriament a *ratios* de qualitat altes, no tenim res a fer. Home!, mentre durin els conflictes que hi han al nord d'Àfrica i a Centreeuropa, potser continuarem tirant de veta, però en el moment que això s'acabi haurérem de començar-hi a patir, i de forma significativa.

I un altre aspecte que no contempla la Moció: el dret, com a consumidor, que té el turista que se li doni el que realment se li ofereix, que no hi hagi engany. Perquè tot l'esforç que fa el Govern de la Generalitat i el conjunt del sector en la promoció del turisme, en el moment que hi han alguns casos –que coneixem–, la feina feta, la destrueixen en molt poca estona. La necessitat de promoció, d'identificar Catalunya i les marques de Catalunya i els productes de Catalunya amb qualitat..., poques i aïllades actuacions de no-qualitat es carreguen la resta. Per tant, convé afinar aquí.

I, en el tema dels apartaments, és evident. En la mesura que des de l'Administració, i des del Parlament, podem incentivar i podem instar el sector que millorin les *ratios* de qualitat, et diran: «Sí, però amb les mateixes condicions. Si jo tinc els meus apartaments posats al dia, regularitzats, declarats, i pago els impostos corresponents, respecte als que no ho fan i apareixen en el sector, estic en males condicions.»

Per tant, per totes aquestes raons, entenem que és oportuna la Moció del senyor Puigcercós, que presenta l'Esquerra Republicana, i hi votarem a favor. En el cas que acceptés l'esmena al segon punt, el nostre vot no seria favorable, senyor Puigcercós.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Puigcercós, diputat proponent.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, queda clar que la necessitat..., tots els grups han palesat la necessitat de crear estudis superiors de turisme, sobretot perquè, com hem dit i hem coincidit tots els grups d'aquesta cambra, hi ha una greu deficiència en el que és la formació del factor humà en el sector, en el sector turístic. La primera indústria del país, la primera indústria de les comarques gironines, el primer sector productiu, d'ocupació directa i indirecta, en aquests moments no té la qualitat d'estudis superiors. I, per tant, aquesta és una necessitat. El problema que se'ns posa en l'esmena de Convergència i Unió és un problema de ritme, és un problema d'escales, de graons, i nosaltres acceptarem aquesta primera esmena, amb el benentès, tal com ha dit la diputada senyora Neras, tal com ha dit que quedava clar en l'esperit, de la necessitat de portar els estudis superiors de turisme, a la llarga, a Girona. I ho diem no perquè sigui casual, sinó perquè és allò que s'ha dit –i em sembla que ho ha dit el Grup d'Iniciativa per Catalunya–, és la necessitat que els estudis s'adaptin al medi, i a l'entorn, i l'entorn, en aquest cas, és a Girona. Que no ens passi com ens va passar amb els estudis de veterinària, que es van rescabalar a Girona, que els van portar a la Universitat Autònoma, i tots sabem que al campus de Bellaterra no és precisament el bestiar, el que hi abunda, és d'un altre tipus. Per tant, queda clar que acceptem l'esmena.

En segon lloc, miri, als profetes del lliure mercat, el que se'ls ha d'explicar és que l'aplicació dels esquemes del mercat lliure en el model del turisme no funcionen. No funcionen perquè, si ve un grup d'estrangers a la Costa Brava o a la Costa Daurada, si no els agrada l'oferta, o, com ha dit el Grup Socialista, se senten estafats, perquè en definitiva allò que se'ls ofería no és real, doncs, no vénen, se'n van a Cuba. I, per tant, aquí, el model de mercat, que si la qualitat prima ja es regularà, tot plegat –allò que dèiem, que la millor política industrial és la que no existeix, política Subirà–, si ho passem al seu Departament, en aquest cas, al model turístic, doncs, aquí sí que no funciona, perquè senzillament els «tour operadors», quan ens envien una sèrie de clients d'Alemanya, o dels països escandinaus –un mercat potser minoritari–, o d'Anglaterra, doncs, si aquí realment l'oferta que se'ls ha ofert, les característiques, no s'acompleixen, senzillament no tornen.

Per tant, sí que realment aquí no acceptaríem l'esmena al segon punt, perquè realment el que hi ha és una necessitat dràstica. Perquè, si no..., repeteixo –s'ha dit aquí, i és important–, s'han perdut deu anys: els últims deu anys hem perdut dotze punts d'ocupació a la Costa Brava, i a tota la costa catalana, i no podem perdre més temps. És una necessitat començar a posar damunt de la taula el problema del turisme a la costa catalana. I som conscients que és un sector molt atomitzat. És a dir, una cosa és Mallorca, on hi ha grans grups econòmics capaços de poder planificar en una sola taula, i a Catalunya ens trobem amb un model de petita i mitjana empresa, molt atomitzat i difícil de posar d'acord. Però, bé, alguna responsabilitat hauria de tenir en aquest cas l'Administració, que fins ara ha aplicat aquesta política, la política que podríem dir Subirà,

doncs, de no fer res, és a dir, ja es regularà el mercat sol. I així anem, i així anirem d'aquí a uns anys.

I, finalment, no acceptarem tampoc retirar, que es podria dir que s'hi votaria en contra, el tercer punt, perquè nosaltres entenem que el tema dels apartaments és un tema importantíssim i de primer ordre, perquè afecta també la qualitat. I el que demanem nosaltres és senzillament que s'apliquin els decrets que es van fer, que no s'han aplicat. Que ja és greu! És a dir, el que estem demanant és que la Generalitat apliqui la política que, en definitiva, ha presentat. Només demanàvem això. Entenem aquesta necessitat, i, repeteixo, acceptem la primera esmena, entenent sempre..., amb el benentès que això és un primer pas i que aquí sí que no es tracta de fer victimisme, sinó que, en definitiva... És a dir, Girona és potser un dels llocs idonis, com podrien ser-ho d'altres: ho podria ser la Costa Daurada, en el seu moment, però Girona és el lloc idoni perquè es puguin instal·lar uns estudis superiors de turisme. Entenem, repeteixo, la responsabilitat que té en aquests moments el Govern de la Generalitat per poder emprendre les mesures dràstiques que no hipotequin el nostre futur econòmic d'un sector tan important.

I sobretot parlem de costa perquè és el 60% dels ingressos del sector turístic, és la costa catalana. En aquests moments, interior i Pirineu no ens compensen el que podria ser la importància de la costa; si perdem la costa, si perdem capacitat d'atracció, si perdem qualitat –més de la que..., de la poca que tenim–, repeteixo, el model econòmic a Catalunya entrarà en una crisi importantíssima. Per tant, repeteixo, acceptem la primera esmena; ens mantenim..., no acceptem la segona, i sí que, evidentment, mantenim els tres punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a preparar la votació. Hi ha petició de votació separada?

La Sra. Neras i Plaja

Sí, senyor president. Per part del nostre Grup demanaríem votació separada del primer punt i després, conjuntament, els punts 2 i 3 de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

D'acord. Alguna petició més de votació separada? (Pausa.) Cap més? Doncs procedirem així.

Iniciem la votació del punt 1 de la Moció, amb l'esmena acceptada.

L'esmena assenyalada amb el número 1 de la Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en la cambra.

Iniciem ara la votació dels apartats 2 i 3 de la Moció.

Iniciem la votació.

1730

Els punts 2 i 3 de la Moció han estat refusats per 60 vots en contra i 39 a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals

Passem, per tant, al vint-i-unè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals. Per presentar la Moció, té la paraula... el diputat senyor Bargalló, que veig que substitueix el diputat senyor Portabella. Endavant, senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació substanciada pel diputat Jordi Portabella en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el darrer ple ordinari, sobre el Cos d'Agents Rurals, vàrem exposar principalment les diferències existents entre la realitat quotidiana, diària, dels agents rurals, i la realitat legislativa vigent per a aquest Cos.

L'existència del Cos d'Agents Rurals, sigui amb aquest nom, sigui amb altres denominacions, però sempre amb les mateixes funcions bàsiques, s'ha donat sempre en aquells moments que el nostre país ha tingut algun grau d'autogovern. Ja fos en l'època de la Mancomunitat, com en la de la Generalitat republicana, com en l'actualitat, la de la Generalitat monàrquica, sempre s'ha considerat necessària l'existència d'un cos de vigilància que exercís les seves funcions sobre els espais protegits, la cacera, la pesca o els incendis forestals, per esmentar algunes de les funcions que el Cos d'Agents Rurals té encomanades en l'actualitat, sense oblidar per exemple d'altres que són cada cop més necessàries, com les ràtzies de caps de setmana en el món rural, en els conreus, que es van produint cada vegada més. El Cos d'Agents Rurals, però, tot i ésser l'únic cos creat específicament per a la vigilància del medi natural, aquests darrers anys ha incrementat la seva dependència respecte a altres cossos de seguretat que no havien estat creats específicament per a aquesta funció. Algunes d'aquestes funcions que el Cos d'Agents Rurals hauria d'exercir, legislació en mà, com la funció de policia judicial, no se'ls permet dur-la a terme, la qual cosa comporta un afebliment de les seves funcions, un afebliment de la seva credibilitat com a cos, i també, en algunes parts, un afebliment de la seva pròpia credibilitat interna.

En la Moció subsegüent a la interpellació que presentem avui, volem incidir en dues qüestions que ens semblen més aviat estructurals que no pas funcionals. En el primer punt de la Moció presentem la necessitat de dur a terme una modificació en l'estructuració vigent del Cos d'Agents Rurals, amb la finalitat central d'establir més quadres intermedis de caire territorial, que facilitin la coordinació i la millora del funcionament d'aquest Cos, no pas, evidentment, amb la voluntat de burocratitzar-lo o d'impedir-ne l'execució, sinó, en tot cas, de permetre l'existència d'aquests quadres, que puguin

establir una coordinació d'igual a igual amb altres quadres d'altres cossos de seguretat que tenen funcions –o encomanades legislativament o encomanades per la pràctica– semblants. Amb l'aprovació d'aquest punt de la Moció estem convençuts que es potenciarien els serveis que ofereix el Cos d'Agents Rurals i que les seves actuacions guanyarien encara més en eficàcia i en eficiència.

En el segon punt de la Moció presentem la necessitat d'impulsar un conveni d'actuacions entre el Cos d'Agents Rurals, la secció de la Guàrdia Civil que s'ocupa del medi natural i la dels Mossos d'Esquadra que també intervé en aquest àmbit, per tal d'establir una millor coordinació de les funcions d'aquests cossos, com un pas inicial per establir en un futur les competències exclusives per a un d'aquests cossos –i, evidentment, amb l'esperança aquesta sempiterna que, dels tres que hem esmentat, aviat en puguem tenir només dos.

Molts dels problemes que sorgeixen en la feina rutinària dels Agents Rurals s'inscriuen en aquesta necessària coordinació. Els agents rurals, sense la voluntat i complicitat d'aquests cossos, per exemple, per identificar una persona o un vehicle, veuen substancialment reduïda la seva capacitat de dur a terme la seva tasca com a agents de l'autoritat, funció que legislativament és indubtable que tenen.

D'altra banda, i seguint en el mateix punt de la Moció, reclamem que totes les modificacions que es produeixin i afectin el Cos d'Agents Rurals vagin dirigides a reforçar les seves funcions i que, quan aquestes es produeixin, tinguin com a finalitat la voluntat d'enfortir i definir amb claredat el que els Agents Rurals són: la pedra angular de la protecció del medi natural, i no un cos amb tasques subsidiàries o dependents d'altres cossos de seguretat que no han estat creats amb la funció clara i específica d'intervenir en el medi.

És per tot això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana espera de la resta de grups parlamentaris de la cambra el vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció, passem directament a la intervenció dels grups parlamentaris que així ho sollicitin. Pel Grup Mitx... No hi ha intervenció? (Pausa.) Ah!, el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que se'ns proposa a discussió i votació té dues parts molt clares, molt definides, que responen a les principals objeccions que el diputat interpellant va fer durant la substanciació d'aquest punt en el passat ple: d'una banda, reivindicar una modificació en l'estructuració vigent dels Cos d'Agents Rurals de manera que hi hagi major dotació de càrrecs intermedis, i de l'altra, millorar la coordinació entre els diferents cossos de seguretat que intervenen en la protecció del medi natural per tal de millorar-ne l'efectivitat.

Anem al primer punt. És cert que l'article 4 del Reglament 252/88, de 12 de setembre, tal com d'altra banda va explicar el conseller, estructurava de manera jerarquizada el Cos d'Agents Rurals situant a la cúpula un inspector, quatre sotsinspectors —un per cada servei territorial del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— i, finalment, un cap forestal per cadascuna de les comarques del país. I, donant resposta a la petició del diputat interpellant, el conseller afegia que, donat que hi ha moltes actuacions que poden tenir un àmbit que no s'ajusta estrictament a l'àmbit comarcal o que poden afectar més d'una comarca, estava previst, s'estava treballant per crear setze zones de Catalunya amb els corresponents caps. Jo suposo que en aquest cas el conseller es referia que s'hi estava treballant per acabar-les d'articular pràcticament, perquè sobre el paper ja estan creades, i estan les setze zones articulades des del 28 de desembre de l'any passat mitjançant el Decret 342/95, que, entre altres articles, modificava l'article 4 del Reglament 252/88, a què abans fèiem referència, i situava dins de l'organigrama de funcionament del Cos d'Agents Rurals, entre els sotsinspectors i els caps forestals de comarca, els caps de zona, que gestionarien una agrupació de comarques, les funcions dels quals serien les de coordinar, controlar i inspeccionar els serveis que presta el Cos d'Agents Rurals en el seu territori.

L'àmbit territorial de cadascuna de les zones i les respectives bases vénen relacionats en l'annex del Decret que modifica aquest article 4. I és una modificació positiva no només —com deia el conseller— perquè els sotsinspectors d'àmbit provincial podien ser de difícil localització pels caps forestals de comarca quan havien de fer alguna consulta, sinó perquè les necessitats d'actuació i, per tant, de plantejar-se la feina eren absolutament diferents en àmbits territorials coordinats per una sola persona. A la demarcació de Lleida, posem per cas, es molt més lògica la distribució en les quatre zones que hi ha ara, que inclouen cadascuna d'elles comarques amb una problemàtica, pel que fa a la protecció del medi natural, molt similar entre elles i, per tant, amb possibilitats de fer actuacions comarcals conjuntes.

Per tant, pel que fa a aquest primer punt, entenem que la modificació de l'estructura vigent que demana el primer punt de la Moció ja està feta, i eventualment el que cal és fer-la funcionar de manera eficaç. Així, doncs, si no és que la Moció demana una estructuració diferent de la que dissenya aquest nou Decret, que de fet no es va concretar en la interpellació ni es concreta en la Moció, penso que el més adient seria retirar aquest punt d'aquesta. Altrament, el nostre Grup no hi podria votar favorablement, perquè entenem que amb la modificació queda ben articulada la jerarquització, i, posant més comandaments, l'únic que faria és burocratitzar en excés el Cos i restar-li funcionalitat.

El segon punt de la Moció reclama més coordinació entre els diferents cossos de seguretat a partir de la prioritització del Cos d'Agents Rurals com a cos específic per a protegir el medi ambient. El substrat d'aquest punt es va posar en relleu durant la substanciació de la interpellació i feia referència al grau d'autoritat que se

suposava que tenien els Agents Rurals. De vegades, certs uniformes, sobretot si van acompanyats de la corresponent arma reglamentària, defineixen ipso facto i sense cap mena de dubtes si s'és autoritat o no. L'uniforme de la Guàrdia Civil, ens agradi molt, poc o gens, tothom sap que suposa autoritat, o els dels Mossos d'Esquadra, afortunadament, cada vegada més, també, o el de la Policia Nacional. En canvi, és cert que els Agents Rurals no són situats a la mateixa altura en aquest concepte d'autoritat, i possiblement el fet de no portar arma en sigui una de les claus, tot i que nosaltres estem d'acord amb el criteri exposat pel conseller sobre aquest tema.

De tota manera, també en aquest punt la legislació vigent pot portar a confusió. L'article 11 del Reglament, que regulava els Agents Rurals, definia el Cos com un cos «armat», i deia, pel que fa a l'armament: «El Cos d'Agents Rurals continuarà regint-se per la normativa vigent en la matèria.» Així es regulava el 12 de setembre de 1988; però el 12 de desembre del mateix any s'aprojava el Decret 381/88, únicament per precisar el contingut de l'article 11 en el sentit de considerar que «els membres del Cos d'Agents Rurals, en l'exercici de les seves funcions, tenen caràcter d'agents de l'autoritat.» I afegia de manera contundent: «Quan estiguin en acte de servei hauran de portar, obligatòriament, l'arma que correspongui.» Aquesta obligatorietat després s'ha relativitzat de manera absoluta, i per aquesta raó potser no estaria de més introduir en aquest tema la modificació que sigui pertinent, sense que això menystingui, òbviament, el principi d'autoritat que per al desenvolupament eficaç de les seves funcions han de tenir els Agents Rurals.

En qualsevol cas, nosaltres sí que votariem favorablement aquest segon punt de la Moció.

Finalment, permetin-me una reflexió abans de dues consideracions, o, més ben dit, d'una dada i una consideració que va fer el conseller. La consideració és referida a la voluntat de la Conselleria que l'agent rural fos vist per la població com una persona al servei de la comunitat que assessora, informa i ajuda l'agricultor, més que com un agent repressor que només frisa per posar la denúncia pertinent. La dada és que en el que va d'any els agents rurals havien fet 60.594 intervencions i denúncies. La reflexió és que, aparentment, es fa difícil conjuminar la voluntat d'aparèixer com a assessor i ajudant del pagès, i aleshores presentar una dada que, si més no, és espectacular i que el conseller va donar per evidenciar que els agents tenen autoritat suficient. Obviament, cal fer denúncies, però en determinats casos cal fer una aplicació flexible de la normativa vigent; hi ha accions amb mala fe, amb intencionalitat, que perjudiquen el medi, que mereixen ser reprimides amb duresa, però estic convençut que trobaríem algun miler d'aquelles denúncies que haguessin fet el mateix efecte amb una actitud informativa i assessora, perquè la gent coneix els deu manaments i el que està bé i el que està malament, però en molts casos desconeix reglamentacions molt concretes, la infracció de les quals, ni que sigui per desconeixement, pot acabar certament en una denúncia, però pot acabar també —com deia— en una recomanació entre comminatòria i amical. Segurament

amb aquesta filosofia, la voluntat manifestada pel conseller de fer aparèixer l'agent rural com un amic i col·laborador del pagès seria molt més fàcil.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu Grup, Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, des de l'escó.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. El nostre Grup hauríem estat molt d'acord en un text de la Moció subsegüent que hagués parlat de les funcions, que hagués parlat de la utilitat, de la dignificació del Cos, d'aquesta tasca de col·laboració, d'ajut a la pagesia, però ens trobem amb un text que és el que és, encara que algú li'n vulgui dir d'una altra manera: el text es refereix normalment a l'estructura interna i a la jerarquització dintre dels cossos que actuen dins del medi natural, i, en aquest contingut d'aquests dos apartats de la Moció, no hi podem estar d'acord.

El primer, per la seua imprecisió i perquè planteja uns canvis d'organigrama intern tan ambigu que, en nomenar un quadre intermedi més, ja es compliria l'objectiu de la Moció. La Moció és tan imprecisa quan diu: «la finalitat d'establir un major nombre de quadres intermedis de caire territorial...» És a dir, creiem que aquesta vaguetat se pot assumir perfectament sense necessitat d'arribar a votar-se i arribar a discutir-se aquí, i la Moció no diu més que això. Per tant, no hi podem estar d'acord, en aquesta imprecisió.

I la segona, que és una jerarquització, que no coordinació, dels diversos cossos de seguretat que intervenen en la protecció del medi natural, pensem que no sols és improcedent, sinó que fins i tot és incompatible amb la pròpia legislació i amb la pròpia lògica. És a dir, cau pel propi pes que els Agents Rurals no han de ser els que han de manar..., i la prioritització, d'alguna manera, significa això: que han de ser els responsables de tots els que puguin actuar davant d'una determinada actuació, com pot ser un sinistre, tipus incendi, o fets similars. Llavors, vol dir que el que proposa la Moció no és posar a la mateixa alçada Mossos, Bombers, Guàrdia Civil, Policia Nacional, Policia Municipal, sinó que qui manarà, qui prioritzarà, qui decidirà ha de ser el Cos d'Agents Rurals, i això és absolutament incompatible amb la pròpia Llei de creació del Cos de Bombers i és absolutament incompatible –com he dit– amb la pròpia lògica.

Per això, com que no podem estar d'acord en aquest redactat i ens semblava que una esmena hauria desvirtuat el contingut d'aquestes dos propostes que ens feia el Grup d'Esquerra Republicana, manifestem que no podem votar-hi a favor, i, per tant, hi votarem negativament, pel desacord en el contingut de la Moció.

El president

Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president, senyores i senyors diputats, no seria de justícia abordar aquesta Moció referent al Cos d'Agents Rurals sense qualificar d'eficient la seva actuació en el món rural, tal com la va qualificar el representant d'Esquerra Republicana en la seva interpellació i posteriorment l'honorable conseller d'Agricultura en el seu torn de paraula. El Cos d'Agents Rurals té com a funció i competència principal, entre d'altres, la protecció del medi natural i del patrimoni natural, funcions aviat exposades, però d'una gran envergadura i abast. Per tant, és natural que el Cos en qüestió necessiti un reforçament en la seva estructuració, a la qual posteriorment alludiré. Mentrestant, voldria reafirmar la condició d'agent de l'autoritat, informador i ajuda a l'agricultor, de l'agent rural.

Fent referència, concretament, a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana en el sentit d'una modificació en l'estructuració vigent del Cos d'Agents Rurals establint un major nombre de quadres intermedis, el posicionament del nostre Grup serà negatiu, donat que creiem que el Decret 342/95, de 28 de desembre, dóna solució o almenys una resposta positiva a la demanda plantejada en aquesta Moció pel Grup d'Esquerra Republicana, en crear en el citat Decret la figura del cap de zona, que en número de setze llocs a cobrir dóna resposta al buit de quadres intermedis, i en oferir un catàleg que comença en el lloc de comandament d'inspector, seguit dels sotsinspectors i seguit –valgui la redundància– dels setze nous caps de zona, per continuar amb els agents rurals; catàleg més complet que l'anterior i que nosaltres valorem, per tant, positivament.

Pel que fa referència al segon punt plantejat per la Moció, el nostre vot serà també negatiu, donat que un conveni ens sembla que no és l'actuació adient per a una major coordinació amb els altres cossos. En canvi, sí que veiem de forma positiva contactes entre tots els cossos involucrats per coordinar i assolir el nivell d'eficàcia desitjat; contactes que, segons hem comprovat, ja es duen a terme. Cal, però, que el contingut del Decret esmentat abans s'apliqui al més aviat possible convocant i cobrint convenientment les places publicades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, jo crec que les intervencions que ja han realitzat el portaveu d'Iniciativa, el senyor Víctor Gimeno, i el portaveu del Grup Popular, el senyor Antoni Aige, m'estalvien a mi haver d'argumentar..., perquè ho faria exactament en la mateixa direcció que ells ho han fet.

Aquesta Moció d'Esquerra Republicana, efectivament, conté dos punts: el primer, destinat a millorar l'eficàcia

funcional –l'eficàcia i l'eficiència, s'ha parlat abans–, la funcionalitat, per tant, del Cos de guardes rurals introduint unes determinades modificacions en l'organigrama i en l'estructura de desplegament en el país; s'ha dit ja que s'han fet, s'han adoptat les mesures necessàries en forma d'una disposició per part del Departament d'Agricultura perquè l'estructura s'adeqüi efectivament, des del punt de vista funcional, a les necessitats demostrades, i, per tant, aquest primer punt decau, per innecessari, des del nostre punt de vista.

En el segon punt, efectivament, no es tracta només d'establir mecanismes de coordinació, sinó que es fa una aposta clara en el sentit de prioritzar que la coordinació es produeixi a les ordres dels agents rurals i, per tant, supeditant als agents rurals els altres cossos que tenen responsabilitat en la matèria, bé sigui en la defensa del patrimoni natural, o bé sigui en qualsevol situació d'emergència, com es pot produir en els casos que apuntava abans el senyor Gimeno, per exemple, en situacions de catàstrofe. Nosaltres no creiem que això s'hagi de fer ni a través d'un conveni, com es demana... Ens sembla que, forces de seguretat i bombers, o forces de protecció civil, no és en línia horitzontal que han d'establir la seva coordinació, a través de convenis, sinó que, naturalment, depenen d'autoritats polítiques, cadascuna d'elles ubicades en l'espai que els correspon de l'estructura governamental de la Generalitat, i per tant no és a través d'un conveni de col·laboració, sinó que és, per decisió expressa del conseller de torn, o dels plans corresponents per fer front a una situació d'emergència, que cal adoptar les mesures oportunes. En cap cas creiem nosaltres que les actuacions hagin de tenir el comandament jeràrquic, per dir-ho d'alguna manera, dels agents rurals sobre les altres forces de seguretat, o sobre les altres forces d'actuació, en una situació d'emergència. I, per tant, en aquest segon punt, hi hauria una contradicció absoluta amb les nostres pròpies posicions, i, per tant, tampoc li donaríem suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la fixació de la posició del seu Grup, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Ramon Espadaler, que ho farà, veig, des de l'escó.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, des de l'escó mateix, senyor president, perquè molts dels arguments que jo pensava exposar veig que han sortit per boca d'un o un altre grup. Manifestar, en primer lloc –per una vegada a la vida, i sense que serveixi de precedent–, que el meu discurs és calcat del que ha dit el senyor Víctor Gimeno, i veig que també s'hi suma, doncs, la gent del PSC, i en bona part els altres grups. I, atès el posicionament que hi ha hagut dels altres grups, jo m'atreiria a demanar la retirada de la Moció, o com a mínim del primer punt.

Jo em llegeix fa un moment, em rellegia, el preàmbul del Decret, i és un preàmbul que podia haver escrit el senyor Bargalló, o qui va fer la interpellació, el senyor

Portabella. Diu: «S'ha constatat la necessitat de modificar alguns aspectes de la seva estructura per tal d'aconseguir la major efectivitat en l'execució de les funcions assignades als agents rurals.» Aquest Decret, em sembla que el podia haver escrit qualsevol de les persones del Grup d'Esquerra que reclamaven aquesta jerarquització, que, ja s'ha dit, el Decret aparegut el 28 de desembre, doncs, estableix un graó més en la jerarquia. Això, pel que fa al primer punt.

Pel que fa al segon punt, també, una mica, tot ja ha estat dit. Nosaltres no estem d'acord amb el tema del conveni, de la jerarquització, i aquí sí que subscriuria les paraules del representant del Grup Socialista: aquí estem parlant de decisions polítiques, i de posicions del conseller, que em sembla que van quedar claríssimes en la intervenció que ens va fer el conseller en el tràmit de la interpellació.

Matisar, així per acabar, breument, algunes de les coses que s'han dit sobre la credibilitat. Nosaltres pensem que la credibilitat dels agents rurals sobretot ve donada –sobretot ve donada– no per la jerarquització, ni per si porten arma o no en porten, sinó per les 60.594 actuacions que han fet, que se suposa –o el qui parla n'està convençut– que són gestions al servei de la ciutadania que viu a pagès, i això és el que dóna credibilitat, no una jerarquia o el fet de portar o no una pistola, prova de l'autoritat o no.

I una segona matisació que voldria fer, amb relació a la intervenció del Grup Mixt, és la referència que ell ha fet a si eren policia judicial o no: objectivament, i llei en mà, ho poden ser perfectament, i això voldríem, doncs, que quedés molt clar.

Sense allargar-me més, en demanaria la retirada, per les raons que ja he exposat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Bargalló em demana la paraula: la té.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí. Senyor president, vista la unanimitat assolida per la proposta del nostre Grup, i perquè el Parlament és debat, i el debat porta evidentment a confluència d'idees, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana retira aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, havent sigut retirada la Moció, no hi ha votació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat

Entrem en el vint-i-dosè i últim punt de l'ordre del dia del Ple que estem celebrant: Moció subsegüent a la

interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arran de la interpellació feta sobre el capteniment del Govern en la negociació Estat - Generalitat sobre el finançament, el Grup d'Esquerra Republicana va presentar una moció en la línia de negociar el futur finançament de la Generalitat de cara a una singularització del model de finançament, a ampliar el tema del finançament pel cantó sanitari, tenint en compte, tenint present el nombre d'usuaris que vénen d'altres bandes de l'Estat, tenint present el fet que la investigació mèdica que es fa a Catalunya redunda de fet en benefici del conjunt de l'Estat, però en canvi la paguem nosaltres, tenint també en compte el cost més elevat dels béns i serveis que utilitza la sanitat catalana i, finalment, també tenint en compte que hi ha un dèficit de l'estoc de capital, el dèficit d'infraestructures sanitàries, històric, que d'alguna manera cal compensar. Acabava la Moció proposant la necessitat de promoure estudis regulars, anuals i bianuals, sobre la balança fiscal, financera i comercial de Catalunya amb la resta de l'Estat, amb la resta de comunitats autònomes, i, finalment, divulgar aquests estudis d'una forma entenedora per al ciutadà. Aquest era el contingut de la Moció subsegüent a la interpellació.

De fet, en aquesta interpellació recordàvem com l'acord de finançament basat en el 30% d'IRPF era una millora, efectivament, amb relació a la situació anterior, però era una millora que, de fet, no representava ni de bon tros l'assoliment dels objectius que, a dreta llei, hauríem d'assolir. Uns objectius que queden molt lluny, encara, de l'actual situació del que és un model de concertació econòmica com el que tenen al País Basc i Navarra, i que aquest avenç relatiu del 30%, inclosa la capacitat normativa, deixa molt lluny encara d'aconseguir.

De fet, el tema de la negociació del finançament ens ha portat –i aquests últims dies en són una mostra– a un carreró sense sortida. El mètode de negociació que s'ha emprat entre Generalitat i Madrid és un mètode que desgasta políticament Catalunya, però en canvi no obté uns resultats clars. De fet, normalment, el Govern de la Generalitat ha tendit a negociar bilateralment, de partit a partit, amb Madrid, i les comissions, concretament, de traspassos, i les comissions de valoracions, han sigut simples receptors d'acords ja presos, i aquesta cambra, molts cops, doncs, ha arribat als acords amb retard. Per tant, doncs, no hi ha una política similar a la que porten els bascos endavant, que és una política basada en l'acord parlamentari previ, l'acord consensuat amb totes les forces, que dona molta més potència a l'hora de posar sobre la taula de negociacions el tema del finançament. Quan es va a Madrid, des d'Euskadi, s'hi va amb un horitzó clar i amb un parlament al darrere; quan des de Catalunya es va a Madrid, s'hi va amb un horitzó difús i sense el Parlament al darrere. I això acaba perjudicant. Això, per una banda.

Per altra banda, el que és cert és que amb el model, concretament, del 30% –entrant una mica més en detall–, fent unes previsions que s'ha d'entendre que són triomfalistes, s'ha dit que la Generalitat disposaria de 25.000 milions més, 32.000 segons algunes fonts, que bàsicament van destinats al tema de justícia i Mossos d'Esquadra, i l'increment a partir del control del 30% de l'IRPF sense topalls es calcula, en el millor dels casos, cap al voltant de 25.000 milions de pessetes. Això, suposant que creixi el producte interior brut d'un 3%, que no serà el cas. Per tant, doncs, ens podem situar al voltant, en conjunt, dels 40.000 milions més, com a màxim, a diferència dels 130.000, 140.000 milions més que han obtingut els bascos en el transcurs de les seves negociacions. De fet, el model pactat era un model..., és un model que no consolida els guanys assolits amb el 15% de l'IRPF, és un model que continua sent poc estimulant de la responsabilitat... Perquè de fet assegura a la majoria de comunitats autònomes, comunitats autònomes que produeixen poca riquesa i que, per tant, tenen poca voluntat recaptadora, que se'ls compensi per la via de la subvenció allò que elles són incapaces, diguem-ne, de recaptar; per tant, és un sistema poc estimulant de la responsabilitat d'aquestes comunitats autònomes, de fer profundes transformacions de la seva estructura econòmica i social. El sistema continua partint del model de generalització: Catalunya continua sent, una mica, la locomotora que tiba del carro, que tiba d'un tren que no vol seguir, en una línia de federalització de l'Estat, i que, en canvi, en rep totes les conseqüències negatives; és una locomotora, una locomotora d'aquestes antigues de la qual es va traient el carbó i, en canvi, se li demana que tibi d'aquest tren que porta els frens posats. Per tant, un model que entenem que no funciona.

És un sistema, el pactat, que no assegura la igualtat real entre ciutadans. Mentre els ciutadans de Catalunya, que representen el 16% de la població de l'Estat, continuen rebent una inversió pública molt inferior a aquest 16%, estem discriminats des d'un punt de vista democràtic. I, en definitiva, és un sistema que no interpreta d'una forma generosa l'Estatut, perquè en el mateix Estatut s'indica que una de les qüestions a tenir presents a l'hora de definir el finançament de la Generalitat és el tema de la població i el tema de la recaptació fiscal com a mitjana, i això no es té en compte, fonamentalment.

Per tant, doncs, per totes aquestes raons, dèiem que el model del 30% quedava curt i, concretament, deixava també en el tinter un dels grans temes pendents, que és el tema del finançament sanitari. Un tema de finançament sanitari en el qual no es tenia present, no es té present, el fet que Catalunya absorbeixi molts més usuaris que la població que hi ha aquí, sigui perquè la qualitat atrau gent de la resta de l'Estat, sigui també per qüestions d'estacionalitat turística. En segon lloc, el model de finançament sanitari no tenia present el fet que en la investigació i l'experimentació sanitària es fan esforços importants a Catalunya que beneficien el conjunt de l'Estat i, en canvi, les despeses d'aquesta investigació recauen sobre la sanitat catalana, i no són compensades des de Madrid; el fet, també, que els béns i serveis que ha d'utilitzar la sanitat catalana tenen un cost molt superior, per exemple, als que pot tenir una

altra comunitat autònoma de la resta de l'Estat, pel diferencial que sempre hi ha, de cost de la vida, i això tampoc és compensat, i, finalment, aquests dèficits estructurals –que afecten no només sanitat, sinó ensenyament, carreteres, etcètera–, dèficits històrics d'inversió per sota del nivell de la població. Eren elements importantíssims que cal posar sobre la taula de les negociacions en un futur model de finançament de la sanitat catalana.

Per tant, aquests eren una mica els arguments que ens van portar a una moció que intentés iniciar una via de millora de l'actual sistema. Per desgràcia, els esdeveniments ocorreguts aquests últims dies ens han vingut a donar la raó. Quina diferència, diguem-ne, des de fa quinze dies, quan en aquesta cambra fèiem aquesta interpellació? Entremig, de fa quinze dies fins ara, hem vist com els negociadors bascos, a les sis de la matinal, treien un acord de 130.000 milions més –130.000, 140.000 milions més de pessetes–, que signifiquen, aproximadament, unes 65.000 pessetes per habitant, mentre el cas català, amb aquests 40 o 50.000 milions, estem bellugant-nos en una millora de 7.000 pessetes per ciutadà. Per tant, 65.000 pessetes de millora en el País Basc, unes 7.000 pessetes de millora en el cas de Catalunya.

En segon lloc, els bascos obtenien..., passaven de recaptar l'IRPF, l'IVA i l'impost de societats..., hi afegien la recaptació de l'IRPF sencera i la recaptació dels impostos especials d'hidrocarburs, tabac i alcohol; passaven de tenir capacitat normativa només sobre l'IVA i l'impost de societats a tenir capacitat normativa sobre el conjunt de l'IRPF –importantíssim, precisament, de cara a poder tenir una política pròpia de redistribució de la riquesa i d'incentivació de l'economia productiva–; passaven també a Euskadi la tributació de persones físiques i jurídiques no residents, però que tenen delegació al País Basc –això és importantíssim, precisament, perquè moltes empreses tenen la residència, tenen la seu en altres..., sobretot al centre de l'Estat, i és allà on fan les seves declaracions; per tant, això és un pas importantíssim que no té Catalunya, per exemple–, i, finalment, millorava la capacitat normativa sobre l'impost de societats, també a base de retirar els recursos que havien presentat des de l'Estat, concretament, per lluitar contra el que se'n deien les «vacances fiscals», que és una altra de les maneres d'afavorir la implantació d'empreses. Per tant, doncs, una autèntica victòria dels negociadors bascos, que nosaltres només podem fer que felicitar, a diferència, potser, d'altres forces que els han retret aquesta negociació.

Però, és clar, davant d'aquest important avenç al finançament basc en comparació amb el català, immediatament –i això també és important subratllar-ho, perquè pot marcar una mica la línia de futur– tenim la resposta, la reacció automàtica de comunitats autònomes liderades pel PP, en contra, i de líders de les forces d'esquerra estatals pronunciant-se en contra d'un reconeixement de facto –d'un reconeixement de facto– de la pluralitat nacional en el tema del finançament. I hem sentit des d'arengues al federalisme igualador, aquest federalisme que és com una dalla, que suposo que és per tallar caps de *catetos* i tribus ibèriques; hem sentit

referències del senyor Alcaraz al racisme antiandalús; hem sentit referències del senyor Ibarra que «ens estan prenent Espanya» –em sembla que és un nou, diguem-ne, sinònim de «diners»–, i, finalment, hem sentit el senyor Felipe González dient que mai acceptarà el concert econòmic, cosa que és bo per prendre'n nota de cara al futur –és bona cosa per prendre'n nota de cara al futur.

Per tant, doncs, estem un cop més en una situació de cafè per a tots; es reclama un gran pacte de salvació *nacional* en el qual, doncs, un cop més ens serveixin cafè descafeïnat, amb llet descremada i sacarina per a tots plegats, mentre alguns tenen dret al *carajillo*. Per tant, doncs, sembla que aquests últims dies passats han servit, francament, per a, encara, ratificar-nos més en la necessitat de tirar endavant aquesta Moció, que, com deia al començament de la meua intervenció, demana introduir progressivament elements de singularització en el finançament de Catalunya, negociar el finançament sanitari en la línia dels criteris que he dit fa un moment, promoure estudis regulars sobre la balança fiscal, financera i comercial de Catalunya i divulgar aquests estudis al conjunt de la població, perquè és bo que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sapiguem de quin mal hem de morir.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades tres esmenes; pel temps límit de deu minuts, té la paraula, per a les esmenes d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Joaquim Novella. Deu minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intervindrà tant per fer explicació de la nostra esmena com posicionament del nostre Grup, si el senyor president m'ho autoritza.

El president

Sí, senyor.

El Sr. Novella i Izquierdo

Des del nostre Grup, pensem que el tema de finançament de Catalunya és un tema que, a part de ser –com tots vostès coneixen– un tema polític que surt a tots els diaris i que està en el clima avui dia, requereix certa serenitat, requereix certs acords, i és en aquest sentit que jo vinc a fer aquesta intervenció.

En primer lloc, hem de manifestar alguns desacords i després algunes precisions. Penso que és hora d'anar clarificant el panorama, i m'excusaran vostès si sóc excessivament clar en alguns aspectes.

En primer lloc, com els deia, manifestar alguns desacords en forma i fons. La situació en què ens trobem ve d'uns acords entre Convergència i Unió i el Partit Popular per donar el vot d'investidura al Govern del senyor Aznar. Per tant, un acord entre dues forces polítiques; en aquest sentit no hi tenim res a dir, però, com

que es tracta del finançament de Catalunya, no ens sembla que sigui el funcionament adequat per a trobar-hi solució. Es buscava –pensem nosaltres– una rendibilitat partidista, i ara ens trobem en una situació crispada en l'opinió pública espanyola i desconcertada en l'opinió pública catalana.

Això té a veure... –permeti'm vostès que els ho digui–, que entenem que Convergència i Unió no té, o almenys no ha explicat, un model d'Estat definit per l'Estat espanyol, i això és crear inestabilitat, això és crear inestabilitat política. Treballem, doncs, per situacions conjunturals, i les situacions conjunturals difícilment poden donar resposta a un problema estructural com és aquest del finançament.

Des del nostre Grup i sobre l'acord concret, hem de dir també que és un acord parcial; parcial perquè, tot i reconeixent l'avenç en el tema de corresponsabilitat, amb el tema del 15 al 30%, l'eliminació dels topalls no dóna estabilitat, no podem veure l'horitzó i no resol problemes com el sanitari, el d'inversió pública a Catalunya; en definitiva, és un acord molt conjuntural, que no pot oferir estabilitat, i entenem que no en pot oferir per la forma com va ser gestat, que anteriorment ja n'he parlat.

Per part nostra és important un pacte unitari de totes les forces polítiques del Parlament i, a través d'aquest acord parlamentari, negociar; es negociaria amb més força, i entenem que és la manera d'avançar en el tema del finançament. Naturalment, el Grup de la majoria no opina així, i ho han fet d'una altra manera.

Nosaltres hem fet una esmena al primer punt de la Moció d'Esquerra Republicana on afegim el terme «concert solidari», i ho vàrem fer per una idea de claredat, també. Quan es parla aquí d'introduir progressivament elements de singularització en el finançament de Catalunya en relació amb el conjunt de les comunitats autònomes, nosaltres no sabem fins on, fins quan, com, de què, i potser sigui hora que aclarim aquests aspectes, si és que els volem aclarir. I en aquest sentit nosaltres pensàvem que la idea del concert solidari pot ser una aportació important a aquest debat. És per això, és per aquest motiu que vàrem entrar en aquest tema.

Nosaltres defensem una concepció federal de l'Estat. Defensem un concert que es pugui generalitzar a totes aquelles comunitats autònomes que ho demanin, i no estem d'acord amb el concert basc, ni estem d'acord amb el concert navarrès, perquè els considerem no solidaris amb la resta d'Espanya. En aquest sentit nosaltres estem per un concert solidari tant verticalment com horitzontalment; horitzontalment vol dir un concert entre les comunitats autònomes –que tinguin solidaritat– i verticalment de les comunitats autònomes respecte a l'Estat.

Entenem que en aquest sentit caldria incrementar el fons de compensació interterritorial i potser, diferenciant-nos d'alguna altra força política, saludem com una qüestió important, que al nostre entendre és convenient que s'asseguri, que cap comunitat autònoma tindrà menys del 90% dels ingressos que les altres tinguin. Pensem que tots els estats que tenen finançament de forma descentralitzada tenen uns elements compensa-

dors i d'anivellament, i en aquest sentit ho trobem convenient.

Un concert que, a més de solidari, sigui suficient; vol dir que en aquest nou model de finançament cada comunitat es financi fonamentalment amb recursos propis i no transferències. Flexible, que cada comunitat autònoma determini el seu nivell de despesa i, en funció d'això, recapti, i corresponsable a nivell de legislació, de gestió i de recaptació. I en aquesta corresponsabilitat no només participarien les comunitats autònomes, sinó també els ens locals: un tema, ens sembla, important; amb una idea: el nivell d'anivellament s'hauria de fer..., pels mateixos serveis, igual quantitat de pessetes per capita. La via ens sembla que és possible des del punt de vista que l'Estat, per l'article 150 de la Constitució, pot delegar competències fiscals en comunitats autònomes. En segon lloc, entenem que encara no estem al sostre de l'Estatut –que encara no estem al sostre de l'Estatut. I en tercer lloc, volem no oblidar que l'article 45 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, quant al finançament, estableix que ho farà d'acord amb el percentatge de població, 16%, i els fons de recaptació fiscal, 22, una mitjana corregida amb d'altres indicadors. Ens sembla que aquestes tres vies podrien donar alguna idea de per on caminar.

Finalment, des d'aquí faríem una crida o una proposta per incentivar l'actuació de la Comissió d'estudi per al concert; és a dir, que no quedin retardats els seus treballs, sinó que avanci el que s'ha començat o encara estem intentant començar.

Bé, concretament, sobre les mocions que aquí es presenten, senyores diputades, senyors diputats, sobre el tema de la Moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, ja els hem dit que el primer punt, per nosaltres, no està definit; segons com se singularitzi, no hi estariem d'acord i previsiblement aquí, depèn, nosaltres ens abstindríem.

Sobre el tema del finançament sanitari, entenem que hi ha raons per plantejar-ho. El mateix faríem nosaltres sobre el tema dels estudis fiscals, financers i comercials, i ens felicitem que es demani un estudi complet dels tres aspectes, perquè ens sembla que hi ha interrelacions importants a analitzar: fiscals, pressupostaris i comercials. I, per últim, sobre el tema de divulgació, hi estariem absolutament d'acord. En definitiva, sobre la Moció d'Esquerra, nosaltres votariem afirmativament els punts 2, 3 i 4, i en l'1 ens abstindríem.

Sobre l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, voldria fer esment d'una paraula que a aquest diputat l'ha sorprès molt favorablement i que m'agradaria que m'aclarissin; vostès parlen del següent: «El Parlament de Catalunya constata la conveniència de cercar el consens amb els grups parlamentaris», «consens»; doncs, escolti, si és així, parlem-ne, expliquin vostès com pensen fer aquest consens: negociant primer i després consensuant? Consensuant primer i després negociant? Escolti, tindrem molt d'interès de conèixer-ho; tindrem molt d'interès de conèixer-ho.

El tema de la transaccional que aquí se'n presenta, en el primer punt és pràcticament el mateix que hi havia en la Moció d'Esquerra; per tant, nosaltres ens abstin-

drem. El segon punt sobre el tema del finançament és la mateixa..., doncs, nosaltres hi votaríem afirmativament. I quant als estudis lamentem que pel camí s'hagi perdut alguna cosa: parlen vostès d'estudis fiscals; sembla que el tema comercial i el tema financer no calgui estudiar-los. Nosaltres en dissentim, pensem que valdria la pena tenir una panoràmica completa i avançar en aquest sentit, però bé, no hi és; malgrat tot, si hi ha un estudi fiscal també, doncs, el votarem a favor. I, sobre el tema del grup treball per a impostos especials, nosaltres faríem el mateix.

I permeti'm, ja per acabar..., nosaltres no entenem, des del nostre Grup –i ho dic amb tota la cortesia–, que tot federalisme tingui les característiques que s'han dit en aquesta tribuna. Com vostè sap, senyor Huguet, hi ha molts tipus de federalisme, i, naturalment, no penso que en aquest Parlament ningú –ningú, ho dic sincerament, ningú– estigui per aquest federalisme que vostè acaba de mencionar.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La següent esmena és del Grup de Convergència i Unió; per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit, el nostre Grup Parlamentari ha presentat unes esmenes a aquesta Moció que pretenien poder facilitar la coincidència de votació en aquesta i, a més, doncs, en fi, fer un pas endavant en la definició d'un tema que ens preocupa a tots, que és la concreció d'un model de finançament i també el desenvolupament dels recursos suficients perquè la nostra Administració pugui desenvolupar els serveis públics que té encomanats amb suficiència i amb garanties.

En aquest sentit, nosaltres plantejàvem dues coses bàsiques. Primera posició que caldria que quedés clara des del punt de vista del nostre Grup Parlamentari: l'acord de finançament assolit fins al dia d'avui i que marca aquest quinquenni de l'any 96 al 2001 és un bon acord de finançament..., del 1997 al 2001. Ho vam dir en el debat de política general i ho tornem a dir avui, quinze dies després d'haver-ho dit en el debat de política general: és un bon acord de finançament. És un bon acord perquè augmenta el pes que representen els impostos generals en el territori i es disminueix el pes de les transferències i, per tant, això augmenta la suficiència financera per part de la Generalitat. És un bon acord perquè implicarà que..., el seu desenvolupament implicarà que el 92% dels recursos financers que necessita la Generalitat estiguin coberts per la cessió d'aquests impostos generals, i no per transferències, que ara és del 65% en aquests moments. És un bon acord, repetim-ho, pel tema de la normativa..., de la capacitat normativa que implica, pel tema de fer desaparèixer els topalls, pel que representa també d'altres recursos que fan referència a competències específiques de la Gene-

ralitat i que poden representar una xifra molt important a sumar a les transferències, a les recaptacions directes de l'IRPF. Hem xifrat aquestes recaptacions en 113.000 milions i, acumuladament, poden arribar fins i tot als 400.000 milions de pessetes. Ens situa, per tant, a la mitjana de les comunitats autònomes de l'article 151, i ens situa, per tant, a la posició a què podem aspirar perfectament i a posar-nos a treballar i definir un nou model de finançament de cara al 2001.

Algú ha plantejat aquesta petició nostra com una incoherència; doncs no hi ha cap incoherència. Nosaltres hem dit: des de la valoració positiva de l'acord a què s'ha arribat amb el Govern en el nou sistema de finançament, des d'aquesta acceptació d'aquesta voluntat, d'aquest acord, plantejem ja que el nostre objectiu és desenvolupar-lo i fer-ne el seguiment per veure que els resultats són els que realment hem cregut que havien de ser, i ja anunciem des d'ara, perquè ningú s'enganyi, que en el nou model de finançament que s'haurà de discutir a partir de l'any 2001 nosaltres anirem cap a un nou esquema.

I en què es concreta aquest nou esquema? Es concreta en un model de finançament propi per a Catalunya –propi per a Catalunya–, per tant que, d'alguna manera, trencarà els sistemes d'homogeneïtzació, trencaria els sistemes d'homogeneïtzació, i aquest nou sistema ha de venir determinat per unes característiques pròpies de Catalunya. Que potser no seran iguals i no seran extensibles a altres llocs de l'Estat..., doncs no passarà res; de la mateixa manera que hi han estatuts d'autonomia que són diferents en competències, també poden haver-hi estatuts d'autonomia o comunitats autònomes que tenen sistemes de finançament diferents, i no passa res. I això, fer-ho des del referent propi de Catalunya; no ens fa falta el referent de cap altra comunitat autònoma, no ens falta el referent de cap altra comunitat autònoma, i, a més a més, hem de ser molt conscients que, a vegades, involuntàriament, quan posem el referent d'un altre territori, ràpidament ens apareixen aquí uns arguments ja històrics i de fantasmes que serveixen tan sols per a tancar el teu plantejament, que és un plantejament que ha de tenir suficient credibilitat i legitimació per ell mateix, no en funció del que puguin tenir altres. No és aquest el plantejament que nosaltres volem seguir –no és aquest el plantejament que volem seguir.

En conseqüència, en la definició d'aquest model per al 2001 –que, per tant, no és per a la setmana que ve–, implica que tenim un temps molt important que ha de permetre que el conjunt de grups parlamentaris pugui col·laborar, pugui ajudar a aproximar posicions.

I en la nostra esmena que plantejàvem dèiem que seria bo arribar a un cert consens per a la definició d'aquest model, d'un model de finançament propi per a Catalunya, que evidentment m'imagino que al senyor Novella, que em demanava l'explicació, tampoc li deu agradar això de «propi», perquè si no li agrada això de la «singularització» tampoc li agradarà això de «propi», perquè a ell li agrada un altre plantejament. Ja l'he vist, l'altre plantejament: li agrada el plantejament del concert solidari homogeni amb tothom, perquè al final aquí resulta –i es veu molt clar– que les paraules no fan les coses –les paraules no fan les coses–, i a vostè li preo-

cupa un altre tema, i, nosaltres, quan diuen «concert solidari», vol dir que encara hi sortirem perdent en tot aquest tema, i no ens agradaria arribar a aquesta història.

Per tant, queda clar que nosaltres volem anar cap a un nou sistema de finançament per al 2001 des de la valoració positiva de la situació actual i que aquest temps s'ha d'aprofitar per, realment, poder coincidir amb el conjunt de grups parlamentaris, si és possible, en la definició d'aquest model.

Aquesta esmena i aquest treball parlamentari que dic, a través de cercar un cert consens, que sempre en aquest tema i en qualsevol altre estem disposats a trobar, en qualsevol altre... I la Comissió... (*Veus de fons.*) No confonguin, no confonguin política unitària amb recerca de consens; no té res a veure una cosa amb l'altra. (*Remor de veus.*) No, perquè, lògicament, vostès saben perfectament que són coses diferents. I la Comissió d'estudi sobre el concert econòmic –tal com tenim plantejat aquí– és un bon canal per fer aquest treball conjunt, de la mateixa manera que ens interessa fer un treball conjunt en el tema lingüístic, i per això hem demanat que en la Comissió de Política Cultural en el seu dia puguem crear un grup de treball per analitzar el tema lingüístic. Són coses diferents, però són coses bàsiques per al nostre país, i és bo que es produeixi aquest treball conjunt. Que després portarà a acords? Potser sí. Que no en portarà? Al final, la responsabilitat està en qui està; les majories són les que són, i si al final no hi ha possibilitats d'acord, doncs, nosaltres hem d'exigir, hem d'aplicar la nostra responsabilitat, evidentment.

En el tema que estem ara comentant d'aquesta esmena, es dona el fet que, en les converses que hem tingut amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, li ha semblat que això es podria produir, aquest treball que nosaltres aquí plantejàvem, independentment de deixar-ho ara aquí marcat i escrit, i li semblava al senyor Huguet –i m'avanço, diguéssim, una mica, al que ell pot dir– que el text inicial de la seva Moció, el de demanar la singularització, «introduir progressivament elements de singularització en el finançament de Catalunya en relació amb el conjunt de les comunitats autònomes», que l'havia de mantenir, que havia de mantenir aquest text. Evidentment, no renyirem per això. És evident que, la voluntat política, queda clar quina és: valoració positiva de l'acord actual, voluntat política d'anar a un sistema de finançament propi a partir del 2001.

Dit això, si el Grup d'Esquerra Republicana no acceptés la nostra esmena, nosaltres no tindríem inconvenient a votar la proposta número 1 d'Esquerra Republicana perquè, entre altres coses, va en la línia del que estem dient en aquests moments: introduir elements de singularització, que ja ho estem fent en aquests moments. És a dir, quan estem dient que s'han de tenir nous recursos per a fer front a competències específiques de la Generalitat, i ho referenciem en presons i en policia autonòmica, per posar dos exemples prou clars –i a més a més el mateix conseller Alavedra ho va dir des de la tribuna, ho va xifrar en 32.000 milions de pessetes–, estem anant a un procés de singularització

que va cap a aquest altre model que dèiem, propi, a partir del 2001. En aquest sentit, per tant, cap inconvenient a votar el punt número 1 de la Moció d'Esquerra Republicana.

I amb tot això arribaríem al punt 2, que fa referència al tema de finançament. A mi, certament, escoltant les intervencions del senyor Huguet i del senyor Novella, em sorprenia una cosa, com si no ho tinguessin present, que és que l'acord actual de finançament en el sistema sanitari, l'acord de finançament de la sanitat té una vigència fins a l'any 1997, és a dir, acaba l'any vinent, és a dir, no forma part del sistema comú, és un sistema paral·lel i acaba l'any 97. I, per tant, l'any 97... És a dir, no em referenciïn el tema de la sanitat com dient: «No, és que la cessió del 30% no és suficient per a cobrir la sanitat.» No, l'any 97, hem de negociar un nou sistema de finançament en el cas de la sanitat.

I en aquest terreny, en aquest terreny, considerem positiu el fet que ens planteja Esquerra Republicana, amb algunes variacions que estan marcades en la nostra esmena, en tant que els criteris que han de servir de base per a negociar aquest nou sistema de finançament, aquest nou acord de finançament, sigui el nombre... no d'usuaris, com diu Esquerra Republicana, sinó de beneficiaris, en funció dels esforços d'investigació mèdica, en funció del nivell de costos de béns i serveis. També nosaltres afegim ara, així, a viva veu, que s'han de tenir en compte els serveis prestats als no residents a Catalunya, que és un altre criteri important... Bé, en darrer terme, el mateix dèficit d'inversió històrica en sanitat pública a Catalunya..., tot això és bo que es tingui present en negociar aquest nou sistema; sistema que volem –en el tema de la sanitat– que sigui transparent, clar i segur, perquè fins al dia d'avui vostès saben perfectament que l'Insalud oficialment aflorava unes quantitats i després, sense saber per què, tothom ajustava els recursos en funció d'aquest aflorament de quantitats, però després apareixien altres desajustos de l'Insalud –no oficials, per entendre'ns– que des de l'any 89 fins ara han representat l'aflorament extraoficial d'un bilió..., de milions de pessetes; per tant, un bilió que representa una quantitat molt significativa, que varia substancialment la participació del 15,99% que tenim nosaltres en funció dels acords establerts fins ara. L'acord de finançament que aspira a l'any 97 estableix que la sanitat a Catalunya té un 15,99% del total de massa sanitària que està disponible quant a recursos en el conjunt de l'Estat; doncs bé, això queda alterat per aquests tripijocs que s'han utilitzat fins ara amb afloraments no controlats de l'Insalud. Volem un sistema que sigui transparent i clar en el tema de finançament sanitari.

I arribant ja a la part tercera de la proposta nostra, que fa referència a aquests estudis sobre la balança fiscal, és bo que es faci això. Nosaltres demanem que no tan sols sigui la Generalitat, sinó que també l'Estat faci aquests estudis, perquè ens ajudaran molt a veure i a calibrar aquest nou model de finançament que en el futur s'ha de determinar.

I finalment, en el tema darrer de la nostra Moció, al punt 4 introduïm un concepte nou que no estava contemplat en la Moció d'Esquerra Republicana, entre al-

tres coses perquè possiblement en aquell moment no era d'actualitat, que és: «Impulsar el desenvolupament de les anàlisis a realitzar pel Grup de Treball per a l'Estudi dels Impostos Especials, creat per acord del Consell de Política Fiscal i Financera del passat 23 de setembre, als efectes de la inclusió en un futur pròxim d'aquests impostos en el sistema de finançament.» Aquests dies, vostès saben que ha sigut notícia el tema dels impostos especials, tothom ha fet uns grans escarafalls d'entrada, com si fos una matèria que no fos disponible, que no pogués ser disponible. Ahir el president de la Generalitat ja va dir-ho: «Escoltin, la mateixa Constitució, article 157, la contempla, aquesta possibilitat.» L'article 46.2 de l'Estatut també la contempla, però, sense anar més enllà, el dia 23, resulta que el 23 de setembre el Consejo General de Política Fiscal y Financiera va acordar crear un grup de treball per a l'estudi dels impostos especials, per cedir-los, i, evidentment, de la mateixa manera que tenim cedit l'impost de patrimoni, l'impost de donacions i l'impost de successions, perfectament podríem cedir també l'impost d'hidrocarburs, el de tabac o el de les begudes, i no per cap fet diferencial, queda clar. Queda clar que el fet diferencial de fumar més o fumar menys, de beure més o de beure menys, no justifica tenir la cessió d'aquests impostos; aquests impostos es poden cedir perquè les normes actuals ho permeten. I tampoc no val –com s'ha dit– que això només es podia fer en aquelles comunitats autònomes que tenien concert econòmic. Això, saben vostès que no és veritat, és a dir, aquest és un sistema diferent.

Per tant, és bo que aprofitem aquest grup de treball, diguem al Govern de la Generalitat que impulsi en la mesura del possible aquest grup de treball perquè faciliti que en un futur pròxim –com diem aquí– aquests impostos formin part també del sistema de finançament.

Ja hem dit que, nosaltres, aquest és un tema que el volem tenir molt present, el volem seguir, perquè realment arribi a ser una possibilitat –com acabo de dir– en un futur pròxim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per exposar la seva esmena, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues. (*El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.*) Per què em demana la paraula, senyor Novella?

El Sr. Novella i Izquierdo

...senyor president.

El president

Per?

El Sr. Novella i Izquierdo

Per contradiccions, senyor president.

El president

Esperi's, un moment, senyor diputat. Per contradiccions... Exactament, per contradiccions.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí. Senyor Camp, amb tota cordialitat, jo no he dit en cap moment que a l'hora de fixar el finançament o el model de finançament de Catalunya ens haguem de fixar en altres comunitats autònomes. Precisament la meva intervenció –i està al *Diari de Sessions*– ha anat en sentit contrari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Benet Tugues, té la paraula. (*Veus de fons.*) Si té alguna cosa a dir, senyor Camp, demani'm la paraula. (*Pausa.*) Molt bé, endavant, senyor Benet.

El Sr. Tugues i Boliart

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mai com en aquest cas, probablement, la discussió d'una moció derivada d'una interpellació que havia estat presentada pel tràmit d'urgència, i, per tant, de plena actualitat, ha quedat tan superada, més que pels fets, per declaracions importants, contradictòries i successives, que s'han anat produint des de la sessió plenària del 3 d'octubre fins al dia d'avui.

Del necessari i apassionant debat sobre el nou acord de finançament, que girava bàsicament a l'entorn del 30% de l'IRPF, sense topalls i amb possibilitat normativa, hem passat, en qüestió de tres setmanes, a oblidar-nos del 30% i a fonamentar el debat sobre el nostre finançament en d'altres temes i, a més –i probablement això sigui la novetat–, a emmarcar-lo en els drets –que alguns neguen– del nostre país a recaptar, gestionar i distribuir impostos, en els drets històrics i/o en què és, què representa, quins drets atorga això del fet diferencial.

Tres seqüències bàsiques han marcat el curs del debat. En primer lloc, el discurs del president de la Generalitat reclamant un pacte fiscal que tothom interpreta com la petició del concert econòmic, discurs que condiciona el debat sobre el finançament en el conjunt de la societat catalana i espanyola. Posteriorment, el debat de política general, on el sistema de finançament va ser un dels punts clau del conjunt del debat, present així mateix en diverses propostes de resolució que intentaven superar l'acord de finançament pactat, propostes, val a dir, que van tenir un èxit més magre del que a priori, en funció de les declaracions a què fèiem referència del president Pujol, hom podia esperar. Finalment, l'enrenou causat per la cessió dels impostos especials al País Basc, la immediata reclamació que en fa el president Pujol i, a partir d'aquí, tot un seguit, bastant desafortunat i a cops contradictori, de declaracions i contradecaracions que hauran fet el seu efecte, però que segur que hauran deixat els ciutadans catalans força descollocats i també –segur– hauran carregat de pseudoarguments una bona colla de ciutadans espanyols que no veuen en els catalans altra cosa que els nous fenicis del segle xx

Per tant, just per estrenar, el nou sistema de finançament pactat resulta que ja està absolutament *démodé*, ranci i tronat, i no pas perquè s'inventin nous sistemes cada dia, sinó perquè el sistema pactat no acontenta ningú. Per descomptant, no deu acontentar gens els responsables del Govern central, que ara fa un any troaven contra un esquifit 15% i que —miracles de l'aritmètica parlamentària— ara s'han vist en la necessitat de multiplicar per dos. Però, vist el panorama, tampoc deu agradar gens als responsables del Govern de la Generalitat i al seu més alt representant, el qual, encara humida la tinta amb què es va signar l'acord, ja en reclama, ni que sigui a mitjà termini, un altre que millori l'actual.

Amb aquestes tres seqüències el debat es troba en un punt molt interessant i del qual hauríem de treure el màxim profit, perquè la qüestió ara ja no és valorar i discutir sobre la bondat o els déficits del nou sistema de finançament. El debat fins i tot ha superat el marc estricte de si ens convé o no el concert econòmic o ens convé o no la transferència dels impostos especials. El debat —i això és mèrit bàsicament dels dirigents polítics espanyols— és si hi tenim dret, si tenim alguna mena de dret a reclamar autonomia financera en el grau que sigui, si tenim o no tenim drets històrics i si el fet diferencial contempla o no el tema dels diners.

El PSOE, per boca del mateix Felipe González, entre altres, proposa inicialment un acostament amb Izquierda Unida, que l'accepta, per fer front comú en el tema de la cohesió de l'Estat, i, vist com es desenvolupen els esdeveniments, estén aquest oferiment al PP. La missió, l'eterna missió, la sagrada missió és garantir la cohesió, la solidaritat, la unitat de la pàtria, en perill, pel que es veu, per la desbordada passió pidolaire dels nacionalismes perifèrics. I el mateix Felipe González proclama solemnement que el concert econòmic per als catalans, ni ara, ni al 2001, ni mai. Ja només li faltava allò de l'última gota de sang. Els del PP, malgrat necessitar els socis catalans, no es queden enrere, i després de negar per tres vegades que aquest tema dels impostos especials fos ni reclamat ni tan sols tractat en les converses que acabaren amb la investidura del senyor Aznar, no els va cantar el gall, però sí que va parlar el senyor Rajoy, i se'n va anar fins al nus de la qüestió: els catalans no tenen dret a la cessió dels impostos especials perquè el seu fet diferencial no va en aquesta línia. Si és cert que no va en aquesta línia, el senyor Rajoy, que és ministre d'Administracions Territorials, podria entendre la negativa a la cessió de qualsevol impost, inclòs l'IRPF en el tram que sigui.

Per tant, què és el fet diferencial? A què dona dret el fet diferencial? No ho diu el ministre Rajoy, però sembla, per la intenció de les seves paraules, que el fet diferencial ens permet —això sí— parlar català, ballar sardanes i aixecar castells. Diguem-ho clar: el fet diferencial, per usar la seva mateixa terminologia, és l'existència de la nació catalana, els representants de la qual en aquest mateix Parlament van reclamar el dret a l'autodeterminació inherent a tots els pobles. És la voluntat dels catalans, el fet diferencial, la voluntat de decidir lliurement els seus propis destins, perquè, posats en aquest nivell, quin fet diferencial permet als espanyols recap-

tar els diners dels catalans, gestionar, inspeccionar i distribuir —no pas tots a Catalunya— els diners dels catalans? I efectivament la nostra voluntat en l'àmbit fiscal, la voluntat de recaptar els nostres impostos, topa amb dificultats òbvies, però la voluntat d'aquest Parlament, la voluntat del nostre Govern hauria de ser anar superant amb el màxim consens aquestes dificultats, de manera tan gradual com es vulgui, però tenint clar quin és l'objectiu.

I per això, a la Moció presentada pel diputat Josep Huguet, hi hem presentat l'esmena d'addició mitjançant la qual és el Parlament de Catalunya, i no el representant d'un únic partit polític, qui reclama del Govern central la cessió dels impostos especials: hidrocarburs, tabac, alcohol. Imposos especials dels quals és cert que va parlar el conseller d'Economia i Finances durant la substanciació de la interpellació en uns termes d'absolut desapassionament, com ara sobre el tema de l'IVA i dels impostos especials nosaltres també vam insistir en la negociació del pacte d'investidura, però matisant que els tributs cedits i l'IRPF són els que ens donarien més recursos, relativament amb altres comunitats autònomes; l'IVA i els impostos especials no ens en donarien: serien a compte del que ja rebríem de les transferències de l'Estat. I continuava el conseller: «Nosaltres ja hem dit al Govern que no ens volem quedar enrere en aquest tema.» Doncs bé, no ens hi quedem, encara que aquesta cessió representi només diners a compte.

I ara que, finalment, en declaracions públiques, tant el senyor Aznar com el senyor Felipe González han contemporitzat sobre aquest tema mostrant-se oberts a considerar la cessió dels impostos especials, fóra un pas enrere, incomprensible, que el Parlament de Catalunya no en fes una petició formal, i més incomprensible encara que el Grup d'Esquerra Republicana no acceptés l'esmena que nosaltres presentem per a permetre aquest pronunciament.

I una última reflexió: quan es va reclamar la cessió del 15% es va desfermar una croada anticatalana en tota regla; no més, però, de la que s'ha desfermat en reclamar l'ampliació al 30%. I ara, amb els impostos especials, les gestes dels Reis Catòlics tornen a conjurar en les essències de l'espanyolitat esquerres, centres i dretes. Avenços, guanys migradíssims, troben reaccions absolutament desproporcionades. Potser que finalment ens plantegéssim resoldre el nostre sistema de finançament de manera definitiva i amb la dignitat que mereix una nació com la nostra, que té la voluntat de continuar-ho essent. I a les altures que estem, havent caigut el que ha caigut i havent entomat el que hem entomat, ja no ens hauria de fer cap por cap reacció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels respectius grups, té en primer lloc la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, honorable president. Illustres senyores diputades, senyors diputats, ocupo aquesta tribuna per posicionar-me respecte a la Moció sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Durant la meua intervenció, em veig obligat a fer no tan sols referències a la interpellació que es produí entre el senyor Huguet i l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra, sinó també a les moltes referències que sobre el mateix tema es varen fer en el debat de política general celebrat fa ben pocs dies.

L'acord actual entre Generalitat i Govern de l'Estat suposarà, en la seva aplicació gradual, segons previsions, només en concepte de l'IRPF, com a increment d'ingrés respecte al que en tindríem pel que és la situació actual, 74.000 milions de pessetes l'any 1999 i 113.000 milions de pessetes l'any 2001. En paraules de l'honorable conseller d'Economia i Finances, coincidents aquestes amb el Grup Popular, digué que l'1 de gener de 1997 s'estarà per sobre de la mitjana de les comunitats autònomes del 151. I afegia també el conseller: «Aquest és un factor enormement positiu d'aquest acord de finançament.» I a la vegada deia: «La capacitat normativa dels tributs cedits és una competència enormement important.» Avui, el model que sobre finançament autonòmic va acordar el Consell de Política Fiscal i Financera per al quinquenni 1997-2001 significa un canvi, més que una reforma, i representa un considerable avenç quantitatiu i qualitatiu que..., pel que fa referència a Catalunya, el fet de disposar d'atribucions legislatives per establir impositcions sobre la renda, sense previsió de límits, aquest fet i aquest model ja conformat trenquen amb el domini del que es coneixia com un espai vacant i possibilita l'exercici d'aquelles facultats que generen un creixement més elàstic dels ingressos, d'acord –això sí– amb l'evolució del nostre impost sobre la renda i en funció de la utilització de la pròpia capacitat normativa sobre el famós 30%, en virtut també de l'aplicació de les mesures efectives per a acabar amb el frau fiscal, en funció del compromís, en la direcció, el control i la planificació de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, i per últim, amb la garantia dels mecanismes de solidaritat i d'anivellament que asseguren la igualtat dels recursos per habitant.

Catalunya inicia una etapa irreversible d'un gran protagonisme en la reducció de l'actual paper de l'Estat i assumeix la responsabilitat que el nou sistema de finançament, en el seu conjunt, tindrà per als ciutadans catalans, per a Catalunya, amb un comportament més equitatiu en la distribució de les càrregues i dels recursos. El Grup Popular, el Grup Parlamentari Popular, el Partit Popular de Catalunya, encara que grup de l'oposició, no queda al marge d'aquest pacte, d'aquest acord i de la responsabilitat que li suposa. En el passat debat de política general, el president del Grup Parlamentari Popular, l'illustre diputat senyor Curto, feia unes referències clares que em veig obligat a repetir. Deia: «El nou model se centra en tres grans principis: suficiència financera, solidaritat i corresponsabilitat fiscal, però, a

més, hi ha cinc mecanismes més de garantia i solidaritat...» I amb això suposo, senyor Novella, que li aclariré alguns dubtes, que són els següents: primer, que Catalunya mai rebrà menys recursos que amb el model anterior; segon, en cap cas de diferències entre els dos models, Catalunya tampoc rebrà menys del 90% de la mitjana d'aquesta diferència o d'aquest benefici; tercer, al final del quinquenni Catalunya rebrà un finançament per habitant que mai serà inferior al 90% de la mitjana per habitant; quart, hem aplicat l'article 15 de la LOFCA per anivellament i garantia de serveis essencials, i cinquè, hem incorporat el Fons de compensació territorial, que portava cinc anys congelat. Senyores diputades, senyors diputats, des de 1714, el Parlament de Catalunya no havia pogut legislar sobre temes fiscals. El mateix portaveu i diputat de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, senyor Joaquim Molins, ho reconeixia fa ben pocs dies en un mitjà de comunicació escrit.

Un altre aspecte a què fan referència aquesta Moció i el mateix acord és el tema sanitari, recordant, com ja ho ha fet el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que hi ha un pacte de sanitat que acaba a finals de 1997. Ara bé, s'ha acordat que l'estalvi que es faci a sanitat no s'apliqui a la reducció del dèficit general, sinó a millorar el finançament de la mateixa sanitat, i tots sabem que s'ha creat una comissió encarregada de redactar una ponència sobre tot el tema sanitari, on hi ha una sensibilitat que ja ha manifestat el Govern central per a arribar a compromisos i buscar solucions. I és conegut per part de tothom que l'obligació exclusiva en aquest moment del Govern és la d'augmentar un 6% del finançament de la sanitat. El Govern central, el Partit Popular i el mateix Partit Popular de Catalunya, a través d'aquest Grup Parlamentari, és garant d'aquest pacte.

El Govern de la Generalitat, en paraules del president en el debat de política general, fa ben pocs dies, deia: «Procurarem actuar amb el mateix sentit de responsabilitat, la mateixa seriositat i la mateixa lleialtat que vàrem aplicar de 1993 a 1996.» També deia: «Reclamem que el Govern compleixi els pactes, i nosaltres hem de complir els nostres, i nosaltres tenim un acord amb el Govern, amb el Govern del Partit Popular, que dura cinc anys.» I acabava també dient: «Avui nosaltres complirem els compromisos i no reclamarem més que el que està dit, però en tot cas ara hem aconseguit un resultat millor, i ens n'alegrem.» Avui també hem de recordar, en aquest debat, que fa pocs mesos, o ja fa alguns mesos, que Esquerra Republicana de Catalunya va impulsar una comissió d'estudi sobre la viabilitat del concert econòmic. El Grup Popular li donà suport.

Voldria acabar, senyor president, utilitzant unes frases que tots vàrem escoltar en el debat de política general, i són les següents: «Voldria dir que convindria molt que nosaltres no ens fixéssim massa en els altres, ni en els bascos ni en ningú. Nosaltres som el que som i tenim els nostres aspectes positius i els nostres aspectes no tan positius, però nosaltres som el que som, i hem de demanar el que ens convé, prescindint de si els altres tenen això, o allò, o el de més enllà, en aquesta cosa que tan-tes vegades hem criticat, del greuge comparatiu:

“Doncs, jo vull això perquè l’altre ho té. No havia pensat mai a tenir això, però com que l’altre ho té, ho vull tenir.” O bé en aquesta actitud de dir: “Abans de saber si això és bo per a mi, vull saber si és bo per al del costat, perquè si és bo per al del costat, doncs, jo ja diré que és dolent.” En aquesta actitud no hem de caure. Nosaltres som el que som. Som el fruit de la nostra història, que és diferent de la dels altres pobles, i tenim els nostres pros i els nostres contres.» Senyores diputades, senyors diputats, aquestes frases, aquestes paraules, són del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, senyor Jordi Pujol. Catalunya i els catalans juguem un paper essencial en un moment també històric, com és aquest nou sistema de finançament i aquests acords, i tots plegats hem de fer avui un exercici de responsabilitat.

És per tot l’exposat, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que no donarem suport a la Moció que presenta el Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya i tampoc ho farem a les diferents esmenes, en cas que s’acceptin o s’arribi, com sembla que pot ser que s’arribi, a una transaccional per part de la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, la Moció que estem debatent té el seu arrelament formal en el debat que va haver-hi en el passat plenari entre el diputat senyor Huguet i el conseller d’Economia i Finances, però realment, la seva arrel més profunda, la té en l’acord financer, en l’acord sobre el nou sistema de finançament que van assolir Convergència i Unió i el Partit Popular en l’anomenat «acord de governabilitat». I aquí és on segurament ve o rau l’arrel de molts dels problemes o, una mica, de la clarificació de la situació actual: un acord fet, com des del nostre Grup s’ha dit en diferents moments, entre dues forces polítiques, que no ha buscat la seva fonamentació en el consens, sinó que ha buscat la seva fonamentació en l’aprofitament legítim que cada una d’aquestes forces polítiques podia fer d’aquest acord partidista, però que en el cas de Convergència i Unió, després, aquest acord, diríem, s’hauria convertit en una espècie de bumerang en veure que altres forces polítiques, amb un estil semblant, han aconseguit acords millors. I, per tant, el que en un moment determinat eren grans beneficis, grans avantatges, s’ha convertit, segurament, després, en un element políticament poc apreciat o, si ho volen, un element de pèrdues o de menysteniment del mateix acord.

És clar, això, tot plegat, fa i constitueix una situació realment complexa i que ens porta una mica a l’arrel del problema, que és que determinats acords s’han de portar per consens, determinats acords s’han d’intentar assolir amb el màxim de conjunció possible de totes les

forces polítiques, i el tema del finançament és un dels temes que d’una manera més clara i més evident s’hauria d’haver pogut portar així.

És per això que nosaltres vam deplorar al seu moment el mètode que es va fer servir per a la posada en funcionament del nou sistema de funcionament, independentment del sistema en si mateix, que després també comentaré, però el mètode és un mètode dolent perquè és un mètode que obliga a acostar-te a unes posicions que no deixen de ser posicions partidistes d’una o altra banda. Hem de canviar el mètode; el futur ens ha de portar a mètodes diferents, i, en tot cas, hem d’aprendre d’aquesta situació per veure que és una situació que no s’ha de repetir.

I per això –i entrant en la Moció– nosaltres entenem que el primer punt de la Moció continua incidint en una aproximació relativament esbiaixada del que ha de ser el nou mètode de finançament. Aquesta cambra s’ha dotat a si mateixa –en un acord, diria, bastant unànime o, si no unànime, suficientment consensuat, de totes les forces polítiques–, s’ha dotat d’una comissió per a l’estudi del nou sistema de finançament. Per què no deixem que aquesta Comissió avanci? Per què no deixem que en aquesta Comissió es produeixi el consens suficient per veure quin ha de ser el nou model de finançament? Per què no deixem que sigui l’acord de les diferents forces polítiques en el si d’aquesta Comissió que ens permeti veure quin és el camí del futur? Per què hem d’introduir ara, en aquests moments, elements esbiaixats, elements que introdueixen propostes que poden acostar-se més a una o altra proposta d’algun o altre grup polític? Per què no deixem que el consens avanci? I en tenim l’eina, en tenim el mètode, en tenim la voluntat: està en aquesta Comissió que es va crear sobre l’estudi del nou sistema de finançament.

Per això nosaltres no votarem a favor del primer punt de la proposta de Moció d’Esquerra Republicana, que, per les notícies que tenim, també és el primer punt d’una proposta transaccional consensuada. Ens agrada més –i ho hem de dir així– el primer punt de l’esmena de Convergència i Unió, amb alguna matisació que segurament hauríem hagut de fer, però ens agradava més com a punt de partida, com a punt d’arrencament, com a possibilitat de continuar avançant en l’acord necessari per a tirar endavant el tema del finançament.

El segon punt de la Moció sí que mereix el nostre suport. Es parla de negociar el finançament sanitari en base a criteris que compartim; ens sembla millor parlar de «beneficiaris», com s’ha dit, que no d’«usuaris», i, en tot cas, els elements restants –investigació mèdica, nivell de costos i dèficit històric de la inversió pública en sanitat– no ens semblen elements dolents per a establir una base de discussió del nou sistema sanitari. O, en qualsevol cas, com ens ha recordat el senyor Camp abans, aquesta és una part de la Moció que sí que té oportunitat, perquè estem en portes d’obrir aquesta negociació, i té tot el sentit que aquest Parlament, que aquesta cambra l’aprovi.

No ens oposarem –no podia ser d’altra manera– que es facin qualsevol tipus d’estudis; ens sembla molt més complet parlar de «balança fiscal, financera i comerci-

al», que no estrictament, únicament i exclusivament, de la fiscal, i que aquests estudis tinguin la divulgació necessària. La claredat, en aquests temes, és important; i que sapiguem quin és el finançament per habitant d'una comunitat o d'una altra i veiem com han anat avançant o retrocedint determinats finançaments i quin és el diferencial en relació amb altres situacions, a nosaltres això no ens preocupa. Ens sembla que la claredat, en aquest camp, és molt important, però la claredat total. I saben vostès que, quan parlem de balança fiscal, en determinades relacions també, des del nostre punt de vista, la balança comercial és un altre element que cal posar en situacions diferents, amb una ponderació, si vostès volen, que no ha de ser la mateixa, però que també és un element que hem de tenir en compte en el moment de ponderar la diferent situació dels diferents equilibris financers que es produeixen.

I, finalment, en l'esmena de Convergència i Unió –i repeteixo, també, per les notícies que tenim nosaltres–, en la proposta transaccional s'inclourà impulsar el desenvolupament de les anàlisis del Grup de Treball per a l'Estudi dels Impostos Especials. Aquest és un element d'aquests que els deia jo abans que ha sorgit les darreres setmanes, fruit d'aquest ensurt que ha estat veure els resultats de les negociacions d'algunes altres forces polítiques. Bé, a nosaltres no ens sembla malament; no solament no ens sembla malament, sinó que ens sembla bé, que avancem en aquest camp. És més, una de les crítiques que nosaltres hem exercit en relació amb el model de finançament que s'ha aprovat entre Convergència i Unió i el PP, en el qual hem manifestat el nostre acord amb el 30%, en el qual hem manifestat el nostre acord amb la corresponsabilitat fiscal..., però també dèiem que construïa un model relativament desequilibrat, un model fonamentat únicament i exclusivament en una participació en l'impost de la renda, i que això el feia un model excessivament sensible a determinades conjuntures o a determinades posicions polítiques, i, per tant, que calia haver-lo equilibrat amb altres impostos, amb impostos indirectes o, en el cas dels impostos especials, com una modalitat d'impost indirecte.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres hem de manifestar el nostre acord. Segurament expressar el sentiment que no s'hauria pogut introduir en algun altre moment, que segurament ens hauríem estalviat, tots plegats, algun problema, perquè si el model que s'hagués dissenyat hagués estat un model més equilibrat, amb una participació d'impostos directes i amb una participació d'impostos indirectes, segurament la conjuntura d'algunes altres comunitats autònomes hauria estat diferent. I és lamentable que ara ho hàgim de fer «a toro passat» i, a més a més, vista la incidència d'algunes altres forces polítiques.

En qualsevol cas, lamentar aquesta situació i lamentar la falta de perspectiva que en el moment de negociar es va tenir per no poder introduir això. Però, en qualsevol cas, segur que, molts d'aquests elements, ens els hauríem pogut estalviar si l'acord no hagués estat un acord fonamentat –i amb això acabaré, senyor president, tornant a les meves primeres paraules– en, únicament, l'acord entre dues forces polítiques, sinó que l'acord

que hauria pogut presentar el Govern fos un acord que al seu moment hagués estat debatut, consensuat, en el si d'aquest Parlament.

Per això, senyor president, li demanarem nosaltres la votació separada del primer punt de la Moció d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat proposant de la Moció, el diputat senyor Josep Huguet; li recordo que té cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Contestant breument les diverses posicions que s'han pres en aquesta cambra davant d'aquesta proposta de Moció, al senyor Novella, que no en dubto pas, de la seva concepció federal o catalanista, li he de dir que estem en un moment que, d'alguna manera, en el tema de la generalització, penso que hauríeu de fer, haurien de fer vostès una profunda reflexió sobre el cul-de-sac a què ha arribat. És a dir, estem amb el model de les disset autonomies, més Ceuta i Melilla, les dinou autonomies, que el màxim que pot arribar a evolucionar per aquest camí és el que ha proposat el PP, que curiosament ha anat una mica més enllà que algunes de les esquerres estatals, és a dir, administració única amb corresponsabilitat fiscal, a tot estirar, del 40 o el 50% d'IRPF. No anirem més enllà per aquesta via...

El president

Senyor diputat, el seu torn...

El Sr. Huguet i Biosca

...si seguim la via de la generalització.

El president

Senyor diputat, el seu torn és per explicar si accepta o no accepta les esmenes, no entrar en diàleg amb l'esmenant. (*Remor de veus.*)

El Sr. Huguet i Biosca

Perdó. Bé, senyor president, doncs, en definitiva, l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya..., Esquerra Republicana està d'acord amb el concepte, però en aquests moments, tenint en compte que el que primàvem era que aquesta cambra, per primera vegada, remaqués l'element de la necessitat de singularitzar, en principi, no l'admetem. Tot i això, agraïm, en tot cas, que votin a favor dels punts 2, 3 i 4, que després comentaré en aquesta cambra. (*Persisteix la remor de veus.*)

En el cas de Convergència i Unió, d'alguna manera, a partir de la intervenció del senyor Camp...

El president

Prego que callin.

El Sr. Huguet i Biosca

...hem proposat una esmena transaccional, que seria la següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a introduir progressivament elements de singularització en el finançament de Catalunya en relació amb el conjunt de comunitats autònomes.» En segon lloc, «negociar el finançament sanitari partint de la base dels criteris següents: en funció del nombre de beneficiaris, en funció dels esforços d'investigació mèdica fets a Catalunya, en funció del nivell de costos dels béns i serveis que utilitza la sanitat, així com els serveis prestats a usuaris no residents a Catalunya, tenint present el dèficit històric d'inversió pública en sanitat a Catalunya. Tercer, estudiar la possibilitat de promoure estudis regulars, anuals o bianuals, sobre la balança fiscal, financera i comercial de Catalunya amb la resta de l'Estat i demanar al Govern de l'Estat que es realitzin els corresponents estudis per determinar la balança fiscal de les comunitats autònomes amb l'Estat i de les comunitats autònomes entre elles. Quart, impulsar el desenvolupament de les anàlisis a realitzar pel Grup de Treball per a l'Estudi dels Impostos Especials, creat per acord del Consell de Política Fiscal i Financera del passat 23 de setembre, als efectes de la inclusió en un futur pròxim d'aquests impostos en el sistema de finançament.» Aquesta seria la transaccional que proposem, que, de fet, també integra d'alguna manera la proposta del senyor Benet Tugues. I això creiem que..., d'alguna manera, conflueix la posició central de la nostra proposta, que és remarcar la necessitat d'un finançament sanitari amb aquests criteris i la necessitat de singularitzar el finançament de Catalunya per fer-lo, diguem-ne, sortir progressivament del marc d'un sistema de generalització que ha esdevingut un cul-de-sac.

Gràcies, senyor president.

El president

Si us plau, el diputat del Grup Mixt i el portaveu de Convergència m'han d'informar si s'oposen o no s'oposen a aquesta transaccional..., el Grup Mixt, en la part que afecta el seu punt, i el Grup de Convergència, en tots els punts.

El Sr. Tugues i Boliart

El Grup Mixt no se sent representat per aquesta transaccional, no accepta la transaccional. De fet, el que accepta és la transaccional demanada pel Grup de Convergència i Unió. Nosaltres demanàvem que aquest Parlament demanés ja, de manera clara, per quan fos possible, els impostos especials. El que es demana en aquesta transacció és una altra cosa, molt més *light*, diguéssim.

El president

Molt bé. El diputat senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Tal com ha llegit el diputat Huguet, el text de la seva lectura coincideix amb les converses que havíem mantingut anteriorment, i, per tant, el text transaccional de la Moció que es posaria a votació per part nostra seria aquest, retirant les esmenes que no coincidissin amb la literalitat que s'ha llegit.

Gràcies, senyor president.

El president

En definitiva, doncs, i per a claredat de la votació, el que anem a votar és el text transaccional tal com ha sigut llegit pel diputat senyor Huguet, i assumit pel Grup esmenant, de Convergència i Unió.

Hi ha alguna petició de votació separada d'algun punt? (*Pausa.*) Sí, senyor; endavant, senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president. Nosaltres demanem votació separada del primer punt de la resta de la transaccional.

El president

Molt bé. Preparin-se per a la votació. (*El Sr. Tugues i Boliart demana per parlar.*) Demana la paraula?

El Sr. Tugues i Boliart

Votació separada també, senyor president, per a l'últim punt.

El president

El punt quart. Molt bé.

Votarem en primer lloc, per tant, els punts 2 i 3 de la Moció transaccional.

Iniciem la votació.

Els punts 2 i 3 de la Moció —exactament és així— han sigut aprovats per 82 vots a favor i 10 en contra.

Anem a votar ara el punt 1 de la Moció, del qual s'ha demanat votació separada.

S'inicia la votació.

El punt 1 de la Moció ha sigut aprovat per 55 vots a favor, 10 en contra i 27 abstencions.

I ara anem a votar el punt 4 de la Moció.

S'inicia la votació.

El punt quart de la Moció ha sigut aprovat per 80 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Senyores i senyors diputats, aquest era l'últim punt del Ple. Per tant, agraint a tots vostès la seva assistència al Ple, proclamo, com correspon, que s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres la tarda i tres minuts.